
MAGISTERIUM
BRO*SİS
BRONZ
ANAHTAR
HOLLY BLACK
CASSANDRA CLARE

Magisterium'da öğrenciler, deneyimli büyücülerden kaotik bir dünyaya düzen getirmek için eğitim alıyor. Ama bu karmaşa pek de bitecek gibi görünmüyor!

Call, Tamara ve Aaron'ın sınavlar ve büyü yarışması gibi meselelerle ilgilenmesi gerekirken, sınıf arkadaşlarından birini sinsi bir şekilde kaybetmeleriyle bambaşka bir macera başlıyor.

Büyünün iyiliği büyücünün iyi niyetine bağlı... *Bronz Anahtar*'da bu üç kafadar, iyiliği ve kötülüğü yeniden sorguluyor.

Holly Black ve Cassandra Clare'den, Magisterium dünyasına dair heyecan dolu yepyeni bir macera!

"Bu oya gibi örülmüş hikâye, yaratıcı sürprizleri, mekânları, esprileri ve şüphe karşısında arkadaşlığın gücünü ustalıkla betimlemesiyle öne çıkıyor."
-Kirkus reviews

...on Egmont

Magisterium - Bronz Anahtar
Özgün adı: *Magisterium - The Bronze Key*
Copyright © 2016, Holly Black ve Cassandra Clare
Çizimler: copyright © 2016, Scott Fischer
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Haklar Baror International'dan alınmıştır.

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık

Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir

1. Baskı / İstanbul, 2017
ISBN: 978-605-09-4022-0
Sertifika no: 11940

Çeviri: Deniz Başkaya
Yayına hazırlayan: Tülin Er
Kapak uygulama: Serkan Yoku
Grafik uygulama: Havva Alp

ŞEYTANİ İKİZİM OLABİLECEK
JONAH LOWELL CHURCHILL İÇİN

↑≋△○@

BİRİNCİ BÖLÜM

Robotunu "ringe" -garajın zemininde mavi tebeşirle işaretlenmiş alana- yollamadan önce Call son birkaç ince ayar yaptı. Burayı Aaron'la birlikte araba parçaları, metal büyüsü ve bolca seloteyp kullanarak yaptıkları robotların dövüş sahası olarak görüyordu. Benzinin ıslattığı zeminde robotlarından biri trajik bir şekilde parçalanırken, diğeri ringden zaferle ayrılıyordu. Biri ayağa kalkarken diğeri düşüyordu. Biri...

Aaron'm robotu pat pat ederek ilerledi. Küçük kollarından birini titrekçe ileri savurup Call'un robotunun başım kopardı. Havaya kıvılcımlar saçıldı.

"Haksızlık bu!" diye bağırdı Call.

Aaron ona alaycı bir gülüşle karşılık verdi. Yanağında siyah bir is lekesi vardı ve hayal kırıklığıyla parmaklarını arasında dolaştırdığı saçları hâlâ dik duruyordu. Amansız Kuzey Carolina güneşi burnunu yakmış, yanaklarında çiller belirmişti. Şu haliyle bir önceki yazı bahçe partilerinde renksiz fakat önemli yetişkinlerle geçiren kibar Makar'a hiç mi hiç benzemiyordu.

Aaron umursamazca, "Sanırım robot yapmakta senden daha iyiyim," dedi.

Call, "Öyle mi?" deyip bütün dikkatini önündeki işe verdi. Robotu hareket etmeye başladı. Başta hareketleri yavaş da olsa metal büyüsünün başsız bedenine yeniden can vermesiyle gitgide hızlandı. "*Al* bakalım."

Call'un robotu bir kolunu kaldırdı ve Aaron'ın robotunun üzerine hortumdan fışkıran su gibi alevler saçtı. Aaron'ın robotunun tüm bedeninden dumanlar çıkmaya başladı. Aaron su büyüsüyle ateşleri söndürmeye çalışsa da iş işten geçmişti; seloteyp yanıyordu. Yere yığılan robotundan geriye, dumanı tüten bir yığın parça kaldı.

"Yihu!" diye bağırdı Call. Babası ona, kazandığında alçakgönüllü olmasını salık vermişse de o asla bu tavsiyeye uymamıştı. Call'un kaos taşıyan kurdu Yıkım bir kıvılcımın kürküne düşmesiyle birden uyandı ve havlamaya başladı.

Call'un babası Alastair evden fırlayıp biraz telaşlı gözlerle etrafa bakındıktan sonra, "Hey!" diye bağırdı. "Arabamın yakınında yapmayın şunu! Daha yeni tamir ettim."

Azar işitmesine rağmen Call kendisini rahat hissediyordu. O yaz kendisini epeyce rahat hissetmişti. Hatta kendisine Kötülük Efendisi puanları vermeyi bile bırakmıştı. Herkesin bildiği kadarıyla Ölümün Düşmanı, Constantine Madden ölmüş; Alastair tarafından mağlup edilmişti. Sadece Aaron, Tamara, Call'un arkadaşı gibi görünen düşmanı Jasper de Winter ve Call'un babası gerçeği -Call'un, yeniden doğan fakat geçmişini hatırlamayan ve neyse ki kötülüğe eğilimi olmayan Constantine Madden olduğunu- biliyorlardı.

Tüm dünya Constantine'ın öldüğünü düşündüğünden ve Call'un arkadaşları gerçeği umursamadıklarından Call paçayı kurtarmıştı. Aaron bir

Makar olmasına rağmen eskisi gibi Call'la takılıyordu. Yakında Magisterium'a dönecekler ve bu kez Bronz Yıl öğrencileri olacaklardı; bu da gerçekten müthiş büyüler -savaş ve uçuş büyüleri- yapmaya başlayacakları anlamına geliyordu.

Her şey eskisinden iyiye gidiyordu. Her şey harikaydı.

Ayrıca Aaron'ın robotu da duman çıkaran bir hurdaya dönmüştü.

İşler öyle iyi gidiyordu ki Call daha iyisini hayal bile edemezdi.

"Umarım unutmamışsınızdır çocuklar," dedi Alastair. "Bugün Collegium'da parti var. Biliyorsunuz ya, şerefimize verilecek olan parti."

Aaron ve Call dehşet içinde bakıştılar. Tabii ki unutmuşlardı. Günler kaykaya binmekle, dondurma yemekle, film izleyip bilgisayar oyunları oynamakla su gibi akıp gitmişti ve hem Aaron hem de Call, Büyücüler Meclisi'nin Ölümün Düşmanı'nın soğuk savaşla geçen on üç uzun yılın ardından yenilmesi şerefine Collegium'da bir parti veriyorlardı.

Meclis onurlandırmak için beş kişiyi seçmiş-

ti: Call, Aaron, Tamara, Jasper ve Alastair. Call, Alastair'in partiye gitmeye razı geldiğine şaşmıştı; Alastair büyüden, Magisterium'dan ve Call kendisini bildi bileli büyücülerle ilgili her şeyden nefret ederdi. Call'a göre belki de Alastair'in daveti kabul etmesinin nedeni, meclisin Call'u alkışladığını görmek, herkesin Call'un iyilerin tarafında, bir kahraman olduğunda hemfikir olduğuna şahit olmak istemesiydi.

Aniden endişeye kapılan Call yutkundu. "Giyecek hiçbir şeyim yok," diye itiraz etti.

Şaşıran Aaron, "Benim de," dedi.

"Fakat Tamara ve ailesi geçen sene sana o güzel kıyafetleri satın almışlardı," diye hatırlattı Call. Tamara'nın anne-babası, kızlarının büyücülerin arasından nadiren çıkan, kaos büyüsüne hükmedebilen bir Makar'la arkadaş olmasına öyle heyecanlanmışlardı ki neredeyse Aaron'ı evlat edinmişler; onu evlerine alıp pahalı saç kesimleri, giysiler ve partiler için para harcamışlardı.

Call hâlâ Aaron'ın neden o yazı Rajavi Ailesi'yle değil de onunla geçirmek istediğini pek de anlayamamıştı. Fakat Aaron'ın kararı kesindi.

Aaron, "Artık üstüme olmuyor onlar," diye yanıt verdi. "Giyecek blucin ve tişörtten başka bir şeyim yok."

Alastair elinde araba anahtarlarıyla, "İşte bu yüzden alışveriş merkezine gidiyoruz," dedi. "Haydi çocuklar."

Üçü Alastair'in elden geçirdiği eski araba koleksiyonuna doğru yürürken, "Tamara'nın annebabası beni Brooks Brothers'a*götürmüştü," dedi Aaron. "Tuhaftı diyebilirim."

Call kendi küçük yerel alışveriş merkezlerini düşünüp sırıttı. "Eh, o halde farklı türde bir tuhaflığa hazırla kendini," dedi. "Büyün olmadan zamanda geriye gideceğiz."

↑≋△○@

"Sanırım bu kumaşa alerjim var," dedi Aaron. JL Dimes'm arka tarafındaki boy aynasının önünde dikiliyordu. Mağazada her şey satılıyordu; traktörler, giysiler, ucuz bulaşık makineleri. Alastair

* Bir giyim mağazası (ç.n.)

iş tulumlarını hep buradan alırdı. Call ise oradan nefret ederdi.

"İyi gibi," dedi Alastair. Eline mağazada gezinirken bulduğu bir elektrikli süpürgeyi almıştı ve muhtemelen makineyi işine yarayacak parçalar bulmak için inceliyordu. Ayrıca kendisi için bir ceket satın almış fakat deneyecek fırsatı olmamıştı.

Aaron kendisini dehşete düşürecek kadar parlak, gri takım elbiseye baktı. Pantolonun paçaları ayak bileklerinin etrafında toplanmıştı ve ceketin klapaları Call'a köpekbalığı yüzgeçlerini anımsatıyordu.

Aaron uysalca, "Tamam," dedi. Kendisi için satın alınan her şeyin bir lütuf olduğunun her zaman fazlasıyla farkındaydı. Kendisine bir şeyler alacak parası da ebeveyni de olmadığını biliyordu. Aaron hep minnet gösterirdi.

Hem Aaron hem de Call annelerini kaybetmişlerdi. Aaron'ın babası hayatta olsa da hapisteydi ve Aaron bunu diğer insanların bilmesini istemiyordu. Call'a göre bu konu o kadar da önemli değildi. Fakat bunun nedeni muhtemelen Call'un sırrının çok daha büyük olmasıydı.

Call gözlerini kısıp aynaya baktı ve "Bilmiyorum baba," dedi. Üzerinde koltuk altlarını fazlaca sıkan koyu mavi, polyester bir takım vardı. "Bunlar bizim bedenimize uygun olmayabilir."

Alastair iç çekti. "Takım elbise takım elbisedir. Aaron'ınki zamanla üzerine olur. Seninki ise, eh... Belki de başka bir şey denemen gerek. Sadece bugünlük işine yarayacak bir giysi almanın hiçbir faydası olmaz."

Call telefonunu çıkarıp, "Fotoğraf çekeceğim," dedi. "Tamara bize tavsiyede bulunabilir. Resmi büyücü davetlerinde ne giyilmesi gerektiğini bilir o."

Call'un fotoğrafı Tamara'ya bir mesaj eşliğinde göndermesiyle telefondan ıslığı andıran bir ses çıktı. Birkaç saniye sonra yanıt geldi: *Aaron küçültücü lazer ışınıyla vurulan bir dolandırıcıya, sen de Katolik okulu öğrencisine benzemişsin.*

Aaron, Call'un vatkalı omzunun üzerinden mesaja bakıp yüzünü buruşturdu.

"Ee?" dedi Alastair. "Bacak kısmına seloteyp yapıştırabilir, daha kısa gösterebiliriz."

"Ya da," dedi Call, "başka bir dükkâna gider,

Büyücüler Meclisi'nin karşısında kendimizi rezil etmeyiz."

Alastair bir Call'a bir Aaron'a baktı ve iç çekerek pes etti. Elektrikli süpürgeyi geri bırakıp, "Peki, gidelim," dedi.

Havasız ve aşırı sıcak alışveriş merkezinden çıkmalarıyla rahat bir nefes aldılar. Kısa bir araba yolculuğunun ardından Call ve Aaron bardak altlığından, şifonyerlere ve dikiş makinelerine kadar çeşitli nostaljik ürünün satıldığı bir eskici dükkânına vardılar. Call daha önce babasıyla dükkâna gitmişti ve dükkân sahibi Miranda Keyes'in nostaljik giysilerden hoşlandığını biliyordu. Üzerinde hep bu tür giysiler olan Miranda renk ve tarz uyumunu pek önemsemezdi. Bu yüzden de onu kasabada üzerinde bir kaniş etek ve kızgın kedi desenli, pullu bir kolsuz bluz ve ayaklarında altmışlı yılların çizmeleriyle dolaşırken görebilirdiniz.

Fakat Aaron bunları bilmiyordu. Etrafa bakınıyor, çekingen bir ifadeyle gülümsüyordu. Call'un tüm neşesi kaçtı. JL Dimes'tan da beter olacaktı bu. Başta komik gelen durum şimdi Call'un ken-

disini berbat hissetmesine neden oluyordu. Babasının, "eksantrik" -"tuhaf" sözcüğünün yumuşatılmış haliydi bu- biri olduğunu biliyordu ve bunu asla sorun etmemişti. Fakat Aaron'ın da "eksantrik" görünmek zorunda kalması haksızlıktı. Ya Miranda'nın elinde sadece kırmızı, kadife smokinler hatta daha beter kıyafetler varsa ne olacaktı?

Aaron'ın bütün yazı, Tamara'nın evindeki gibi taze limonata yerine toz içecekleri suya karıştırıp yaptığı limonataları içerek; Alastair'in Call'un odasına serdiği bir asker döşeğinde uyuyarak; bir bahçe hortumunun bıçakla delinerek yapılmış iğreti bir fıskiyenin fışkırttığı suların içinden geçerek; ve bir aşçıbaşı tarafından zevkine göre pişirilen yumurtalar yerine mısır gevreği yiyerek geçirmesi zaten yeterince kötüydü. Bir de Aaron partiye bir budala gibi giderse bardağı taşıran son damla olabilirdi bu. O zaman da Call, En İyi Arkadaş Savaşı'nı sonsuza dek kaybedebilirdi.

Alastair arabadan çıktı. Call içinde kötü bir şeyler olacağı hissiyle babasının peşinden gitti.

Takım elbiseler odanın arka tarafında; masalar dolusu tuhaf, pirinç enstrümanın ve içi paslı anah-

tarlarla dolu yeşim kâsenin arkasındaydı. Alastair'in kendi dükkânı Zaman Zaman'a epey benziyordu burası; tek farkı tavandan aşağı kürk yakalı mantolar ve ipek şalların sarkmasıydı. Alastair daha çok endüstriyel antikalarla ilgilenen biriydi. Miranda arka taraftan gelip birkaç dakika Alastair'e Brimfield'den -kuzeydeki devasa bir antika dükkânı- neler getirdiğinden ve orada gördüklerinden bahsetti. Call'un endişesi daha da büyüdü.

Nihayet Alastair, Miranda'ya oraya geliş amaçlarını açıkladı. Miranda iki oğlanı da dikkatle süzdü. Sanki Call ve Aaron'a bakarken ikisini değil onların ötesinde bir şeyleri görüyordu. Aynısını Alastair'e de yaptı. Gözlerini kıstıktan sonra arka tarafa geçip gözden kayboldu.

Aaron ve Call dükkânda gezinip eğleniyor, en tuhaf nesneyi bulmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Aaron, Batman şeklinde, üzerine basıldığında, "KALK, MUHTEŞEM ÇOCUK" diyen bir alarmlı saat; Call ise birbirlerine bantla yapıştırılmış lolipoplardan yapılmış bir süveter buldu. Miranda mırıldanarak geri geldi ve kucak dolusu giysiyi tezgâhın üzerine bıraktı.

Miranda'nın yığının içinden çekip aldığı ilk giysi Alastair için bir frak oldu. Satendenmiş gibi görünen, üzerinde belli belirsiz, koyu yeşil bir desen ve açık renkli, ipek astar olan, bir fraktı bu. Eski ve tuhaf olduğuna şüphe yoktu fakat giyeni utandıracak bir kıyafet de değildi.

Miranda, Call ve Aaron'a işaret edip, "Şimdi," dedi, "sıra sizde."

İki oğlana da keten takım elbiseler verdi. Aaron'ın takımı krem renginde, Call'unki ise güvercin grisiydi.

Seçiminden memnun görünen Miranda, "Gözlerinle uyumlu, Call," dedi. Call ve Aaron takım elbiselerini şortlarının ve tişörtlerinin üzerine giydiler. Miranda ellerini çırptı ve iki oğlana aynaya bakmalarını işaret etti.

Call aynadaki yansımasına baktı. Giysiler hakkında fazla bilgisi olmasa da takım elbise üzerine olmuştu ve acayip görünmüyordu. Aslen bir yetişkin gibi görünüyordu. Aaron da öyle. Açık renkler her ikisinin de tenini bronz göstermişti.

Miranda, "Giysiler özel bir davet için mi?" diye sordu.

"Öyle denebilir." Alastair'in sesinden memnuniyeti okunuyordu. "İkisi de ödül alacak."

"Ee, şey, kamu hizmeti için," dedi Aaron. Aynaya bakıp Call'la göz göze geldi. Call bunun sadece basit bir yalan olduğunu düşünse de kamu hizmetinde kesik başlara pek rastlanmazdı.

"Muhteşem!" dedi Miranda. "İkisi de çok yakışıklı oldu."

Yakışıklı. Call kendisini asla yakışıklı görmemişti. Yakışıklı olan Aaron'dı. Call kısa boylu, topallayan ve keskin yüz hatları olandı. Call satıcıların insanlara iyi göründüklerini söyleme alışkanlıkları olabileceğini düşündü. Anlık bir hevesle telefonunu çıkardı ve kendisinin ve Aaron'ın aynadaki yansımalarının fotoğrafını çekip Tamara'ya gönderdi.

Bir dakika sonra yanıt geldi. *Güzel.* Mesaja bir de şaşkınlıktan sandalyesinden düşen birinin videosunu eklemişti. Call kendisini tutamayıp güldü.

Alastair, "Başka bir şey gerekir mi onlara?" diye sordu. "Ayakkabılar, kol düğmeleri filan?"

"Eh, gömlek lazım," dedi Miranda. "Bende bir sürü hoş kravat var ve..."

Endişeli görünen Aaron, "Bana başka bir şey almanızı istemiyorum Bay Hunt," dedi. "Gerçekten."

Alastair sesinde şaşırtıcı bir rahatlıkla, "Aa, bunu dert etme," dedi. "Miranda ve ben aynı işi yapıyoruz. Bir şekilde anlaşırız."

Call, Miranda'ya bakınca kadının gülümsediğini gördü. "Dükkânında göz koyduğum küçük, Viktorya dönemi tarzı bir broş vardı."

Miranda'nın bu sözleri üzerine Alastair'in yüzü hafifçe ekşise de hemen sonra bir kahkaha attı. "Eh, o halde şu kol düğmelerini kesinlikle alıyoruz. Ayakkabıları da, tabii elinde varsa."

Üçü dükkândan ayrıldığında ellerinde giysilerle dolu kocaman torbalar vardı ve Call kendisini epey iyi hissediyordu. Arabayla eve dönmelerinin ardından ancak duş alıp saçlarını tarayacak kadar zamanları oldu. Alastair yatak odasından üzerinde çok eski bir kolonyanın ağır kokusuyla çıktı. Üzerinde yeni ceketi ve dolabının diplerinden çıkarmış olması gereken siyah pantolonuyla şık görünüyordu. Mırıldanıp dolanarak araba anahtarlarını aramaya koyuldu. Call evde tüvit ve kot kumaşından tulumlarla gezinen, yaz bo-

yunca ona ve Aaron'a yedek parçalardan robot yapmalarında yardımcı olan babasını tanımakta güçlük çekmişti.

Babası Call'a bir yabancı gibi görünmüştü; bu da Call'u yakında olacaklar üzerine düşünmeye itti.

Call yaz boyunca Ölümün Düşmanı'nın ölümünden dolayı büyük bir memnuniyet duymuştu. Constantine Madden zaten yıllardır ölüydü ve bedeni ürkütücü bir mezarda saklanmış halde, ruhunun o bedene geri dönmesini beklemişti. Fakat kimse bunu bilmediğinden büyücüler dünyası Constantine'ın Üçüncü Büyücü Savaşı'nı başlatacağı günü bekliyordu. Callum, Ölümün Düşmam'nın kesik başını Magisterium'a götürdüğünde Constantine'ın şüpheye meydan vermeyecek bir şekilde ölü olduğunu kanıtlamış, büyücüler dünyası rahat bir nefes almıştı.

Büyücülerin bilmediği ise Constantine'ın ruhunun hâlâ yaşadığıydı. Call'un içinde. O gece büyücüler dünyası aslında gerçek Ölümün Düşmanı'nı onurlandıracaktı.

Call kimsenin canını yakmak istemese de Üçüncü Büyücüler Savaşı tehdidi hâlâ gayet can-

lıydı. Constantine'ın sağ kolu olan Usta Joseph, Constantine'ın Kaos Taşıyanlar ordusuna hükmedebiliyordu. Ayrıca elinde Aaron -ve Call- gibi kaosa hükmeden büyücüleri yok etmesine imkân veren Alkahest vardı. Joseph, Call'un kendi saflarına katılmasını beklemekten bıkarsa tek başına saldırıya geçebilirdi.

Call mutfak masasındaki bir sandalyeye çöktü. Masanın altında uyuyan Yıkım, Call'un sıkıntısını sezmişçesine o rahatsız edici, ışıldayan gözleriyle ona baktı. Kurdun bu hareketinin Call'a kendisini daha iyi hissettirmesi gerekse de aksine Call'un morali biraz daha bozuldu.

Usta Joseph'ın sesini işitebiliyordu sanki: *Büyücülerin gardlarını düşürmelerini sağlayarak iyi iş çıkardın, Call. Doğandan kaçamazsın.*

Call bu düşünceleri kararlılıkla zihninden attı. Bütün yazı kötülüğe meylettiğine dair belirtiler sergileyip sergilemediğini gözlemlemekle geçirmişti. Yaz boyunca kendisine Alastair Hunt'ın yetiştirdiği Callum Hunt olduğunu ve Constantine Madden'ın yaptığı hataları tekrarlamayacağını söylemişti. Call farklı biriydi. *Öyleydi.*

Birkaç dakika sonra Aaron, Call'un odasından çıktı. Üzerinde krem rengi takım elbisesiyle şık görünüyordu. Sarı saçlarını geriye taramıştı ve kol düğmeleri ışıldıyordu. Tamara'nın ailesinin ona özel tasarım takımlar verdiğindeki kadar mutlu görünüyordu.

En azından Call'u görünce gördüğünden şüphe edip başını bir kez daha ona çevirene kadar mutlu bir hali vardı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Aaron. "Biraz sararmışsın sanki. Sahne korkun yok, değil mi?"

"Belki vardır," dedi Call. "İnsanların gözlerinin üzerime dikilmesine pek alışık değilim. Yani, insanlar bazen bacağım yüzünden bana bakıyorlar fakat *hoş* bir bakış değil o."

"Bunu *Yıldız Savaşları*'nın herkesin sevinç çığlıkları attığı ve Prenses Leia'nın Han ve Luke'un boyunlarına madalyalar taktığı son sahnesi gibi düşün."

Call bir kaşım kaldırdı. "Bu karşılaştırmada Prenses Leia kim oluyor peki?" diye sordu. "Usta Rufus mu?"

Usta Rufus, Call ve Aaron'ın çırak gruplarının

öğretmeniydi. Sert, aksi ve bilge bir adam olmasının yanında saçlarında Prenses Leia'dan çok daha fazla beyazı vardı.

Aaron ciddiyetle, "Sonrasında da," dedi, "Usta Rufus altın kaplama bikiniyi giyecek*," dedi.

Yıkım havladı. Alastair muzaffer bir edayla araba anahtarlarını havaya kaldırdı. "Siz çocuklara bu gecenin sıkıcı ve olaysız geçeceğine söz versem biraz rahatlar mıydınız? Parti sözde bizim şerefimize verilse de sizi temin ederim, daha çok Meclis kendi kendisini tebrik etsin diye düzenlenmiştir."

Call masadan kalkıp, "Anlaşılan daha önce bu tür bir partiye katılmışsın," dedi. Endişeyle (keten olduğundan çabucak kırışan) takım elbisesini düzeltti. Şimdiden yeniden blucin ve tişört giymek için sabırsızlanıyordu.

Alastair, "Constantine'ın benimle Magisterium'da okurken taktığı bilekliği gördünüz," dedi. "Birçok ödül kazanmıştı. Çırak grubumuzun tamamı ödüller kazandı."

Call'un bilekliği gördüğü doğruydu. Alastair,

* *Yıldız Savaşları* filminde Prenses Leia'nın Jabba the Hutt'm kölesiyken giydiği bikini (ç.n.)

Call'un Magisterium'daki ilk senesinde, bilekliği Usta Rufus'a göndermişti. Tüm öğrenciler deri ve metal bileklikler takıyordu. Bir öğrenci bir üst sınıfa geçtiğinde bilekliğin metali değişiyor, ayrıca taşlar ekleniyordu. Her bir taş bir başarı ya da beceriyi temsil ederdi. Constantine'ın bilekliğinde Call'un başka hiçbir bileklikte görmediği kadar çok taş vardı.

Call uzanıp kendi bilekliğine dokundu. Bilekliğin üzerindeki metal Call'un hâlâ ikinci sınıfta bir Bakır Yıl öğrencisi olduğunu gösteriyordu. Aaron'ınki gibi Call'un bilekliği üzerinde Makar olduğunu belli eden siyah taş parlıyordu. Elini indiren Call, Aaron'la göz göze geldi. Aaron'ın aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordu. Call başarılı olduğu için ödüllendiriliyordu ve bu yine Constantine Madden'la arasındaki bir benzerlikti.

Alastair araba anahtarlarını sallayıp Call'u dalgın halinden kopardı. Alastair, "Haydi," dedi. "Meclis onur konuklarının geç kalmasından hazzetmez."

Yıkım kapıya kadar üçünün peşinden gitti. Sonra sertçe yere oturup cılız bir inilti çıkardı.

Kapıdan çıkarlarken Call, "Yıkım gelebilir mi?" diye sordu. "Uslu durur. Hem o da ödülü hak etti."

"Kesinlikle olmaz," dedi Alastair.

Call, "Sebep Yıkım'a onu meclistekilerle yan yana getirecek kadar güvenmemen mi?" diye sordu. Fakat soru ağzından çıkar çıkmaz yanıtını istediğinden şüphe etti.

Alastair sert bir bakışla, "Sebep meclistekilere onları Yıkım'la bir araya getirecek kadar güvenmemem," dedi. Ardından kapıya yöneldi. Call'a onun peşinden gitmekten başka bir seçenek bırakmamıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Collegium da Magisterium gibi büyücü olmayanlardan gizlenecek bir şekilde inşa edilmişti. Bina Virginia kıyı şeridinin aşağısında kalıyor, helezoni koridorları suyun derinlerine uzanıyordu. Call, Collegium'un nerede olduğunu daha önce işitmişse de üçü bir iskelenin üzerinde yürürken Alastair ayaklarının altındaki, yaprakların ve toprağın kısmen gizlediği bir ızgaraya işaret ettiğinde şaşırdı.

"Kulaklarınızı ızgaraya yaklaştırırsanız çoğu zaman kulağınıza inanılmaz derecede ruhsuz ders anlatımları gelebilir. Fakat bu gece işiteceği-

niz müzik olabilir." Alastair'in sözleri Collegum'u övmese de sesinde özlemli bir ton vardı.

Call, "Fakat buraya hiç gelmemiştin, değil mi?" diye sordu.

Alastair, "Öğrenci olarak hayır," dedi. "Bizim neslin neredeyse tamamı buraya uğramamıştır. Savaşta ölmekle fazlaca meşguldük o aralar."

Bazen Call'un damarı tutuyor, insanlar geçmişte Constantine Madden'ı rahat bıraksalar iyi olurmuş diye düşünüyordu. Evet, Constantine korkunç deneyler yapmış, hayvanların ruhlarına kaos yerleştirip Kaos Taşıyanlar yaratmıştı. Evet, ölüleri canlandırmış ve kardeşini hayata döndürmek için ölümün çaresini aramıştı. Evet, büyücü kanunlarını çiğnemişti. Fakat belki insanlar onu rahat bıraksaydılar şimdi birçok kişi hayatta olacaktı. Call'un annesi de.

Call, *"O zaman Gerçek Call da hayatta olurdu,"* diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Fakat Call bu düşüncelerinin hiçbirini söyleyemeyeceğinden tek kelime etmedi. Aaron dalgaların gerisindeki batan güneşe bakıyordu. Yaz boyunca Aaron'ın Call'un evinde kalması, Call'a

bir erkek kardeşi olduğu hissini vermişti. Şakalaşacağı, birlikte film izleyip robotları kırıp dökebileceği biri. Collegium'a yaptıkları araba yolculuğu boyunca Aaron giderek sessizleşmişti. Alastair gümüş rengi, 1937 model Rolls-Royce Phantom'ını kumun üzerindeki tahta yaya kaldırımının kenarına park ettiğinde Aaron konuşmayı hepten bırakmıştı.

Üçü yürümeye devam ederken Call, Aaron'a, "İyi misin?" diye sordu.

Aaron omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece Makar olmaya hazır değildim. Tehlikeli bir görev olduğunu biliyor ve korkuyordum fakat ne yapmak zorunda olduğumu da anlamıştım. Sonra insanlar bana bir şeyler verdiğinde sebebini anladım. Onlara verdiklerinin karşılığında neyi borçlu olduğumu da. Fakat artık bir Makar olmamın ne anlama geldiğini bilmiyorum. Demek istediğim, Ölümün Düşmanı'na karşı bir savaş olmayacaksa bu harika bir şey fakat o zaman ben Makar olarak ne yapacağımı..."

Alastair durup, "Geldik," dedi. Dalgalar etraflarını çeviren siyah taşlara çarpıyor, havaya tuzlu

damlacıklar sıçratıp küçük gelgit havuzları içinde köpürüyordu. Call damlacıkların serin bir nefes gibi yüzüne çarptığını hissetti.

Call, Aaron'ı teskin etmek için bir şeyler söylemek istese de Aaron artık ona bakmıyordu. Kaşlarını çatmış, gözlerini hızla yürüyen bir yengece dikmişti. Yengeç, bir ucu bir kadının bağlanmamış saçları gibi suda yüzen, eski bir halat parçasının birbirlerine dolandığı bir su yosunu yığınının üzerinden geçti.

"Burası güvenli mi?" diye sordu Call.

"Büyücülerle ilgili herhangi bir şey ne kadar güvenliyse o kadar," dedi Alastair. Ayağını hızlı ve tekrar eden bir ritimle yere vurdu. Bir an için hiçbir şey olmadı. Ardından bir gıcırtı geldi ve kare şeklinde bir kayanın yana kaymasıyla uzun ve helezoni bir merdiven ortaya çıktı. Merdiven tıpkı Magisterium'un kütüphanesindeki merdiven gibi döne döne alabildiğine aşağı iniyordu. Bu merdivenin Magisterium'dakinden farkı burada dizi dizi kitapların olmamasıydı. Sadece kıvrılan merdiven vardı. En dipte kare şeklinde mermer bir zemin seçiliyordu.

Call yutkundu. Aşağı yapacakları yürüyüş herhangi biri için son derece uzun, onun için ise imkânsız gibiydi. Yolu yarıladıklarında bacağına kramp girecekti. Tökezlerse de düşüşü epey korkunç olacaktı.

"Şey," dedi Call. "Ben bunu yapabileceğimi..."

Aaron sessizce, "Bedenini havaya yükselt," dedi.

"Ne?"

"Havaya yükselme hava büyüsüdür. Etrafımız kayalarla çevrili; toprakla ve taşla. Havayı yere gönderirsen seni kaldırır. Uçman gerekmiyor, yerden birkaç santim yukarıda süzülsen yeter."

Aaron, "İlk ben ineceğim," dedi. "Düşecek olursan seni tutarım."

"En azından birlikte ineceğiz." Call basamaklardan inmeye, art arda dikkatli adımlar atmaya başladı. Aşağıdan gelen konuşmaları ve çatal bıçak takımlarının şakırtılarını işitebiliyordu. Derin bir nefes aldı ve toprağın gücüne temas etmek, o güce ulaşıp içine çekmek için uzandı. Ardından çektiği gücü bir havuzun kenarından bedenini suya itermiş gibi itti.

Kaslarındaki direnci hissetti. Ardından bir ha-

fifleme geldi ve bedeni havaya yükseldi. Aaron'ın talimatına uygun olarak kendisini birkaç santimden fazla havaya kaldırmaya çalışmadı. Basamaklardan inmesine yetecek kadar bir yükseklikte süzülerek aşağı inmeye başladı. Aaron'a kolay kolay düşmeyeceğini söylemek istese de düşecek olursa birinin kendisini yakalamak için hazır beklediğini bilmek hoştu.

Alastair'in kararlı adamları da rahatlatıcıydı. Dikkatle aşağı indiler. Alastair ve Aaron yürürken Call basamakların üzerinde süzülüyordu. Call dibe birkaç basamak kala kendisini hafifçe saldı. Basamaklara çarpıp tökezledi.

Alastair uzanıp Call'u omzundan tuttu. "Dikkatli ol," dedi.

Call sertçe, "Ben iyiyim," dedi ve aksayarak son birkaç basamağı hızla indi. Kasları biraz ağrısa da yürümüş olsa hissedeceği ağrının yanında hiçti bu. Çoktan aşağı varan Aaron ona yüzünde kocaman bir sırıtışla baktı.

"Şuna bak," dedi Aaron. "Collegium."

"Vay." Call hiç öyle bir şey görmemişti. Magisterium da görkemli ve devasa odalardan oluşsa

da onlar doğal kayaya oyulmuş hep yeraltı mağaralarıydı. Oysa şimdi karşılarında bambaşka bir görüntü vardı.

Kocaman bir hol önlerinde uzanıyordu. Duvarlar, zemin ve altın benekli beyaz mermerden çatıyı tutan sütunlar. Duvarda üzerinde Collegium'un haritası olan bir halı vardı. Odanın bir yanında kocaman bir podyum uzanıyordu ve arkasına çok renkli flamalar asılıydı. Flamaların üzerine altın renkli harflerle Paracelsus ve diğer ünlü simyacıların özdeyişleri yazılmıştı. *Her şey birbiriyle ilişkilidir,* diyordu birinde. *Ateş ve toprak, hava ve su. Hepsi birdir: Dört, iki, üç değil; bir. Bir arada olmadıkları yerde sadece eksik birer parçadırlar.*

Tavanda kocaman bir avize asılıydı. İri kristalleri gözyaşları gibi avizeden sarkıyordu, dört bir yana yayılan ışık kalabalığın -Büyücüler Meclisi'nin altın renkli cüppeler giyen üyelerinin, siyahlar içindeki Magisterim ustalarının ve şık takımlar ve elbiseler giyen diğer herkesin- üzerine yansıyordu.

Alastair kasvetli bir sesle, "Şaşaalı," dedi. "Fazlaca."

"Evet, dedi Call. "Magisterium yanında salaş kalıyor burasının. Hiç ummazdım."

Aaron etrafına bakınıp, "Hiç pencere yok," dedi. "Neden hiç pencere yok?"

"Muhtemelen sualtında olduğumuzdan," diye yanıt verdi Call. "Basınç camı kırmaz mı?"

Fikir yürütmeye devam edeceklerken Magisterium'un başkanı Usta North kalabalığın içinden çıkıp yanlarına geldi. "Alastair. Aaron. Call. Geciktiniz."

"Sualtı trafiği yüzünden," dedi Call.

Aaron, Call'a dirsek attı.

Usta North, Call'a sert bir bakış atıp, "Neyse, geldiniz işte. Diğerleri meclisin yanında bekliyor."

Alastair başını hafifçe sallayıp, "Usta North," dedi. "Geciktiğimiz için özür dileriz fakat bizler onur konuğuyuz. Biz olmadan partiye başlayamazdınız, değil mi?"

Usta North onlara yüzünde cılız bir gülümsemeyle baktı. O da, Alastair de nezaket sergileme mecburiyetten kısa sürede bıkacaklarmış gibi görünüyordu. "Benimle gelin."

Aaron ve Call bir an bakıştıktan sonra odadaki

erişkinlerin peşinden gittiler. Kalabalık arttıkça insanlar başlarına üşüşmeye başladı; Aaron'a -ve Call'a- gözlerini diktiler. Göbekli, orta yaşlı bir adam Call'u kolundan tuttu.

"Sağ ol," diye fısıldayan adam Call'un kolunu bıraktı. "Constantine'ı öldürdüğün için sağ ol."

Öldürmedim. Eller kalabalığın içinden kendisine uzanırken Call tökezledi. Ellerin bazılarını silkelerken, diğerlerinden sakındı. Birine bir beşlik çaksa da hemen sonra kendisini bir ahmak gibi hissetti.

Call, Aaron'a, "Senin vaktin hep böyle mi geçiyor?" diye sordu.

Aaron, "Geçen yaza kadar böyle değildi," dedi. "Her neyse, kahraman olmak istediğini sanıyordum."

Kötü olmaktan iyidir herhalde, diye düşündü Call. Fakat sözcükler dilinden dökülmedi.

Nihayet Büyücüler Meclisi'nin beklediği yere vardılar. Havada duran gümüş rengi iplerle odanın geri kalanından ayrılmışlardı. Meclisin en güçlü üyelerinden biri olan Anastasia Tarquin, Tamara'nın annesiyle konuşuyordu. Tarquin çok

uzun boylu, yaşlı bir kadındı ve başının üzerinde topuz yaptığı, parlak ve gümüş rengi saçları vardı. Tamara'nın annesi Anastasia'nın yüzüne bakmak için başını yukarı kaldırmak zorunda kalıyordu.

Tamara, Celia ve Jasper'ın yanındaydı. Üçü bir şeylere gülüyordu. Call yazın başından beri Tamara'yı ilk kez görüyordu. Tamara'nın üzerinde kahverengi tenini ortaya çıkaran açık sarı bir elbise vardı. Saçlarınn ağır, siyah dalgaları yüzüne ve sırtına dökülüyordu. Celia sarı saçlarını tuhaf, şık ve karmaşık bir şekle sokmuştu. Etrafında uçuşan deniz köpüğü yeşili, tüllü bir şey giymişti.

İki kız da dönüp Call'a ve Aaron'a baktı. Tamara'nın yüzü aydınlanırken Celia gülümsedi. Call'a biri göğsüne bir tekme indirmiş gibi geldi. Tuhaf olan bunun nahoş bir his olmamasıydı.

Tamara, Aaron'ın yanına koştu ve çabukça sarılıp bıraktı. Celia aniden utangaçlığı tutmuş gibi geride kaldı. Call'un yanına ilk varan omzuna bir şaplak indiren Jasper oldu. Jasper her zamanki gibi kendini beğenmiş tavırlar sergiliyordu ve siyah saçlarını saç jölesiyle dikleştirmişti.

Jasper'ın, "Ee, eski dostumuz Ö.D. ne yapıyor bakalım?" diye fısıldamasıyla Call irkildi. "Gösterinin yıldızısın."

Call kendisine dair gerçeği Jasper'ın bilmesinden nefret ediyordu. Sırrını asla açık etmeyeceğini bilse de bu, Jasper'ın alaycı sözlerine ve her fırsatta Call'u iğnelemesine engel değildi.

"Gelin," dedi Usta Rufus. "Zaman boşa akıyor. İstesek de istemesek de katılmamız gereken bir tören var."

Ardından Call, Aaron, Tamara, Jasper, Usta Rufus, Usta Milagros ve Alastair yüksek podyumun üzerine çıktılar. Celia arkalarından el salladı.

Call podyumda sandalyeler olduğunu görünce başlarının dertte olduğunu fark etti. Sandalyeler törenin uzun süreceği anlamına geliyordu. Yanılmamıştı da. Hayal meyal takip ettiği tören, bir hayal gibi geçip gitse de sakız gibi uzayan, sıkıcı bir hayaldi bu. Bazı meclis üyeleri konuşmalarında kendilerinin görevin başarılmasında ne de önemli rolleri olduğuna değindiler. Call'un daha önce hiç görmediği sarışın bir meclis üyesi, "Ben olmasam bu işi başaramazlardı," dedi. Usta Rufus ve Usta

Milagros böyle iyi çırakları olduğu için, Rajavi Ailesi o kadar cesur bir kız evlat yetiştirdikleri için, Alastair de çocukların seyahatine liderlik ettiği için övgüler aldılar. Çocuklara ise çağlarının en büyük kahramanları yakıştırması yapıldı.

Alkışlandılar, yanaklarından öpüldüler ve sırtları sıvazlandı. Alastair'in boynuna ağır bir madalya takıldı. Altıncı kez alkışlandıklarında Alastair'in gözleri bir tuhaf bakar olmuştu.

Kimse kesik başlardan ya da Alastair'in Ölümün Düşmam'yla işbirliği yaptığına dair yanlış anlamadan ya da Magisterium'da kimsenin çocukların bir göreve çıktıklarını bilmediğinden bahsetmedi. Herkes olup bitenler başından beri planlanmış gibi davranıyordu.

Hepsine Bronz Yıl bileklikleri verildi. Başarılarımn karşılığı olarak bilekliklere ışıltılı, kırmızı beriller eklenecekti. Call kırmızı taşın tam olarak ne anlama geldiğini merak ediyordu; her taşın bir anlamı vardı. Mesela sarı şifa becerisi, turuncu cesaret için verilirdi.

Call, Usta Rufus taşı bilekliğine taksın diye öne çıktı. Kırmızı beril bir kilidin yerine oturması

gibi bir çıt sesi çıkararak bilekliğe oturdu. *Callum Hunt, Makar!* Odada biri böyle bağırdı. Bir başkası ayağa kalkıp Aaron'ın ismini haykırdı. Call bağırışların sersemletici gelgit dalgaları gibi kendisine çarpmasına izin verdi. *Call! Aaron! Makaris! Makaris, Makaris!*

Call bir elin omzuna değdiğini hissetti. Anastasia Tarquin'di bu. "Avrupa'da," dedi Anastasia, "birinin kaos büyücüsü olduğunu öğrendiklerinde onu tebrik etmiyorlar. Öldürüyorlar."

Call dönüp hayretle ona baksa da Anastasia çoktan meclis üyelerinin arasına karışmıştı bile. Besbelli Anastaisa'nın söylediklerini işitmeyen Usta Rufus -onu Call'dan başka işiten olmamıştı- Aaron ve Call'un yanına geldi. "Makarlar," dedi. "Bu sadece bir tören değil. Tartışmamız gereken bir konu var."

Şaşırdığı belli olan Aaron, "Burada mı?" diye sordu.

Rufus başını iki yana salladı. "Çok az çırağın gördüğü bir şeyi görme zamanınız geldi. Harekât odası. Benimle gelin."

Tamara endişeyle kalabalıktan ayrılan Aaron

ve Call'un ardından baktı. "Harekât Odası mı?" diye mırıldandı Aaron. "O da ne?"

Call, Aaron'a fısıltıyla, "Bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Savaş bitti sanıyordum."

Usta Rufus ikisini havada asılı duran iplerin arasından ustaca, kalabalığın gözlerinden sakınarak geçirdi. Uzaktaki duvara gömülmüş bir kapıya vardılar. Üzerinde oymalarla devasa gemiler, toplar ve patlamaların tasvir edildiği bronz bir kapıydı bu.

Rufus kapıyı iterek açtı ve Harekât Odası'na girdiler. Call, Aaron'ın aşağıda neden pencere olmadığı sorusuna verdiği yanıtı hatırladı. Oysa teorisinin aksine Harekât Odası'nda çok sayıda pencere vardı. Mermer bir zeminin dışında kalan tüm yüzeyler camdandı ve cam büyülü ışıklar altında parıldıyordu. Call camın ötesinde deniz yaratıklarının yüzdüğünü görebiliyordu: Parlak renkli çizgileri olan balıklar, gözleri kömür karası köpekbalıkları ve yüzgeçlerini çırpan, zarif vatozlar.

"Vay canına," dedi Aaron. Başını geriye attı. "Yukarı bak."

Call yukarı baktığında tepelerindeki, yüzeyin ışığıyla parıldayan suyu gördü. Gümüşi bir balık sürüsü hızla camın önünden geçti ve görünmez bir sinyal almış gibi dönüp yeni bir yöne saptı.

Meclis üyesi Graves -yaşlı, aksi ve sevimsiz bir adamdı- "Oturun," dedi. "Bunun bir kutlama olduğunun farkındayız fakat tartışmamız gereken bazı konular var. Usta Rufus, siz ve iki çırağınız şurada oturmalısınız." Rufus yanındaki sandalyelere işaret etti.

Call ve Aaron birbirlerine tereddütlü bir bakış attıktan sonra ayaklarını sürüyerek yerlerine geçtiler. Geri kalan meclis üyeleri masanın etrafındaki yerlerini alıp sohbete koyuldu. Tepelerinde, camın arkasında bir yılanbalığı, kurdele gibi kıvrılarak denizde ilerleyip yavaş hareket eden bir balığı ağzıyla kapıverdi. Call bunun kötüye işaret olup olmadığını merak ediyordu.

Oda sessizleşince Graves konuşmaya devam etti. "Bu gecenin onur konukları sayesinde bugün umduğumuzdan çok farklı bir konuyu tartışacağız. Constantine Madden öldü." Graves sözlerinin odadakiler tarafından iyice anlaşılmasını bekli-

yormuş gibi çevresine bakındı. Call tören boyunca kaç kez, *"Ölümün Düşmanı öldü!"* sözünün tekrar edildiği düşünüldüğünde oradakiler bunu hâlâ anlamadılarsa hiçbir zaman da anlamayacaklarını aklından geçirdi. "Yine de..." Graves'in elini masaya vurmasıyla Call irkildi. "Rehavete *kapılamayız!* Constantine Madden yenilmiş olabilir fakat ordusu hâlâ orada bir yerlerde. Şimdi hareket geçip tüm Kaos Taşıyanlar'ı ve Constantine'm tüm müttefiklerini yok etmeliyiz."

Odada mırıltılar yükseldi. Usta North, "Madden'ın ölümünden beri kimse Kaos Taşıyanlar'ın izine rastlayamadı," dedi. "Sanki onun ölmesiyle onlar da ortadan kayboldu."

Birçok büyücü bu olasılığı diliyor gibiydi. Fakat Graves başını sertçe iki yana salladı. "Orada bir yerdeler. Onları bulup yok etmek için ekipler kurmalıyız."

Call midesinin bulandığını hissetti. Kaos Taşıyanlar esasen akılsız zombilerdi. Tüm insanlıklarını kaosa yer açmak için içlerinden atılmıştı. Fakat Call onların konuştuğunu işitmişti. Hareket ettiklerini hatta karşısında diz çöktüklerini de gör-

müştü. Onların bir yığın halinde yakılması fikri midesini kaldırdı.

Anastasia Tarquin, "Ya kaos taşıyan hayvanlar?" diye sordu. "Onların çoğu Ölümün Düşmam'na hizmet etmedi. Hizmet eden talihsiz yaratıkların soyundan geliyorlar sadece. Kaos taşıyan insanların aksine, onlar canlandırılan cesetler değil, canlı."

"Yine de tehlikeliler," dedi Graves. "Bence hepsini yok etmeliyiz."

Call, kimse onu durdurmaya fırsat bulamadan, "Yıkım hariç!" dedi.

Meclis üyeleri Call'a doğru döndüler. Anastasia'nm yüzünde Call'un çıkışından keyif almış gibi bir gülümseme vardı. İşler herkesin beklediği gibi gitmediğinde bu duruma aldırış etmeyen birine benziyordu o. Anastasia'nın gözleri Aaron'a çevrildi ve onun tepkisini ölçtü.

Yeniden Call'a bakan Anastasia, "Makaris'in evcil hayvanı," dedi. "Elbette ki Yıkım muaf tutulmalı."

"Ayrıca Karmaşa Mezhebi, kaos taşıyan hayvanları inceliyordu. Bu hayvanların bir kısmını araş-

tırma açısından canlı bırakmak mantıklı olur."

Karmaşa Mezhebi, Magisterium'un hemen ötesindeki ormanda yaşayan asi büyücülerden oluşan küçük bir gruptu. Call'un onlar hakkındaki hisleri karmaşıktı. Aaron'ı yanlarında kalıp kaos deneylerine yardım etmeye zorlamaya çalışmışlardı. Hem de hiç de hoş olmayan bir şekilde.

Graves umursamazca, "Evet, evet," dedi. "Belki küçük bir kısmı hayatta bırakılabilir. Her ne kadar, sizin de bildiğiniz gibi, Karmaşa Mezhebi asla umurumda olmasa da. Gözümüzü onlardan ayırmamalı, Constantine'm işbirlikçilerinin mezhebin arasında barınmadığından emin olmalıyız. Ayrıca Usta Joseph'ı da bulmamız gerek. Hâlâ tehlikeli olduğunu ve kesinlikle Alkahest'i bize karşı kullanmaya girişeceğini aklımızdan çıkarmamalıyız."

Anastasia Tarquin önündeki kâğıda kısa bir not yazdı. Diğer büyücülerin birçoğu fısıldaştı; birkaçı daha önemli görünmek için sırtlarını dikleştirdi. Usta Rufus başını sallasa da Call onun da kendisi gibi Graves'i pek sevmiyor olabileceğini düşündü.

"Son olarak, Callum Hunt ve Aaron Stewart'ın Makar becerilerini meclisin ve büyücüler toplu-

munun yararına kullanacaklarından emin olmalıyız. Usta Rufus, ikisi Bronz, Gümüş ve Altın yıllara geçip Collegium'a girmeye hazırlanırken sizin onların eğitimine dair düzenli olarak rapor vermeniz önemli."

"Onlar *benim* çıraklarım." Usta Rufus bir kaşını kaldırdı. "Onlara uygun gördüğüm şekilde eğitim verme özgürlüğüm olmalı."

"Bunu sonra tartışabiliriz," dedi Graves. "Magisterium öğrencisinden önce birer Makar onlar. Sizin de onların da bunu unutmamanız iyi olur."

Aaron, Call'a endişeli bir bakış attı. Usta Rufus'un suratı asılmıştı.

Graves konuşmaya devam etti. "Magisterium'un kaos taşıyan hayvanların en yoğun olarak görüldükleri alana yakınlığından dolayı okulun bu hayvanların imhasında başı çekmesini bekliyoruz."

Usta Rufus ayağa kalkıp, "Magisterium öğrencilerinden okul zamanlarını hayvan katlederek geçirmelerini bekliyor olamazsınız," dedi. "Bu öneriye kesinlikle itiraz ediyorum. Usta North?"

Usta North bir süre duraksadıktan sonra, "Rufus'la hemfikirim," dedi.

Graves, "Onlar hayvan değil, birer canavar," diyerek ikisine karşı çıktı. "Magisterium'un etrafındaki orman yıllardır onlarla dolu ve soruna gereken ciddiyetle eğilmedik çünkü düşman her zaman bu hayvanların yerine yenilerini koyabilirdi. Fakat şimdi... Şimdi köklerini kurutmak için bir şans var elimizde."

"Canavar olabilirler," dedi Rufus, "fakat hayvanlara benziyorlar. Ayrıca içlerinde Yıkım gibi olanlar, onları yok etmek yerine kurtarmamız mı gerektiği sorusu üzerine düşünmemize neden olanlar var. Öğrencilerimizin merhameti öğrenmeleri tüm büyü dünyasının çıkarınadır. Constantine Madden..." Rufus alçak sesle cümlesini bitirdi: "...bunu asla öğrenmemişti."

Graves'in Rufus'a attığı bakışta nefrete epeyce yakın bir duygu seziliyordu. Kısık bir sesle, "Peki," dedi. "Kaos taşıyan hayvanların ortadan kaldırılması görevini benim ve başka bazı meclis üyelerinin önderlik ettiği bir ekip üstlenecek. Öğrencileriniz pratik yaparken ormanda çıkaracağımız gürültüler yüzünden lütfen gelip de şikâyette bulunmayın bize."

Rufus yine alçak sesle, "Tabii," dedi. Call onunla göz göze gelmeye çalışsa da soğukkanlı Rufus etrafıyla hiç ilgilenmiyordu bile.

"Öyleyse geriye sadece bir tek konu kaldı," dedi Graves. "Casus meselesi."

Bu kez masadakilerin mırıltıları epey yüksek çıktı.

Graves, "Magisterium'da bir casus olduğunu düşünmemiz için haklı nedenlerimiz var," dedi. "Biri elemental canavar Automotones'i salıp Makar Aaron Stewart'ı öldürmesi için yolladı."

Herkes Call'a ve Aaron'a baktı.

"Evet," dedi Call. "Bu oldu."

Graves başını salladı. "Okula çeşitli casus tuzakları yerleştireceğiz ve Anastasia büyük elementallerin tutulduğu tünellerde nöbet tutacak. Casus yakalanacak ve uygun şekilde icabına bakılacak."

Aaron, Call'a sessizce, "*Casus tuzakları* mı?" diye sordu. Call gülmemeye çalıştı çünkü hayalinde canlanan tuzak üzeri önemli belgelerle filan örtülmüş, geniş bir çukurdu. Fakat bir kez olsun Büyücüler Meclisi ve Magisterium'ın gerçek bir

tehlikeye karşı adamakıllı bir planı var gibi göründüğünden belki de Call, Bronz Yıl'ı sadece öğrenmekle ve dünyayı altüst edecek türde belalar yerine sıradan ve eğlenceli belalara bulaşarak geçirebilirdi.

Yıkım'ı ormandan ve hayvan katillerinden uzak tuttuğu sürece.

Usta Joseph geri gelmediği sürece.

Ruhunda gerçekten bir sorun olmadığı sürece.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Büyücüler Meclisi toplantısının ardından Call ve Aaron'm partiye dönmelerine izin verildi. Ordövrler dağıtılıyordu fakat Call hiç açlık hissetmiyordu. Yıkım'm kaos taşıyan ailesini ve ormandaki diğer kaos taşıyan hayvanları düşünüyordu. Constantine Madden *olduğu* zamanları anımsamasa da Constantine'm değiştirdiği o masum yaratıklara borçlu olmadığı demek olmuyordu bu. Yapabileceği bir şeyler olmalıydı.

Jasper yanında Celia ve Tamara'yla gelip, "Ee, gizli toplantı nasıl geçti?" diye sordu. Üçünün de gözleri ışıl ışıldı ve çok gülmüşler gibi rahat, neşe-

li tavırları vardı. Belki de dans etmişler gibi. Parti alanının diğer yanında insanlar dansa başlamıştı. Call dans edenlere şüphe ve panikle baktı.

"Tuhaf," dedi Aaron. Call'un ruh halinden habersizdi. Yanından geçen bir garsonun taşıdığı tepsiden bir peynirli mısır çerezi alıp ağzına attı. Ardından dolu ağzından boğuk sesler çıkardı; açlığa dayanamayacak hale gelmeden önce yanıt vermeye yeltenmiş gibi.

Yanıt işi Call'a kaldı. "Konu hep kaos taşıyan insanlar ve hayvanlardı. Daha çok da köklerinin kurutulması."

"Yıkım'a bunu yapamazlar!" dedi Tamara. Siyah gözlerinden dehşet okunuyordu. Call onun da kendisiyle aynı şekilde tepki vermesine memnun olmuştu. Yıkım'ı en iyi arkadaşının da önemsediğini hatırlamak güzeldi.

İki garson daha tabaklar ve atıştırmalıklarla geldi. Call tabaklardan birinden üç karidesli kanepe, diğerinden de tavuk şiş aldı. Bir şeyler yemeye çalışması gerektiğini düşünse de midesi düğümlenmiş gibiydi. Jasper tabağına bol miktarda yiyecek yığıp bir köpekbalığı kararlılığıyla yığına yumuldu.

Call, "Yıkım muaf tutuldu," dedi. "Fakat Graves topyekûn temizlik havasında. Ölümün Düşmanı döneminden ne var ne yoksa silinmesini istiyor."

Belli ki Tamara'nın aklında pek çok soru vardı. "Peki sen..." diye söze girse de Celia'ya baktı ve sorusunu dillendirmekten vazgeçti. Alastair'i bulmak için okuldan kaçtıklarında Celia yanlarında değildi. Call'un sırrını bilmiyordu. "Boş verin. Bu gece eğlenmemiz gerek. Aaron, haydi, dans et benimle."

Tamara'nın çekip aldığı Aaron son anda bir peynirli mısır cipsi daha kapmayı başardı. Aaron boş tabağını Jasper'a verdi ve eteği fırıl fırıl dönen Tamara'yla dans eden kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Celia'nın ümitli bir bakış attığı Call onu fark etmemiş gibi davrandı. Bacağının durumundan dolayı Call, dans pistinde kendini utandırmaktan öteye gidemezdi. Call, Celia'ya gülümsese de ağzını hiç açmadı. Gergin bir an alabildiğine ne kadar uzayabilirse o kadar uzun bir sürenin ardından Celia iç çekti.

"Ben gidip içecek bir şeyler alayım," diyen Celia kocaman bir panç kâsesine doğru hareketlendi.

"Vay!" dedi Jasper. "Sanırım Constantine'ın ölümcül karizması hakkında söylenenler belki çok da doğru değildir."

Call'un sırrını bilenler arasında Call'un bazen kendisine şüphe ve endişeyle, onu hiç tanımıyormuş gibi bakarken yakaladığı tek kişi Jasper'dı.

Call fısıltıyla, "Ölümün Düşmanı değilim ben," dedi.

Jasper, Call'un tabağına bakıp, "O zaman bir test yapalım," dedi. "Ölümün Düşmanı bana asla elindeki son tavuk şişi vermezdi."

Call tek kelime etmeden şişi Jasper'a verdi. Zaten karnı aç değildi.

"Ölümün Düşmanı az önce sana el sallayan çekici kızla beni asla tanıştırmazdı da."

Call şaşkın halde gözlerini çevirdiğinde Jasper'ın bahsettiği çekici kızın gerçekten tanıdığı bir kız olduğunu fark etti. Tamara'nın ablası Kimiya'nın arkadaşıydı kız. Kızın uzun, siyah saçları ve zarif elmacıkkemikleri vardı. Call'un kendisine baktığını gören kız el salladı.

Call, Jasper'a en şeytani bakışını attı. "Haklısın," dedi ve Alastair'i bulmaya gitti. Yanılmıyorsa

onu az önce Anastasia Tarquin'le konuşurken görmüştü. Anastasia'nın gümüşi topuzu kalabalığın üzerinde seçiliyordu. Call içecek masasının yanında duran bir grup insanın arasından sıyrılmaya çalışırken biri omzuna dokundu.

Jasper'ın bahsettiği kızdı bu. Jennifer Matsui. Kimiya gibi o da bir Altın Yıl öğrencisiydi ve Call yakından baktığında kızın kendisinden bir baş daha uzun olduğunu fark etti.

Jennifer neşeyle, "Callum!" dedi. "Ödülün için tebrikler."

"Teşekkürler," dedi Call. Boynunu eğip Jasper'ın odanın diğer yanından kendisine bakıp bakmadığını görmeye çalıştı. Olanlara inanamıyor gibiydi. "Çok...iyi bir ödüldü."

Call'un asıl söylemek istedikleri ağzından çıkan bu sözler değildi.

Jennifer, "Sana bir şey getirdim," dedi. Sesini bir sır paylaşırmış gibi alçaltmıştı. "Bana bunu güzel, sarışın bir kız verdi."

Jennifer üzerine Call'un ismi karalanmış bir kâğıt parçası uzattı. Call şaşkın halde kâğıdı aldı. Jennifer, Call'a bir öpücük gönderip kalabalığın

arasına karışarak Kimiya'nın ve birlikte kıkırdayan, Call'dan yaşça büyük bir grup öğrencinin yanına gitti. Call onların arasında tanıdık bir yüz gördü. Alex Strike. Arkadaşı olan üst sınıf öğrencilerinden biri. Alex ve Kimiya geçen yıl ayrılmışlardı fakat birlikte gülüşmelerine bakılırsa ya yeniden bir araya gelmişler ya da en azından arkadaş kalmışlardı.

Call katlanmış notu açtı.

Call, seninle baş başa konuşmamız gerek. Benimle Ödül Odası'nda buluş. -Celia.

Call uzunca bir süre nota bakakaldı. Kendisini endişelenmemesi gerektiğine, Celia'nın arkadaşı olduğuna ve birlikte Yıkım'ı Magisterum'un dışında defalarca yürüyüşe çıkardıklarına ikna etmeye çalıştı. Bu buluşma da daha öncekilerden farksız olacaktı. Fakat deneyimlerinden yola çıkarak birinin, "konuşmamız gerek," dediğinde konunun genellikle kötü olduğunu biliyordu.

Ya da belki sebep diğer konuydu, şu *flört* meselesi. Call Bronz Yıl öğrencilerinin el ele tutuştuklarına, içeceklerini paylaştıklarına ve galeride bolca kıkırdadıklarına şahit olmuştu. Celia'nın

niyetinin bu olmamasını ümit ediyordu. Peki ya öyleyse ne olacaktı? Ve Call bu flört meselesinde beceriksizse?

Üstelik Ödül Odası'nın yerini bile bilmiyordu.

Avuçları terlemeye başladı.

Call dişlerini sıkıp ellerini pantolonuna sildi. Jasper onun ne derece Kötülük Efendisi olduğunu test edip durmuyor muydu? Call'un odaklanması gereken buydu. Kötülük Efendileri, hatta Kötülük Efendisi olduğu zamanları unutan Kötülük Efendileri bile arkadaşlarıyla sırf kız oldukları için buluşmaktan korkmamalıydılar herhalde? Call kötü bir şey yaşamayacaktı. Bu işin üstesinden gelecekti.

Call tazelenmiş ve bir nebze çaresiz iyimserliğiyle halıdan haritanın başına gitti. Tamara ve Aaron'ın diğerleriyle birlikte hâlâ pistte dans ettiklerini görebiliyordu. Tamara'nın aklına kendisine dans teklifinde bulunmak gelip gelmediğini merak etse de onun önceliği Aaron'a vereceğini biliyordu. Bu gerçeği uzun zaman önce kabullenmişti. Kafasına takmıyordu da.

Zaten Celia ona yalnız gelmesini söylemişti.

Konu flört olacaksa -ki olmamasını diliyordu- öyle de yapması gerekirdi.

Haritaya göre Ödül Odası uzakta değildi. Kalabalıktan ayrılan Call bir kapıdan geçip duvarlarında, içlerinde eski elyazmaları ve tarihi eserlerin sergilendiği küçük nişler olan, mermer bir koridorda ilerledi. Yürürken ayakkabılarının zeminde çıkardığı tıkırtılar Call'un hoşuna gidiyordu. Nişlerden birinin içindeki, kendi taktığı bilekliğin bir prototipi gibi duran, eski bir bilekliğe bakmak için durdu. Bilekliğin derisi incelmişti ve üzerindeki taşlardan çoğu düşmüştü. Call bilekliğin arkasındaki plakada ismi yazan büyücüyü tanımıyordu. Fakat adamın ölüm tarihi 1609'du. Çok uzun zaman önce ölmüştü büyücü.

Birkaç adım sonra Call Ödül Odası'na vardı. Odanın kapısının üzerindeki tabelada ÖDÜLLER VE ONUR NİŞANLARI yazıyordu. Kapı açık olduğundan Call sessizce odaya girdi.

Loş, ciddi görünümlü, ana holden küçük bir odaydı burası. Hol gibi, oda da devasa bir avizeyle aydınlanıyordu. Avizenin ahtapot dokunaçları şeklinde, üfleme camdan kolları vardı ve her bir

lambasının üzeri su damlalarını andıran kristallerle kaplıydı. Duvarlar muhtemelen Collegium öğrencilerine verilen plaketler ve madalyalarla kaplıydı.

Call yapayalnızdı.

Odada dönüp etrafına bakındı; duvarlardaki büyücü resimlerine baktı. Vakit geçirmek için balıklara filan bakabileceği bir pencere olsa ne iyi olurdu. Celia'nın birkaç dakikaya geleceğinden emindi.

Dakikalar geçmesinin ardından notu tekrar eline alıp yeniden okudu. Belki de yanlış anlamıştı. Belki Celia notta ona on beş dakika ya da bir saat sonra kendisiyle buluşmasını söylemişti. Fakat hayır, notta belli bir zamandan bahsedilmemişti.

Birkaç dakika sonra Call, Celia'nın gelmeyeceğine karar verdi.

Bu duruma hiç ummayacağı kadar canı sıkılmıştı. Eğer bu ilk randevusuysa tam bir fiyaskoydu. Herhalde Celia notu yazmış, sonra Call'u unutup dans edecek -gerçekten dans edebilecek- birini bulmuştu. Belki şimdi Jasper'la dans ediyordu. Ona başarılarını anlatan, etkileyici bir Altın Yıl

öğrencisiyle vals yapıyor da olabilirdi. Herhalde oğlandan Call'u ekecek kadar çok etkilenmişti. Sonra Call, Magisterium'un dışında Yıkım'ı birlikte yürüyüşe çıkarmalarını teklif ettiğinde Celia buna yanaşmayacaktı. *Seninle buluşacaktım,* diyecekti, *fakat gerçekten ilginç biriyle tanıştığında nasıl olur bilirsin! Zaman hızla akıverir.*

Call bir ödül vitrininin camındaki yansımasına baktı. Tüyleri diken diken olmuştu. Muhtemelen Call sonsuza dek yalnız olacak, bir başına ölecek, Alastair onu araba mezarlığına gömecekti.

Kapı açıldı; ayak sesleri geldi. Call dönüp arkasına baksa da karşısında dikilen Celia değildi. Gelenler Tamara ve Aaron'dı.

Tamara kaşlarını çatıp, "Ödül Odası'nda ne yapıyorsun?" diye sordu. "İyi misin?"

Aaron şaşkın halde etrafına bakındı. "Burada saklanıyor muydun?"

Call böyle bir şeyin -ekilip küçük düşürülmenin- Aaron'm başma asla gelmediğinden emindi. Tamara'nın başma gelmediğinden ise iki kat emindi.

Öte yandan, Tamara ve Aaron burada ne arıyorlardı? Şu el ele tutuşmalı randevulardan biri miy-

di, bunun için mi partiden ayrılmışlardı? Call'un Tamara'nın Aaron'ı ondan hep üstün tutacağını bilmesi yeterince kötüydü fakat flört ediyorlarsa Aaron da hep Tamara'yı Call'dan üstün tutacaktı.

Call'un sessizliği karşısında kafası karışan Aaron kaşlarını çatıp, "İyi misin?" diye sordu. "Baban bu tarafa gelirken görmüş seni."

İkisinin baş başa kalmak için değil, onu bulmak için oraya geldiklerini anlayan Call ferahladı. Şimdi tek yapması gereken orada ne işi olduğunu açıklamanın bir yolunu bulmasıydı. İkisine doğru bir adım atıp, "Eh," dedi, "anlıyorsunuz ya..."

Konuşması bir gıcırtıyla kesildi; feci, metalik bir sesti bu. Call başım kaldırdığında avizenin ahtapot kolları ve pırıltılı kristalleriyle kendisine doğru sallandığını gördü.

Tamara, *"Call!"* diye haykırdı. Avize hızla Call'un üzerine düşüyordu. Tam o anda bir şey Call'un böğrüne çarptı. Birinin parmaklarının ceketini arkadan kavradığını hisseden Call yere düşüp zeminde kaydı.

Onu tutan Tamara'ydı. Call'un ok gibi fırlayan Tamara'nın siyah saçlarını ve sarı elbisesini bir

karaltı halinde görmesinin ardından avize hemen yanı başlarına düşmüştü. Sanki bir bomba patlamıştı. Korkunç ve melodik bir kırılma sesi geldi. Kristal parçaları üzerlerine yağdı. Call, Tamara'yı cam parçalarından korumak için bedenini Tamara'nın bedenine siper etmeye çalıştı. Tamara'nın çığlığını işitti ve ardından her şey kararardı ve sessizlik çöktü.

Bir an için Call öldüğünü sandı. Fakat öte dünyaya gitmek Tamara'nın yanında, taş zeminde, ikisinin üzerinde siyah bir bulut süzülürken uzanmak demek olamazdı. Tamara soluk soluğa kalmış, gözlerini fal taşı gibi açmıştı. Call hantal bir hareketle yan dönüp gözlerini ona dikti.

Aaron tepelerinde dikiliyordu. Bir elini uzatmıştı. Kapkara, bulutsu kaos büyüsü avucundan dökülüyor; Tamara ve Call'un etrafında bir duvar örüp tuzla buz olan avizeden yayılan kristallerden uçuşan cam parçalarını içine çekiyordu. Call, Aaron'a seslenmeye çalışsa da kaos sesini yuttu.

Call içinde bir çekim hissediyordu; Call, Aaron'ın karşı ağırlığıydı ve Aaron kaos büyüsü kullandığında Call bunu hissediyordu. Odanın

Aaron'ın arkasında kalan kısmı titriyormuş gibi görünüyordu. Aaron'ın elini indirmesiyle karanlık kayboldu.

Call sendeleyerek ayağa kalktı ve elini uzatıp Tamara'yı da kaldırdı. Uçan cam parçalarından biri Tamara'nın yanağını kesmişti. Kesikten kan akıyordu. Tamara, Call'un koluna sımsıkı yapışmıştı fakat şimdi ayakta durduğuna göre Call kendisinin Tamara'yı değil, Tamara'nın onu ayakta tutuyor olabileceğini düşündü. Aaron duvara yaslanmıştı; gözleri fal taşı gibi açıktı ve sarf ettiği efor yüzünden hızlı hızlı soluyordu.

Aaron hırıltılı bir sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

Call yanıt veremeden kapılar açıldı ve davetliler odaya doluştu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Call'un görüşü bulanıklaştığından her şey gözüne bir nebze gerçeküstü görünüyordu. Şok olmuş, şaşkın haldeki insanlar odaya akın ediyorlardı. Konuşmalar, mırıltılar ve bağırışlar Call'ın kafasının içine doluşuyordu.

Avize ölü bir hayvan gibi odanın ortasında duruyordu. Kollarının çoğu ezilip kopmuştu ve parıldayan kırık camlar dört bir yana saçılmış, jilet gibi keskin yığınlar oluşturmuştu.

Siyah saçlı bir adam, "Burada neler oluyor?" diye bağırdı. Call törenden belli belirsiz anımsadığı kadarıyla bu adamın Collegium'da öğretmen-

lik yaptığını, adının da Usta Sukarno olduğunu biliyordu. İri, heybetli bir adamdı ve yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Kaos büyüsüydü bu!" Usta Sukarno, Aaron ve Call'a doğru döndü. "Boşluk büyüsüyle *oyun mu oynuyordunuz* siz? Nasıl bu kadar aptal olabilirsiniz? Kaos büyüsünün kullanımı her yerde katı kurallara tabidir fakat bu odalarda yasaktır. Su-altındayız ve kibirli çocukların eğlencesi için okulun yapısal bütünlüğünü riske atamayız! Hepimiz boğulabilirdik."

Tamara öfkeden patlayacak gibiydi. "Bu ne *cüret!*" dedi. "Kimsenin oyun oynadığı yoktu! Biz burada dururken avize düştü. Az kalsın altında kalacaktık. Aaron'ın yaptığı olmasa Call ve ben ölmüş olacaktık! Kıymetli Collegium'unuza bir şey olmadı! Gayet iyi durumda!"

Magisterium'daki ustalardan biri olan Usta Taisuke, "Ne yaptınız da avizeyi düşürdünüz?" dedi. "Yüz yıldır tavandan sarkıyordu. Siz üçünüz odaya girdiniz ve öylece tepenize mi düştü?"

"Bu kadarı yeter!" Konuşan Tamara'nın babasıydı. Ravaji çifti kızlarına ulaşmak için bedenlerini

havaya yükseltip enkazın üzerinde süzüldü. Call odanın diğer yanında yan yana dikilen Kimiya ve Alex'i görebiliyordu; ikisi sahneyi dehşetten fal taşı gibi açılmış gözlerle izliyordu. Tamara'nın annesi kızma koştu ve onu tutup Call'dan uzaklaştırdı. Endişeyle baktığı kızının saçlarını okşadı. Elindeki mendille Tamara'nın yanağındaki kesiğe hafifçe dokunarak kanı sildi. Ardından Alastair kalabalığı yarıp Call'un yanına geldi. Beti benzi atmıştı; hatta Call'un beklediğinden de çok. Havaya yükselme büyüsü kullanmayı bile düşünmeden tuzla buz olmuş kristallerin ve yamulmuş metallerin arasından geçip Call'u tuttu ve kollarının arasına aldı.

Alastair boğuk bir sesle, "Callum," dedi. Call, Alastair'in omzunun üzerinden hâlâ duvara yaslanan Aaron'ı seçebiliyordu. Orada Aaron'm ne kesiklerini saracak ne de ona sarılacak kimse yoktu. Aaron kaos büyüsünü serbest bırakırken kullandığı eline yüzünde tuhaf bir ifadeyle bakıyordu.

Bay Rajavi öfkeyle, "Kızım sorun çıkaran biri değildir," dedi. "Unuttuysanız hatırlatayım, bugün burada toplanmamızın nedeni onun kahramanlığını onurlandırmak..."

Usta Rufus'la birlikte avizeden geri kalan enkazı incelemek için olup bitenleri izleyenleri duvarların kenarına kışkışlayan Usta North, "Ve birçok başka öğrencinin de kahramanlığım," diye ekledi.

Taisuke, "Başından beri bu ödül törenine karşıydım," dedi. "Sonuç olumlu olsa da çocuklar itaatsizlikleri için ödüllendirilmemeli."

Call kafasının içinde Usta Taisuke'yi "Hayranlarımdan Değil" listesine dahil etti. Liste kabardıkça kabarıyordu.

"Özellikle de Makarlar kontrol edilmeli," diye ekledi Taisuke. "Constantine Madden'dan da bildiğimiz gibi kendi gücünü tanımayan dünyanın en tehlikeli şeyidir."

"Demek istediğin Makarların diğer ülkelerin âdeti olduğu gibi öldürülmesi gerektiği mi?" diye sordu Usta Rufus. Yüksek sesle konuşmasa da anlaşılır, sesi güçlü ve herkesin işitebileceği bir şekilde çıkıyordu. "Çünkü biri buna kalkıştı bile. Avize zinciri biri tarafından kurcalandığı için düştü. Biri Makarlara suikast düzenlemeye çalıştı."

Usta Sukarno hafifçe, "Suikast mı?" dedi.

Collegium'daki bir başka öğretmen eliyle havada bir şekil çizdi ve ağzından Call'un aşina olmadığı bir sözcük çıktı. Bir tür alarm sistemi harekete geçti – karşılarında birden bir yol aydınlandı ve Call o ana dek görünmez olan kapıların ışıldayarak duvarlarda belirdiğini gördü. Call, Aaron ve Tamara'yla birlikte önce kapılardan birinden sonra bir koridordan geçip kanepeler ve sandalyelerle dolu, loş ışıklı, penceresiz bir odaya girdi. Collegium personeli etraflarında dolanıp bölgenin güvenliğini sağlıyordu.

Biri onlara battaniye ve şekerli çay getirdi. Usta Sukarno'nun onları pervasız başıbozuklar olmakla suçlamasının özrü gibiydi bu. Anastasia Tarquin yanında getirdiği enerji atıştırmalığını Aaron'a verdi ve ona yanında karşı ağırlığı olsa da o kadar kaos büyüsü kullanmasının onu yormuş olması gerektiğini söyledi.

Call bir an için bunun belki erişkinlerin onları rahat bırakacakları anlamına gelebileceğini düşündü. Tamara bir kanepede anne-babasına sokulmuştu. Aaron ise bir koltuğa kıvrılmıştı ve perişan, bitkin bir haldeydi. Fakat elbette tüm bunlar önemsizdi. Personel ayrılır ayrılmaz Usta

Rufus, Usta North, Anastasia ve Graves sonu gelmez, rahatsız edici sorular sormaya başladılar.

Call neden Ödül Odası'na gelmişti. Partide onu tehdit eden olmuş muydu? Aaron'ın peşinden geleceğini biliyor muydu?

Büyücüler Meclisi şöyle dursun, Magisterium ve Collegium öğretim üyelerinin önünde kendisini küçük düşürmesinin bir anlamı olmadığından Call yalan söyledi. Hayır, kimse onun Ödül Odası'na gideceğini bilmiyordu. Kimse Aaron'ın Call'un yanında olacağını da bilmiyordu. Call dans etmekten nefret ettiği için etrafta dolaşmaya çıkmış, eskiden kalma şeylere bir göz atmıştı. Kesinlikle bir randevuda ekilmemişti. Az kalsın bir avizenin altında arkadaşlarının ezilmesine neden olacak bir ezik de değildi kesinlikle.

Peşlerinden ebeveynleri gelen Celia ve Jasper'ın içeri girmelerine izin verildi. Celia'nın iki annesi, Jasper'ın annesi ve babası. Bay De Winter, Jasper'ı hafifçe dürtüp ona sert bir bakış attı; herhalde oğlunu ailelerinin ismini küçük düşürecek hiçbir şey yapmaması için uyarıyordu.

Call iç çekip kendisini en kötü olasılığa hazırladı.

Celia'nın onunla buluşmaya gelmediğini açıkladığı anı hayal etmek zaten yeterince kötüydü. Fakat bu durumu herkesin önünde açıklamak... Call'un utancı külahından taşan bir dondurmaysa üzerine koca bir kepçe utanç daha eklenmesi demek olurdu bu. Call avizenin üzerine düşmesini tercih edecek haldeydi. Çok fena bir düşünce miydi bu?

Usta North; Call, Tamara ve Aaron'ı kastederek Celia ve Jasper'a, "Bu üçüyle arkadaşsınız," dedi. Celia bu sözleri işittiğine memnun gibi dursa da Jasper bir suçlamayla karşı karşıya olduğunu düşünüyor gibiydi. "Bugün bir şeyler fark ettiniz mi, onlara karşı tuhaf tavırlar sergileyen birilerini mesela?"

Jasper, "Jennifer Matsui, Call'la konuşuyordu," dedi. "Bu da tuhaf çünkü o epey güzel ve popüler bir kız; Call ise çirkin ve hiç popüler biri değil." Jasper, Alastair'in kendisine öfkeyle baktığını fark edince kızardı. "Sadece şaka yapıyorum," dedi. "Fakat ikisinin tanıştıklarını bilmiyordum."

"Az çok tanışıyorlar," dedi Tamara. "Jennifer kız kardeşimin arkadaşı."

"Fakat Call'un arkadaşı *değil*," dedi Celia.

Call'a doğru döndü. "Jennifer'la neden konuşuyordun ki?"

Artık Call'un canına tak etmişti. "Bana notu verdi," dedi. "Senin gönderdiğin notu."

"Ne notu?" Celia şaşkına dönmüş gibiydi. "Sana not filan yazmadım ben."

Call kâğıdı cebinden çıkardı. "Bu ne o halde?"

Celia kaşlarını çatıp nota baktı. "Fakat bu benim el yazım değil. Ayrıca üzerinde imzam da yok; sadece ismim yazılmış. Notu benim gönderdiğimi mi söyledi?" Ardından yazıyı tekrar okuyup kızardı; ensesi kıpkırmızı olmuştu. "Benimle buluşacağını mı düşünüyordun? Bu yüzden mi ödül odasına geldin?"

Tamara kaşlarını çattı. "Bize bundan bahsetmemiştin."

"Callum," dedi Usta North. Sesi herkesi susturmaya yetecek kadar sert çıkmıştı. "Bugün olanları tekrar gözden geçirelim, ağır ağır. Ve bu kez *hiçbir şeyi es geçmeyeceksin.* Beni anlıyor musun? Bu mesele çok önemli."

Aklı başına gelen Call, "Peki," dedi. "Sadece ben..."

"Mazeret yok," dedi Usta North. "Başla."

"Jennifer Matsui bana notu verdiğinde Alastair'i arıyordum ve bana notu...şey...güzel ve sarışın bir kızın gönderdiğini söyledi." Call bunları söylerken görünmez olabilecek ya da sise dönüşüp zemin döşemeleri arasından geçip kaybolabilecek kadar büyü bilgisi olsa ne iyi olurdu diye düşündü.

Celia ona gülümsedi. *"Gerçekten mi?"*

Jasper kıs kıs gülmeye başladı. Usta Rufus'un kaşlarını çatması üzerine kendisini tutmaya çalışsa da pek başaramadı.

Belli ki daha da canı sıkılan Tamara, "Onun tanıdığı tek sarışın kız sensin," diye çıkıştı. On ton cam ve kristalin altında ezilmesine ramak kaldığından herhalde artık Call'u utandıracağı fikrini pek de önemsemez olmuştu.

Usta North elini uzatınca Celia notu ona verdi. Nota uzunca göz atmasının ardından Usta Rufus, Celia'ya baktı. "Ve bunu sen yazmadın demek? Emin misin?"

Celia başını iki yana salladı. "Yazmadım. Demek istediğim..." Mutsuzca Call'a baktı. "Biri ismimi kullanıp seni incitmeye çalıştığı için kendimi gerçekten berbat hissediyorum."

Call olanları önemsememiş gibi görünmeye çalışarak, "Önemli değildi," dedi. Sonra bir avizenin altında kalmaktan son anda kurtulmanın önemsiz olduğunu söylemesinin biraz tuhaf kaçtığını fark etti. Çaresizce babasına baktı. Alastair omuz silkti.

Artık Call'un kararsızlığından bıktığı belli olan Usta Rufus, "Jennifer Matsui şu an nerede?" diye sordu. "Muhtemelen ona notu veren kişi avizeyi kurcalayan kişi. Tabii kız bunu bizzat yapmadıysa."

"Jennifer mı?" dedi Tamara. "Neden yapsın ki bunu?"

Aaron kaşlarını çattı. "*Biri* neden Call'u öldürmek istesin?"

"Eh, o bir Makar," dedi Usta Rufus. "Senin gibi."

Aaron, Tamara ve Call bakıştılar. Bir Makar olduğu doğru olsa da Call, Aaron'm sorusunun içinde gizli olan ikinci soruyu duymuştu. Muhtemelen o odada Call'un sırrını bilen diğer herkes de. Soramadıkları ya da kimseyle paylaşamadıkları soruydu bu. Çünkü herkes Call'u öldürmeye çalışan kişinin Makarislerden biri olması gerektiğini düşünürken bir olasılık daha vardı: Call'u öldürmeye çalışan kişinin bunu yapmasının nedeninin

Call'un gerçekte kim olduğunu bilmesi.

Belki gerçek ortaya çıksa, diye düşündü Call, *tepeme bir avize düşürmek isteyen kişi de bir ödül alır.*

Jasper, "Evet, gönüllere taht kuran kişiliği düşünüldüğünde birinin Call'u öldürmek isteyeceğini düşünmek güç," dedi.

"Jasper!" diye haykırdı Tamara. Fakat Call bir kez olsun Jasper'ın sözlerini umursamadı. Jasper'ın ona gıcıklık etmesi normaldi ve şimdi Call'un tek istediği normallikti.

Fakat o normalliği bulamayacaktı. Bir çığlık odada yankılandı; ardından başka çığlıklar geldi. Collegium'da birisi dehşet içinde haykırıyordu.

Tamara hızla ayaklandı. Aaron'ın elindeki enerji atıştırmalığı savruldu. Alastair'in korkusu gözlerinden okunuyordu. Bayan Rajavi ustalara dönüp, "Neler oluyor?" diye sordu.

Call da ayağa kalkmıştı. Kapıya koşuyordu. Bacağı ağrısa da acıyı önemsemedi. Buna rağmen diğerleri kadar hızlı ilerleyemiyordu. Collegium'un diğer yakasından yankılanan sesleri ve haykırışları işitiyordu. Koşarak, sırayla iki uzun koridordan geçen diğerlerinin peşinden giden Call

Harekât Odası'na döndü.

Oda insan doluydu. Az önce çığlıklar atan her kimse haykırışları kesilmemişti. Kimiya'ydı bu. Bir eli elbisesinin önüne sımsıkı yapışmıştı ve diğer eli yukarıyı gösteriyordu.

Call saydam camın ötesinde Collegium'u çevreleyen ve bulanık, yeşilimsi bir mavi yayarak parlayan suyu görebiliyordu. Balık sürüleri ortadan kaybolmuştu. Sadece su görünüyordu ve suyun içinde yüzen bir beden vardı. Üzerinde bir kısmı suyosunu gibi bedenine dolanmış bir elbise olan, çıplak ayaklı bir kız. Siyah saçları suyun hareketiyle dalgalanıyordu.

Tamara kız kardeşine koşsa da Alex kollarını Kimiya'ya dolamıştı bile. Alex'in yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Kimiya yüzünü Alex'in gömleğine yaslayıp, "Jen," diye hıçkırdı. "Jen..."

Call'a kanında buz parçacıkları dolaşıyormuş gibi geldi. Suyun içinde sürüklenen beden döndüğünde Call iki şeyi fark etti: Birincisi ölü kızın göğsüne uzun, demir bir hançer saplandığı ve ikincisi kızın yüzünün tanıdık olduğu.

Jennifer Matsui'ydi bu. Biri onu öldürmüştü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yüksek sesli bir patlama oldu. Harekât Odası'ndaki masanın üzerine çıkan Usta Graves, "Herkes *dışarı*!" diye bağırdı. Bir elini havaya kaldırdı. Avucunda alevler parlıyordu. "Hemen!"

Usta Rufus'un yüzü mavi ışığın altında kırışık ve bezgin görünüyordu. Call onun Jen Matsui'yi tanıyıp tanımadığını, bir öğrencinin ölümüne şahit olmasının ona neler hissettirdiğini merak ediyordu. Usta Rufus, Constantine Madden'ın öğretmeniydi; birçok öğrencinin ölümüne şahit olmuştu. Call bu duruma alışıp alışılamayacağını merak ediyordu. Usta Rufus'un yüzündeki ifade-

ye baktığında alışmanın mümkün olmadığını düşündü.

Rufus avcunu kaldırdı. Parmaklarından çıkan ışık kapılara giden bir yolu aydınlattı. Tartışmaya fırsat vermeyen bir ses tonuyla, "Kımıldayın," dedi. Diğer ustalar ve çok sayıda meclis üyesi ileri atılıp panik içindeki, ağlayıp sızlanan ve haykıran konukları Harekât Odası'ndan çıkardılar.

İnsanlar önce koridora sonra da büyük hole akın etti. Anastasia Tarquin içlerinde Usta Taisuke'nin de olduğu çok sayıda ustayla oradaydı. Call, Celia'nın yanında anneleriyle basamaklardan yukarı çıkıp gözden kaybolduğunu gördü ve durumunun iyi olup olmadığını merak etti. Elini Call'un omzuna atan Alastair onu o yöne doğru itip Aaron'a ikisinin peşinden gelmesi için el etti.

Arkasına baktığında Call, Tamara'nın ebeveynleri ve DeWinter Ailesi'yle hararetli bir sohbete daldığını gördü. Bayan DeWinter mutlu görünmüyordu; Rajavi Ailesi de. Bay DeWinter'ın yüzündeki ifade ise tuhaftı. Memnunmuş da bunu belli etmek istemiyormuş gibi. Kalabalık onların iki yanından geçip çıkışa doğru ilerliyordu. Belli

ki meclis üyelerinin emirlere itaat etme zorunluluğu yoktu.

Call babasına, "Tamara'yla vedalaşamadık bile," dedi.

"Şimdi olmaz," dedi babası. Onu daha da kuvvetlice itti. "Buradan hemen çıkmalıyız yoksa..."

"Alastair," dedi Usta Rufus. "Bekle."

Alastair duraksadı. Call onun öfkeden gerildiğini sezebiliyordu. Yavaşça döndü; ardından Call ve Aaron da döndüler. Havada uçuşan ipler etraflarını sarıp Aaron, Call ve Alastair'i çevreledi.

"Öylece gidemezsiniz," dedi Usta Milagros. "Call saldırıya uğradı ve Jennifer öldürüldü. Çıraklarımızın onları güvende tutabileceğimiz bir yerde olmaları gerek."

"Siz daha bir partide bile emniyetlerini sağlayamazken bir başka yerde sırf yanlarında olacağınız için güvende olacaklarını düşünmeniz abartılı kaçıyor." Alastair'in sesi buz gibiydi.

Usta Rufus, "Okul üç gün sonra açılıyor," dedi. "Her iki Makaris'i de orada görmeyi umuyorum. Meclis de öyle. Onların güvenliğini sağlayacağız. Bize güvenmen gerek."

Alastair, Rufus'a doğru döndü. Call, Alastair'in yüzündeki o aynı öfkeye daha önce Demir Sınav'da şahit olmuştu.

Alastair, "Size uzun zaman önce güvenirdim Rufus," dedi. "Bak o zamandan beri neler oldu." Elini uzatmasıyla etraflarını çeviren ipler yanıp küle döndü. Parmakları arasında kıvılcımlar vardı. Call, Aaron'a fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı. "Bunu yapanı bulduğunuzda bana haber verin çünkü o zamana kadar size güvenmeyeceğim. Haydi çocuklar."

Call ve Aaron merdivene doğru ilerleyen Alastair'in peşinden gittiler. Tuhaf bir şekilde insanlar yana çekilip onlara yol veriyorlardı. Meclis üyeleri bile. Muhtemelen herkes Call, Constantine Madden'ın kafasını uçurduğundan kendilerine de aynı şeyi yapabilirmiş gibi düşünüyordu.

Alastair'in basamaklara doğru sürüklediği Call ve Aaron şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar.

"Bekleyin!" dedi Tamara. Bir lokomotif gibi Jasper'ı peşinde sürükleyerek ikisine doğru koştu. Anne-babası hâlâ bıraktığı yerdeydi; Alex'i Kimiya'dan ayırmışlar, kızlarını kendileri teselli

ediyorlardı. "Sizinle geliyorum. İkimiz de geliyoruz."

"Ne?" dedi Jasper. "Hayır! Ciddi olduğunu düşünmemiştim. Çekici kız kardeşinin yaslanıp ağlayacağı bir omza ihtiyacı var. Bu iş için de gönüllüyüm. O işi daha iyi beceririm; düşünüyorum da onun yerine bir mezbelede Call ve tuhaf babasıyla birlikte kalıp..."

Tamara'nın acımasızca tekmelediği Jasper yüzünü asıp sustu.

Alastair hayretle ikisine baktı. "Eh, buyrun gelin o zaman fakat ebeveynlerinizin buna onay vereceklerini sanmam. Onları uzun zamandır tanıyorum ve sizi gözlerinin önünden ayırmaya razı gelirlerse şaşarım."

Tamara dişlerini sıktı; yüzündeki her çizgiden kararlılık okunuyordu. "Call'u nöbetleşe korumamız gerek. Onlara bunu söyledim ve onay verdiler."

"Nöbetleşe mi?" dedi Aaron.

"Biri Call'u öldürmeye çalıştı," dedi Tamara. "Bu da onu gözümüzün önünden ayırmayacağımız anlamına geliyor. Birilerinin onu sürekli kollaması gerekiyor. Günün yirmi dört saati."

"Ben uyurken bile mi?" diye sordu Call.

Tamara, Call'a delici bir bakış attı. "Özellikle de sen uyurken," dedi. "Uyurken savunmasızsın."

Call bu plana bayılmamıştı. "Ne? Hayır! Jasper'ın beni uyurken izlemesini istemiyorum; bu ürkütücü. Kimsenin beni uyurken izlemesini istemiyorum."

Alastair, "Bunu sonra tartışabiliriz," dedi. "Tamara, Jasper; bizimle gelmek istiyorsanız biz gidiyoruz."

Call, Aaron'a baktı. Aaron'ın tartışmayla ilgilendiği yoktu. Gözlerini onların, holün ve Harekât Odası'nın ötesinde; Jen'in cesedinin suyun içinde yüzdüğü yere dikmişti. Call robotlar yapıp fiskiyelerin arasında koştukları tasasız yazı düşündü. Sırf büyücüleri bir şeylerin değiştiğine inandırdığı için her şeyin gerçekten yoluna girdiğine inanmakla budalalık mı etmişti?

Tamara, Aaron'a, "Haydi," dedi ve omzuna dokunup onu düşüncelerinden kopardı. Call babasının onu merdivene doğru sürüklemesine izin verdi. Jen, Call'a notu verirken ikisinin yanında dikildiği, şimdi ise devrilmiş olan içecek masasının yanından geçtiler.

Alastair merdivene vardığında Call'u büyü gücüyle kaldırıp merdiven basamaklarının üzerinden hafifçe süzülmesini sağladı. Bunu dikkatini Call'a odaklamadan ve hiç zorlanmadan yapmıştı. Tıpkı kadife ipleri yakarkenki gibi. Yaptığına adamakıllı dikkatini vermeye gerek bile duymuyordu. Call çok şaşırmıştı. Oysa babası uzun zamandır büyüden sakındığından Call onun nasıl büyü yapılacağını unutması gerektiğini düşünüyordu.

Merdivenin en yukarısına ulaştıklarında Alastair, Call'u usulca yere indirdi. Dört çocuğun önünden giden Alastair iskeleden geçip arabayı park ettiği yere gitti.

Tuhaf, devasa Poseidon heykelinin yanından geçerlerken Jasper, Alastair'in Rolls-Royce Phantom'ını fark etti. Uzun, hayranlık dolu bir ıslık çaldı. Fakat hayran kaldığı arabanın Call'a ait olduğunu fark etmesiyle ıslığı birden kesildi ve boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

Alastair kapıyı açıp çocukları geniş arka koltuğa yönlendirirken Call, "Böyle bir şey beklemiyor muydun?" diye sordu.

İlk kez Jasper söyleyecek tek söz bulamamıştı.

Sessizce arabaya bindiler. Call ön koltuğa, babasının yanına geçti. Alastair arabayı tahta kaldırımdan çekerken Call arkasına baktı ve bir grup büyücünün Collegium'un girişinin yakınlarında, okyanusun kenarında dikildiğini gördü. Call izlediği gruptan bir kişinin suya girip gözden kaybolduğunu gördü.

Alastair kasvetli bir sesle, "Su büyücüleri," dedi. "Kızın cesedini sudan çıkaracaklar."

Call gözlerini kaçırdı. Notu verirken ona takılan, Jasper'ın tanışmak istediği o neşe dolu Jen ölmüştü. O akşam güya savaşın bitişi kutlanacaktı ve bu durum yaşananları çok daha tuhaf kılmıştı. Call'un aklında Ölümün Düşmanı ölmemişken gerçekten barışın gelmesinin mümkün olup olamayacağı sorusu vardı.

↑≋△O@

Eve döndüklerinde Alastair ne yapıp edip çocukların hepsine yetecek kadar yastık ve battaniye buldu. Aaron askeri tipteki portatif yatağından feragat etmiş, böylece Tamara yatağı çalışma odasına götürüştü. Bu tam Aaron'dan beklenecek bir

tavırdı. Jasper kanepeyi sahiplense de açılmadığı için epey hayıflanmış ve Yıkım'ı kanepeye pirelerini bırakmakla suçlamıştı. Yıkım'da hiç pire olmadığını gayet iyi bilen Call yine Jasper'dan nefret etmeye koyulmuştu. Aaron bir battaniye yığınını alıp kendisine Call'un yatağının dibinde iğreti bir yer yatağı hazırlayıp uykuya daldı.

Tam Call uykuya dalıyordu ki kapı çalındı. Gelen Tamara'ydı ve biraz utangaç bir hali vardı. "Uyurken giyebileceğim bir şeyler var mı?" diye sordu Tamara. "Elimde sadece bu var" -kabarık elbisesini gösterdi- "ve evet, muhtemelen bunun için sana gelmemeliydim..."

Call kızardığını fark etti. Keşke en iyi dostlarından birinin kız olmasının hiçbir derdi olmasıydı. Tamara'yla arkadaşlığı Aaron'la arasındaki ilişkiden farksız olsa ne iyi olurdu oysa. Tamara'nın kız olmasının bir önemi olmaması gerekirdi. Fakat tişört çekmecesini karıştırıp Tamara'ya bol gelecek, üzerinde fosforlu sarı harflerle LURAY MAĞARALARINA HOŞGELDİNİZ yazan bir tişört çıkarırken kendisini sarsak ve ahmak hissediyordu. Tişörtü sessizce Tamara'ya verdi.

"Teşekkürler," dedi Tamara. "Tişörtü yıkayıp sana geri vereceğim..."

"Sorun değil, sende kalabilir..."

"Call, bir de..."

"Demek istediğim zaten epeyce eskittim tişörtü, iyice genişledi ve..."

Tamara bir kez daha, "Call," dedi. İri gözlerini ciddi bir ifadeyle ona çevirdi. "Seni koruyacağız, tamam mı?"

Call buna inanmayı ne de isterdi. "Tamam," dedi.

↑≋△○@

Ertesi gün bahçede oturuyorlardı. Tamara üzerine tekrar sarı elbisesini giymişti. Jasper'ın üzerindeyse Call'un ve kendi giysilerinin tuhaf bir bileşimi vardı. Hava son derece güneşliydi ve Alastair toz içeceği suyla karıştırıp çocuklara limonata yaptı. Tamara içeceğe yan gözle bakıyordu. Call onun konsantre içecekleri pek içmemiş olması gerektiğini düşündü. Jasper, Call'un küçük arka bahçesine ve bir nebze bakımsız kalmış çimlere kibirle bakıyordu.

Alastair tüm bunların farkında değilmiş gibiydi. Bir taşın üzerine oturmuş, bozuk bir alarmlı saati kurcalıyordu. Bugünlerde dijital alarmlı saatler ve cep telefonları olsa da insanlar tamir edilmiş, güzelce çalışan eski model telefonlar ve benzeri cihazlara epey para dökebiliyorlardı.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu Tamara. "Biri Call'a zarar vermek istiyorsa, yani o şey olduğu için..." Yutkundu.

Jasper, Tamara'nın söylemeye dili varmadığı şeyi hevesle dile getirdi: "Ölümün Düşmanı olduğu için mi?"

Aaron, "Bence etrafta 'Ölümün Düşmanı' lafını fazlaca söylemek iyi bir fikir değil," dedi. "Bir kod adı filan bulmalıyız. Mesela Kaptan Balıksurat."

Yıkım havladı. Call bu ismin feci olduğu konusunda Yıkım'la aynı fikirdeydi. "Neden Kaptan Balıksurat?"

Jasper, "Eh, bir kere balık gibi donuk bakışların var," dedi. "Ayrıca bu ismin hiçbir ürkütücü yanı olmadığından insanlar anlamını tahmin bile edemezler."

"Peki, neyse," dedi Tamara. Sesinden tüm bun-

ları bir zaman kaybı gibi gördüğü anlaşılıyordu. "Öyleyse Call'un Kaptan Balıksurat olduğunu kim biliyor olabilir?"

Call, "Bu isimle anılmayı reddediyorum!" dedi. "Özellikle de son zamanlarda yaşanan olaylar düşünüldüğünde."

Tamara bu sohbet kendisine Call'dan da fazla azap veriyormuş gibi homurdandı. "Peki, sen hangi ismi istersin?"

Aaron, "Komutan Topluiğnebaşı'na ne dersiniz?" diye sordu. Jasper gülünce ağzındaki limonata etrafa püskürdü.

Call başını ellerinin arasına alıp derin bir nefes aldı ve yazın kokularını -sıcak toprağın, kesilmiş çimlerin ve makine yağının kokusu- içine çekti. Bu mücadeleden galip çıkamayacaktı. Ne olursa olsun sonunda ona aptalca bir isim takılacaktı. "Kaptan Balıksurat iyi."

Tamara gözlerini devirip, "Güzel," dedi. "Şimdi Call'un durumundan kimin haberi olabileceğini konuşabiliriz."

Jasper, "Babası," deyince hepsi sohbetlerine karşı kayıtsız görünen Alastair'e baktı. Alastair

biraz detone bir ıslıkla neşeli bir melodi çalıyordu.

"Babam asla beni öldürmeye çalışmaz," dedi Call. Bir yıl önce bundan emin olmasa da artık emindi. "Hiçbirinizin de bunu yapmaya çalışacağınızı sanmıyorum. Senin bile Jasper. O halde başka kim bilebilir?"

Tamara gözlerini diğerlerinin üzerinde gezdirip, "Aranızdan birine anlatan oldu mu?" diye sordu.

Jasper, "Kime anlatabilirim ki?" diye sordu. Diğerleri gözlerini epeyce uzun bir süre üzerine dikince yüzünün rengi soldu. "Hayır! Tamam mı? Kimseye söylemedim! Bu çok büyük bir sır ve sonunda benim de başım derde girer."

"Ben de söylemedim," dedi Aaron.

Tamara iç çekti. "Ben de. Yine de sormasam olmazdı. Peki, bir de Usta Joseph var. Call'a epey öfkeli olmalı."

"Onun Call'a ihtiyacı olduğunu sanıyordum," dedi Jasper. "Kaptan Balıksurat onun varoluş amacı değil mi?"

Aaron sırıttı. "Bence o ya Call'un şimdikinden daha itaatkâr olacağını ya da Call'u kullanarak Kaptan Balıksurat'ı eksiksiz anılarla geri getire-

bileceğini ümit etmişti."

Aşağı yukarı aynı şeyleri kendisi de aklından geçiren Call ürperdi. "Beni Drew'un ölümünden dolayı suçlayabilir."

Drew, Usta Joseph'ın oğluydu. Magisterium'a kaydolup sıradan bir öğrenciymiş gibi davransa da okula katılmasının gerçek nedeni Call'a yaklaşmaktı. Drew babasının Aaron'ı kaçırmasına yardım etmiş, sora da Aaron'ı içinde bir kaos elementalinin olduğu bir kafesin üzerinde sallandırmıştı. Ne ironikti ki aynı kaos elementali sonrasında Drew'un canını almıştı. Fakat Call'un bunda bir parmağı olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. "Peki," dedi Tamara. "Şüpheliler listemizin en tepesindeki kişi Usta Joseph."

Call başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Peşimdeyse neden Alkahest'i kullanmadı? Ayrıca ben onun henüz pes etmeye hazır olduğunu düşünmüyorum. Mezardayken hayatımı kurtarmaya çalışmıştı. Bence hâlâ değişeceğimi ümit ediyor...yani Kaptan Balıksurat gibi olacağıma."

"Ya Warren?" diye sordu Aaron. Hepsi uzunca bir süre gözlerini ona dikti.

Call, Aaron'a Tamara'nın limonataya baktığı gibi baktı. "Sence bir kertenkele beni öldürmeye mi çalışıyor? Ayrıca Celia'nın ismini kullanıp bana sahte bir mesaj gönderdi, öyle mi?"

"O bir elemental! Ayrıca bize ürkütücü bir kehanette bulunan Yutulmuşlar'ın hizmetinde." Aaron iç çekti. "Tamam, epey çılgınca bir teori olduğunu kabul ediyorum."

"Sorun değil," dedi Tamara. "Kalıpların dışında düşünmemiz gerek. Ne denli olasılık dışı da olsa tüm fikirleri masaya yatırmalıyız. Ya da şu çimlerin üzerine."

"Elimizde hiç şüpheli yok," dedi Call. "Hiçbir fikrimiz yok. Neden hedef alındığımı bile bilmiyorum. Belki de sebep Makar olmamdır. Belki de olanların Kaptan Balıksurat olmamla hiçbir ilgisi yoktur. Belki beni bir avizeyle dümdüz etmek isteyen kişi hepimizi öldürmek için Automotones'u serbest bırakan kişidir"

"Büyücülerin varsayımı bu olacak." Tamara iç çekti. "Sanırım doğru da olabilir."

Aaron mavi göğe bakıp, "Birbirimizden ayrılmamız gerekiyor," dedi. "Ve bu işi çözeceğiz. Biz-

ler kahramanız, değil mi? Madalyalarımız var. Bu işin üstesinden gelebiliriz."

Sonrasında Call oyun kartları çıkardı ve birbirlerinin ellerine şaplak indirdikleri bir oyunu birkaç el oynadılar. Magisterium'a geri dönmekten ve o sene neler başarmayı ümit ettiklerinden bahsettiler. Yıkım arıların peşinden koştu ve hepsi hımbılca elinden kaçana dek üzerlerine atıldı. İkindi yerini akşama bırakırken Stebbins, Tamara'ya valizler dolusu eşya ve sadece baş başa teslim etmesi gereken bir mesaj getirdi. Jasper, Alastair'in yirmili yıllardan kalma, sabit hatlı, krom telefonuyla evini aradıktan sonra yüzünü asıp annebabasının eşyasını dosdoğru Magisterium'a göndereceğini haber verdi. Call, Jasper'ın anne-babasını orada kalması için verdikleri izinden vazgeçirmeye ikna etmeye çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. Aklına bir de Jasper'ın anne-babasının oğullarını Call'un evine gitmesi için zorlayıp zorlamadıkları sorusu takılsa da bu düşünceyi çabucak kafasından attı.

Jasper, Call'un ona baktığını fark edince tersçe, "Neye bakıyorsun sen öyle?" diye sordu.

"Hiçbir şeye," dedi Call. Şimdi dert etmesi gereken son insandı Jasper.

O gece Alastair ızgarada biftek pişirdi. Dışarıda oturdular ve etin yanında, kâğıt tabaklarda tereyağlı mısır, bezelye ve soğuk karpuz dilimleri yediler. Tamara, Aaron'a karpuz fırlattı. Karpuzun çekirdekleri Aaron'ın gömleğine yapıştı Yıkım, Jasper'ın tepesine çıksa da Jasper bifteğinden vermeye yanaşmadı. Sırayla ızgaranın kömürlerinin saçtığı kıvılcımları dans ettirmek için yarıştılar. Jen'in ölümünün onları yüksek sesle gülmekten ya da sıradaki kurban olabileceklerini unutmaktan alıkoyan gölgesi olmasa bir partideydiler sanki.

↑≋△○@

İki gün sonra Alastair onları arabayla Magisterium'a götürdü. Call ön koltuğa oturup pencereden dışarı bakarken Aaron arka koltukta uyukluyordu. Tamara cep telefonuyla müzik dinlerken Jasper, Call'un odasında bulduğu ve bağımlısı olduğu çizgi romanlardan birini okuyordu. Yıkım kucaklarına uzanmış kütük gibi uyuyordu

Alastair, Call'a belki birinci kez, "Eve dönmek istersen bana haber ver," dedi. "Birçok iş başardın. Büyüyü epey, becerilerini kontrol edebilecek kadar öğrendin. Magisterium'a ihtiyacın yok."

Call, Graves'in Usta Rufus'a, Call ve Aaron'ın eğitiminin nasıl gittiği konusunda Büyücüler Meclisi'ne rapor vermesi için nasıl ısrar ettiğini anımsadı. Ayrıca -onurlarına verilen bir partide- kaosu yönetme becerisi olan büyücülerin başka ülkelerde öldürüldüklerine ya da büyülerinin bağlandığına dair söylenenleri de anımsadı. Constantine Madden hayattayken Makarislerden iyisi yoktu. Çaresizce ihtiyaç duyulan silahlardı onlar. Savaşın sona ereceğine dair birer ümittiler. Fakat Constantine Madden ölünce Aaron ve Call sadece savaşı ve bir kez daha savaşın çıkabileceğini hatırlatan birer yadigârdılar. Alastair ne düşünürse düşünsün Call büyücülerin Magisterium'daki eğitimini yarıda bırakmasına izin vereceklerinden şüpheliydi.

"Sorun değil baba," dedi Call. "Hiçbir sorun çıkmayacak."

Araç Magisterium'a yaklaştıkça yollar darlaşıp daha dolambaçlı bir hal aldı. Çevrede hiçbir ta-

bela yoktu. Sadece Magisterium'un yerini bilenler orayı bulabilirlerdi. Call sık sık yürüyüşçülerin ve sıradan kasabalıların Magisterium'u tesadüfen bulmasını kim bilir nasıl bir büyünün engellediğini düşünürdü. Bunun ileri seviyede, toprakla ilgili bir büyü olması gerektiğini düşünüyordu. Yolun iki yanındaki ağaçlar iyice kalındı. Call Karmaşa Mezhebi'ni düşünmeden edemedi; Büyücüler Meclisi'nin onlardan haberdar olduğu ve onları hoş gördükleri açıktı. Fakat Call bunun nedenini anlayamamıştı.

İleriden bir *bip* sesinin gelmesiyle Call'un dikkati yeniden yola çevrildi. Alastair aracım bir okul otobüsünün beklediği bir açıklığa park etti. Ellerinde valizler ve eşya torbalarıyla öğrenciler otobüsten dışarı akıyordu. Okulun ön kapısı açıktı: Call üzerlerinde siyah renkleri iç karartan cübbeleriyle büyücüleri ve çoktan -kırmızı, beyaz, mavi, yeşil ve gri- üniformalarını giymeye başlayan ve okula o yıl yazılan, üzerlerinde hâlâ blucinleri ve tişörtleri olan çocuklarla iç içe giren öğrencileri görebiliyordu.

Aaron uyandı. Jasper, Tamara ve Aaron birbirlerini dürtmeye başladılar; önceki yıllardan arka-

daşlarını gördükçe pencerelerden dışarı sarktılar. Celia onlara yüzünde temkinli bir gülümsemeyle baktı ve Jasper'la aynı çırak grubunda olan Gwenda'yla kapılardan geçti. Alex Strike okul otobüsünün yanına park eden beyaz bir Mercedes'in içindeki Anastasia Tarquin'le konuşuyordu. Call arabayı daha önce de görmüştü: Geçen sene Anastasia Tarquin arabasıyla Alex'i Rajavi Ailesi'nin evinden götürmüştü. Call az kalsın unutacaktı: Anastasia Tarquin, Alex'in üvey annesiydi.

Anastasia arabadan çıktı; üzerinde beyaz bir takım vardı ve her zamanki gibi çok şıktı. Alex yüzünde kızgın bir ifadeyle Anastasia'ya bakarken siyah bir minibüs yanlarında durdu. Arka kapı açıldı ve iki kaslı adam çok sayıda Magisterium öğrencisinin hayran bakışları altında araçtan aşağı atladı. Adamlar kapılardan büyük mobilya parçaları -bir masa, bir lamba ve bembeyaz bir kanepe- geçirmeye başladılar.

Alastair, Call ve arkadaşları Rolls Royce'dan çıkarken Alastair yüksek sesle, "Neler oluyor burada?" diye sordu. Call tutulan kaslarını gevşetmek için gerindi. Yıkım da öyle.

Onlara merhaba demek için üvey annesinden ayrılan Alex, "Meclis okulda neler olduğunu gözlemesi için Anastasia'yı göndermiş," dedi. Call ve Aaron'la birer beşlik çaktıktan sonra Tamara'ya gülümsedi. "Usta Lemuel'ın eski ofisine yerleşecek. Bu meseleyi gerçekten ciddiye alıyor ve... Eh, konu eşya olunca da yanma hep gereğinden fazlasını alıyor."

Alastair, "Casusu mu arayacak?" diye sordu.

Alex endişeyle Jasper'ı süzüp, "Bence şu an bu konudan bahsetmemeliyiz," dedi. "Demek istediğim, kimsenin bilmemesi gerekiyor."

Alastair kaşlarını kaldırdı. "Anastasia'nın bu konuda son derece ketum olması iyi," dedi.

Alex dönüp üvey annesine baktı. Çok sayıda büyük sandık mağaraların içine taşınırken Anastasia adamları yönlendiriyordu. Sandıkların üzeri uzak yerlere ait, eski tip pullarla kaplıydı; Meksika, İtalya, Avustralya, Fransız Rivierası, Provence, Cornwall. "Asıl amacını gizlemek için ormanın kaos taşıyan hayvanlardan temizlenmesini denetleyeceğine dair bir öykü uydurmuş."

Call bir elini Yıkım'ın sırtına koydu. Bu hareketinin onu teskin etmesini diledi. Yıkım başını

kaldırıp ona baktı ve kuyruğunu oynattı. Birilerinin Yıkım'a zarar vereceği fikri Call'un içini öfkeyle doldurdu.

Bunu yapmamaları kendileri için iyi olur, diye düşündü.

Alastair, Call'a doğru döndü. "Fikrini değiştirirsen bana nasıl ulaşacağını biliyorsun," dedi. Ardından Call'a sıkıca hatta biraz fazla sıkıca sarıldı; öyle ki Call kaburgalarına bir zarar geleceğinden endişe etti.

Call, "Güle güle baba," diye ciyakladı. Babası onu biraz fazlaca sıkmış olsa da Alastair ilk kez Call'un Magisterium'da oluşuna ses etmemişti. Bu harika bir histi.

Tamara, Kimiya'nın yanma gitmişti. Birlikte gülüşüyorlardı. Jasper da Celia ve Gwenda'nın yanına gitmişti. Sadece Aaron, Call'un yanında beklemişti. Aaron, Call'a çarpık bir gülümsemeyle baktı. Call hep başka insanları yanlarında aileleriyle görmesinin Aaron için kim bilir ne kadar zor olabileceğini düşündü.

Aaron, "Onu bana ver," dedi ve Call'un eşya torbasını omuzlarına attı. Diğer eliyle de kendi vali-

zini taşıyordu. Okula doğru yürümeye başladı; taşıdıkları hızını hiç mi hiç kesmiyor gibiydi. Bacağı yolculuk boyunca tutulan Call, Aaron'ın peşinden giderken hayatın nasıl da adaletsiz olduğunu düşünüyordu.

Mağaralar nemli fakat serindi. Sivri uçlu sarkıtlardan aşağıdaki, dikitleri andıran erimiş mumların üzerine sular damlıyordu. Tavandan uzun zaman önce yapılmış bir partiden kalan, unutulmuş bayrakları ve flamaları andıran alçıtaşları sarkıyordu. Call tüm bunların, ıslak damlataş örtülerinin ve içlerinden soluk renkli balıkların fırladığı, mika taşıyla parlayan havuzların yanından geçip gitti. Bunlara öyle alışmıştı ki hiçbiri artık ona ürkütücü gelmiyordu. Burası okula gittiği yerdi sadece; buradaki her şey üç yıl önceki okulunun spor salonu katında metal dolapların kapaklarının tangırtısı ve spor ayakkabıların gıcırtısı kadar aşina geliyordu ona.

Potansiyel suikastçı Warren'la karşılaşıp karşılaşmayacaklarım; karşılaşırsa Warren'ın onlara söyleyecek ürkütücü sözleri olup olmayacağını merak etse de küçük kertenkele ortada yoktu.

Call kolunda yeni taşları olan bilekliğini kullanarak süitlerinin kapısını açtı. Aaron, Call'un valizini süitlerinin kanepesinin üzerine bırakırken kanepeden çıkan gıcırtı Call'un kendi becerilerine biraz daha da güven duymasına, Aaron'ın fedakârlığından dolayı ise biraz daha suçluluk hissetmesine neden oldu. Odaları gözüne geçen seneye göre küçük görünmüştü. Neden sonra Call bunun nedeninin odanın küçülmesi değil, kendisinin büyümesi olduğunu fark etti.

Kapı açıldı ve Tamara valizlerini peşinden sürükleyerek içeri girdi. "İkiniz nereye gittiniz, anlamadım! Çekip gittiniz!" dedi. Call çekip giden Tamara olduğu için bunun hiç de adil bir tepki olmadığını düşündü. Aaron'a doğru döndü. "Ayrıca biliyorsun ki Call'u asla yalnız bırakmamamız gerek!"

Aaron, "Bırakmadım," dedi.

Tamara, "Hıh," deyip kendi odasına daldı. Call kendi yatak odasına gitti. Oda soğuk ve tozluydu; bir süredir kullanılmadığı da belli oluyordu. Oda her öğretim yılının başında böyle görünürdü. Valizini açıp üniformasını giydi; üçüncü sınıf öğrencilerinin mavi giysisini. Gömleğinin kol düğmesini

geçirip gardırobun üzerindeki aynada kendisine baktı. Bir zamanlar aynada bedeninin tümünü görebilecek kadar kısa boyluyken şimdi başı çerçevenin üzerinde kalıyor, eğilmesi gerekiyordu.

Ortak odaya gittiğinde Aaron ve Tamara'yı üzerlerinde üniformalarıyla bekler halde buldu. Yıkım'a artıkları getirecekleri sözünü verdikten sonra akşam yemeği için yemekhanenin yolunu tuttular. Demir Yıl öğrencileri hariç herkes -sınavlara giriyorlar ve genellikle kendi odalarında yemek yiyorlardı- eski masalarına yerleşip yemek seçeneklerine göz gezdirdiler. O gecenin menüsü morumsu bir püre, ekmek dilimi gibi görünen ve sarı ezmeyle kaplı iri mantarlar ve üç tip -açık yeşil, kahverengi ve koyu kırmızı- likendi. Call her şeyi masasına yığdı ve üzerinde ince bir yosun tabakası olan sıvıdan bir fincan aldı.

Liken'in Call'un damağında bıraktığı büyük lezzetin ürkütücü bir yanı vardı. Likeni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi çatalla ağzına tıkarken aklında likenin kötü niyetleri olmasının mümkün olup olamayacağı sorusu vardı. Mesela beynini yıkayıp ona kendisinden çok yedirerek

onu bir tür liken bazlı yaşam formuna döndürmek gibi bir amaç. Mümkün müydü böyle bir şey? Bir sonraki çatala uzun, şüpheli bir bakış attıktan sonra likeni ağzına tıktı.

Jasper Call'la arkadaşlarmış gibi onun yanına oturdu. "Ee, plan ne?"

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Call.

"Ha, boş ver," dedi Jasper. Gözlerini devirip Tamara'ya döndü. "Ne diye ona sordum, bilmiyorum. Plan nedir?"

Tamara, "Burada konuşamayız," dedi; öne eğilip sesini alçalttı. Call'un gözü hep Tamara'nın gözünün altındaki ince, kabuk bağlamış, hâlâ belirgin olan kesiğe kayıyordu. Call ne zaman yarayı görse aklına Tamara'nın onu ceketine yapışıp yana çekerek nasıl kurtardığı geliyordu. Ona neler borçlu olduğunu düşünüyordu.

Call tüm arkadaşlarına borçluydu. Onlara borcunu nasıl ödeyebileceğini bilmiyordu.

Bir başka bronz yıl öğrencisi olan Rafe'le yaz boyunca Call'la birlikte yaptıkları robotlar hakkında konuşan Aaron önemli bir şeyler olduğunu fark etmişti. Sohbetini yarıda kesip üçünün yanına geldi.

"Yarın," dedi Tamara. "Akşam yemeğinden sonra kütüphanede buluşalım. O zaman bunu tartışabiliriz."

"Konu nedir?" diye sordu Celia. Call'un karşısına oturdu; tabağı mor püreyle doluydu. "Bir şeyler mi oluyor?"

Aaron ve Jasper aynı anda, "Hayır!" dediler.

"Tabii, şu tepkiniz de hiç şüphe uyandırmıyor zaten." Ayağa kalktı ve, "Madem buraya oturmamı istemiyordunuz, söylemeniz yeterliydi. Başka bir yere geçeyim..."

Call hızla ayaklandı. Celia'yı masada kalmaya *nasıl* ikna edeceğini düşünmeden ağzından, "Gitme," sözü çıkıverdi. "Sadece galeriden bahsediyorduk. Fakat oraya gitmeye karar vermedik henüz. Demek istediğim yapabiliriz. Yani gidebiliriz."

Celia, "Seninle galeriye gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu. Yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değildi. İki insan galeriye gidiyorsa onlar...

Flört... İki insan flört ettiklerinde galeriye giderler. Celia kendisine çıkma teklif ettiğimi düşünüyor.

Call kekeleyerek, "Ben... Bilmem ki..." dedi.

"Eh, belki de bilmen gerek," dedi Celia. Sarı

saçlarını savurdu ve uzun adımlarla Rafe, Kai ve Gwenda'nın masasına yürüdü.

Celia ikisini duyamayacak kadar uzaklaştığında Jasper, Call'a, "Şimdi top senin potanda," dedi.

"Sahanda diyecektin," dedi Call. "Sen şu deyimleri karıştırdıkça başıma ağrılar giriyor."

Bıkkın görünen Tamara, "Call'un aşk hayatını nasıl kurtaracağımızı düşünmektense gerçek hayatını nasıl kurtaracağımızı konuşsak?" dedi. "Yarın geceye kadar birimiz hep Call'un yanında kalacak. Muhtemelen bunu sadece ben ve Aaron yapacağız Jasper. Çünkü sen Call'dan hoşlanmadığın için herkes onunla kalmanı garipser."

"Jasper, Call'u seviyor bir kere," dedi Aaron. Şaşırmış gibiydi. "Hepimiz arkadaşız."

"Her neyse," dedi Tamara. "Yarın, akşam yemeğinden sonra kütüphanede buluşuyoruz. Fikirlerle gelin." Gözlerini çevirdi. "Alex Strike bana el ediyor. Hemen dönerim." Tamara ayağa kalktı ve Aaron'ın koluna yapıştı. "Haydi. Muhtemelen sana da bir merhaba demek istiyordur."

Tamara'nın ayağa kaldırıp çekiştirerek Alex, Kimiya ve onların diğer Altın Yıl öğrencisi arka-

daşlarının yanına götürdüğü Aaron ancak, "Ne?.." diyebildi. Grubun hüzünlü bir hali vardı. Call onları suçlayamazdı. Bir arkadaşı o şekilde kaybetmek...

Jasper ağzındaki likeni çiğneyerek, "Celia'dan hoşlanıyor musun hoşlanmıyor musun bakalım?" dedi. Törenden önce kestirdiği saçına havalı bir model vermişti; bir parça siyah saç gözlerinin üzerine dökülmüştü.

Call, "Bundan sana ne?" dedi.

Jasper, "Belki ona *ben* çıkma teklif edeceğim," diye yanıt verdi. "Bu hiç aklına gelmiş miydi?"

Gelmemişti. Call yuvalarından fırlayacak gibi duran gözlerle Jasper'a baktı. Nihayet, "Ne istiyorsan yap," dedi.

"Sanırım *umurunda değil*." Jasper'ın gözlerinde hınzırca bir pırıltı belirdi. "Belki de sebep Tamara'dan hoşlanmandır, ha?"

"Jasper..."

"Hoşlanıyor musun? Tamara'dan?"

Call sıktığı dişlerinin arasından, "O benim en iyi arkadaşım," dedi.

"Bunun bir anlamı yok." Jasper çatalını par-

makları arasında çevirdi. "İnsanlar çırak gruplarında hep birbirlerinden hoşlanıyorlar. Kimiya ve Alex Strike'a bak mesela. Ya da biliyorsun işte, ben ve Celia. Tamara'dan hoşlanman gayet..."

Call, "Ne önemi var ki?" diye patladı. Kendi tepkisine şaşırmıştı. Jasper'a öfkeyle bakıp, "Anlamıyor musun? Bunun bir önemi yok. O her zaman Aaron'dan daha fazla hoşlanacak."

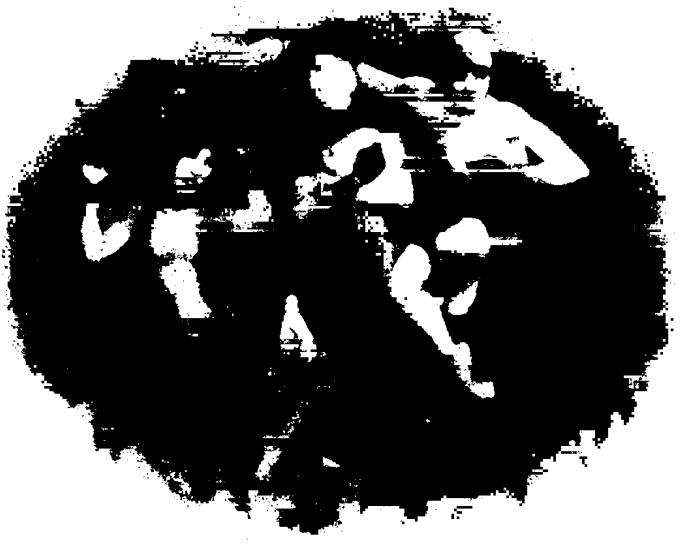
Jasper'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay," dedi. "Anlaşılan uygunsuz bir gerçeğe parmak basmışım."

Call'ın başı dönüyordu. Aaron ve Tamara'nın kalabalığın arasından geçip ona doğru yaklaştıklarını belli belirsiz seçti. İkisi her zamanki gibi gülüşüyordu.

"Sana az önce söylediğim şeyi," -Call, Jasper'a baktı- "tekrar etme."

Jasper sandalyesine yaslandı. Sırıtıp, "Merak etme Callum," dedi. "Senin tüm sırlarını saklıyorum."

ALTINCI BÖLÜM

Okulun o ilk gününde ders dışarıda, yakıcı güneşin altında, yarım daire şeklinde kayaların üzerinde işlendi. Usta Rufus Büyücüler Meclisi'nin niyetinin ormanı kolaçan etmek olduğunu bildiğinden o zamana dek Magisterium'un dışından öğrencileriyle yararlanma fırsatını mümkün olduğunca sık değerlendirmesi gerektiğini hissediyordu. Call mağaraların serinliğini özlüyordu. Tişörtü hızla terden ıslanmıştı. Ona saçlarının ortasındaki çizgi bile güneşten yanacak gibi geliyordu. Aaron'ın burnu ve yanakları kırmızıya dönmüştü ve Tamara defterlerinden bi-

rini bir şapka gibi başının üzerine koymuştu.

Usta Rufus, "Magisterium'daki Bronz Yıl'ınıza hoş geldiniz," dedi. Öğrencilerinin önünde bir aşağı bir yukarı yürürken kel kafası parlıyordu. "Belki şu ana dek ders verdiğim çırak grupları içinde en baş ağrıtanı olmasanız da siz de az değilsiniz. Bu yıl biraz farklı bir yaklaşım deneyelim hadi."

Usta Rufus'un Kaptan Balıksurat'ın da içinde olduğu çırak grubundan bahsettiği düşünüldüğünde bu sözleri gerçekten anlamlıydı.

"Hepimize madalya takıldı!" dedi Tamara. Usta Rufus konuşmasını bölen Tamara'ya sert bir bakış attı. Buna rağmen Tamara konuşmaya devam etti. "Baş belası öğrencilerin tam aksiyiz biz."

Usta Rufus'un kaşları karmaşık bir hareketle aynı anda hem kalkıp hem kıpır kıpır oynadı. "Yine de hiçbirinizin kaçırılmadığından, kurtarma görevlerine çıkmadığından, yeni kaos taşıyan hayvanlar edinmediğinden ya da herhangi bir sebepten ötürü okuldan ayrılmadığından emin olalım biz."

Hiçbirinin bu sözlere verecek bir yanıtı yoktu.

"Bu yıl *bireysel sorumluluk* konusunu işleyeceğiz. Bunun kulağa pek de büyüyle ilgili bir ders gibi

gelmediğini düşünebilirsiniz. Fakat Constantine ölümsüzlüğün sırrını aramak için Usta Joseph'la birlikte yaptığı deneylere işte bu yılda başlamıştı. Temel bilgileri geride bırakıp uzmanlık alanınıza odaklandığınız yıl bu. Bu yüzden tüm öğrencilerin -özellikle de Call ve Aaron'ın- özel güçlerinizin etkilerinin nerelere varabileceği üzerine düşünmelerini istiyoruz. Kaos büyüsünün sınırları üzerine düşünmek önemli bir amaç. Bu sınırları keşfetmek için hayatları tehlikeye atacak yöntemler kullanmak sorumsuzca ve sapkınca. Tüm okullar gibi biz de hep öğretimle, araştırmayla, bilginin sınırlarını zorlamakla ilgileniyoruz. Fakat bu ilgimizi dünyayı koruma, gerekirse kendimizden koruma görevimizle dengelemeliyiz."

Usta Rufus, "Ve," diye ekledi, "Sizden geçen yıllarda büyünün kapılarından erken geçtiğinizi hatırlatmam gerek. Bu size diğer öğrencilerden daha başarılı olduğunuzu değil, büyünün kapılarının ancak bir öğrenci hazır olduğunda -asla daha erken değil- açılması gerektiğini öğretmeli. Bronz Yıl derslerini öğrenmezseniz öğrenene dek Bronz Yıl'da kalırsınız."

Call, Aaron ve Tamara'ya baktı. Onlar da en az kendisi kadar şaşkın görünüyordu. Call, Usta Rufus'un bahsettiği şeylerin okulda nasıl öğrenilebileceğini anlayamıyordu. Fakat sıcak çarpması yüzünden beyninin yavaşlaması da pekâlâ mümkündü.

"Bir şey daha var," dedi Usta Rufus. "Magisterium'daki şu casus. Tamara, seninle bu konuda baş başa konuşmamış olabiliriz fakat Call ve Aaron'ın sana konudan bahsettiklerinden eminim. Bu yüzden bilmiyormuşsun gibi davranarak ikimizi de utandırmayacağım. Bilmek de hakkın. Fakat kesinlikle -*kesinlikle*- casusu kendi başınıza yakalamaya girişmemeniz için ısrar ediyorum. Bu işi bize bırakın."

Hiçbiri tek kelime etmedi.

Usta Rufus'un kaşları daha da çatıldı. "Anlıyor musunuz?"

Call başını salladı.

Aaron, "Tabii," dedi.

Tamara, "Tamam," dedi.

Call daha önce ikna edicilikten bu kadar uzak bir tavra şahit olmamıştı. Büyücü başını sallayıp,

"Güzel!" dedi. "Şimdi sanırım ilk dersimizin konusu su elementi ve suyu nasıl havayla dengeleyerek sualtında nefes alabileceğimiz olmalı. Egzersiz yapabileceğimiz bir göl biliyorum." Usta Rufus kanmış mıydı yoksa pes mi etmişti? Call bundan emin olamadı.

Call hızla ayağa fırladı. Serinleme fikri onu memnun etmişti. Ancak kalkıp yürümeye başladıklarında Call'un aklına Jen'in okyanusta yüzen cesedi geldi. Call, Usta Rufus'un o günkü dersi listesinin başına yerleştirmesinin özel bir nedeni olup olmadığını merak etti.

Call'un zihnindeki iç karartıcı düşüncelere karşın okulun yakınlarındaki küçük bir gölün kıyısında dolanıp güzel bir gün geçirdiler. Usta Rufus üçüne sualtında ellerinde tutup içindeki hava gücünü çekecekleri, havayla doldurulmuş tılsımlar verdi. İlk birkaç denemede Call odaklanamadı ve yüzeye çıkıp ağzından sular saçarak öksürdü. Aaron da ondan iyi bir iş çıkarmasa da Tamara sakince ve sorunsuzca yüzüyor gibiydi.

Sonunda hüsrana uğrayan Call tılsımını eline alıp gölün dibine daldı. Yüzmeyi hep sevmişti; su-

dayken bacağı ağrımıyordu. Gözlerini açık tuttu. Göl alüvyonlu olsa da temizdi; Call küçük balıkların akıntının içinde dalgalanan bitkilerin arasından hızlıca geçtiğini görebiliyordu. Tamara ve Aaron'ın suyun içindeki bulanık siluetlerini de.

Nedense Call'un aklına babası geldi. Usta Joseph'ın hatıraları arasında Alastair'in devasa bir buzulun kenarından tırmanıp Ölümün Düşmanı'nın onlarca çaresiz büyücüyü öldürdüğü Soğuk Katliam'dan geri kalan sahneyle karşılaştığı anı görmüştü. Alastair karısına ve bebek oğluna buzulun yüzündeki çıkıntılara elleri ve ayaklarıyla tutunarak tırmanmıştı. Mutlaka çok yorucu olmuştu bu. Hatta imkânsız gibiydi.

Alastair'in yaptığının yanında Call'un yapmaya çalıştığı iş çocuk oyuncağı kalırdı.

Call tılsımını tutup öyle bir sıktı ki ona kolye çatlayacakmış gibi geldi. *Hava,* diye düşündü. Etrafını çeviren hava, sudaki hava... Tüm elementler birdi; *Ateş ve toprak, hava ve su. Hepsi birdir: Dört, iki, üç değil; bir. Bir arada olmadıkları yerde sadece eksik birer parçadırlar.*

Call ağzını açıp nefes aldı.

Nemli, ıslak havayı solumak gibiydi bu. Call hafifçe öksürdü ve hava ciğerlerine dolarken bedeninin yukarı yükselmesine izin verdi. İkinci nefes ilkinden kolay oldu. Üçüncü ve dördüncüde ise normal bir şekilde soluk alır olmuştu. Gölün dibinde ayakta duruyor, karadaymış gibi nefes alıp veriyordu. Sevinçle tılsımı kenara atıp yukarı yüzmeye başladı. Haykırarak yüzeye çıktı. "Başardım!" diye bağırdı. "Sualtında nefes aldım!"

Ellerini ve ayaklarını hafifçe hareket ettirerek suyun içinde dik duran Tamara, "Biliyorum!" dedi. "Seni gördüm!"

"Vay!" dedi Aaron. Gölün yüzeyine bir yumruk indirmesiyle etrafa sular sıçradı. "Harikasın!"

Tamara, "Hey, *hepimiz* harikayız," diye itiraz etti. Call daireler çizerek yüzmeye, suya dalıp nefes almaya ve yeniden yüzeye çıkmaya başladı. Arkadaşlarına su sıçratarak sırıttı.

Bazen büyü gerçekten Call'un içten içe olmasını dilediği kadar müthiş olabiliyordu.

↑≋△○@

O gece kütüphanede sadece onlar -Tamara, Call, Aaron ve Jasper- vardı. Kocaman bir sualtı salyangozunun kabuğundan yapılmış bir lambanın ışığı altında bir masanın etrafında toplanmışlardı. Alçak sesle konuşuyorlardı çünkü ses büyük, helezoni taş odada yankılanıyordu.

Tamara bazı kâğıtları karıştırıp, "Öyleyse asıl soru Call'u ödül töreninde öldürmeye çalışan kişinin Magisterium'da olup olmadığı," dedi. "Burada okuyan ya da öğretmen olan herkesin, ayrıca okula girip çıkan Büyücüler Meclisi üyelerinin bir listesini çıkardım."

Jasper listeye bakmak için öne eğildi. "Sen listede yoksun," dedi.

"Elbette olmayacağım!" Tamara kızardı. "Call'u öldürmeye çalışmadım ben."

"Kimiya da yok," dedi Jasper. "Aaron da."

"Çünkü beni öldürmeye çalıştıkları yok," dedi Call.

"Bunu bilemezsin," dedi Jasper. "Listenin objektif olması gerek. Ben de listede olmalıyım."

"Bana inan," dedi Tamara, "zaten listedesin."

Jasper yüzünü buruşturdu. "İyi."

Call araya girip, "Bakın, üzerimize vazife ol-

mayan işlere burnumuzu sokmak tam bize göre, biliyorum," dedi. "Fakat bu kez casusu kendi başımıza yakalamaya çalışmayacağız. Usta Rufus bir tür plan yapıldığını söylüyor. Ayrıca Alex'in annesi de burada ve bir tuzak kuracakmış. Belki de bu işi onlara bırakmalıyız."

Diğerleri Call'a ikinci bir başı çıkmış gibi baktı. Nihayet Aaron söze girdi. "Bugün çok fazla göl suyu mu yuttun sen? Sen değil, bizden biri tehlikede olsa bu lafı asla etmezdin."

"Konuya bir de şu açıdan bak," dedi Jasper. "Automotones'u serbest bırakan kişi üzerine bir avize düşürmeye kalktıysa yanında dolaşan herkesin hayatı da en az senin hayatın kadar tehlikede demektir. Bu yüzden kendi iyiliğim için bu konuyu araştırmak istiyorum."

Call bu mantığa karşı çıkamadı.

"Düşünüyorum da..." dedi Tamara. "İri elementallerin tutulduğu tünellere inmeliyiz. O zaman belki Automotones'a kimlerin erişimi olduğunu ve erişim hakkını nasıl elde ettiklerini öğrenebiliriz. Bu listeyi kullanarak da listedeki insanlardan tünellere inen olup olmadığını öğrenebiliriz. Ziya-

retçilerin ya da giriş izni olanların kaydı mutlaka tutuluyordur."

"Büyücüler bunu zaten araştırmamış mıdır?" diye sordu Aaron.

Tamara omuz silkti. "Araştırmışlarsa da bize o isimleri vermezler, bu yüzden şüpheli listemizi daraltmak için işe buradan başlayabiliriz."

"Belli ki biri yaz boyunca Nancy Drew'un dedektiflik maceralarını okumuş," dedi Jasper.

Tamara ona dişlerini sıkarak sırıttı. "Biri birazdan suratına yumruğu yiyecek."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu Aaron. "Yoksa eleştiride bulunma."

Jasper, "Call'un kendisini yem olarak kullanmasına ne dersiniz?" diye sordu. "Demek istediğim, neden katili kendimize çekmek varken kendimizi yoralım ki? Herkese Call'un ücra bir yerde ve yalnız olacağını duyururuz, sonra katil onun işini bitirmeye geldiğinde biz çıkıp..."

"Hey, dur biraz," dedi Call. "Aptalca bir fikir bu."

Jasper memnuniyetle gülümseyerek, "Eleştirmeyeceğiz sanıyordum," dedi. "Bence bu plan kesinlikle kötü gitmez."

Tamara başını iki yana salladı. "Call öldürülebilir!"

"Yine de casusu yakalarız," dedi Jasper. Masanın altından sert bir tekme yemesinin ardından yüzünü buruşturdu. "Ne? Kaç plan böyle garantili sonuç verebilir ki?"

"Öncelikle Tamara'nın planını bir deneyelim," dedi Aaron. Ardından esneyerek ayağa kalktı. "Yarın derslerden sonra yine burada buluşalım. Magisterium haritalarına bakıp elementallerin nerede tutulduklarını anlayıp anlayamayacağımıza bakarız. Bu gece ilk nöbet bende. Tamara, Call, ikiniz de biraz uyuyun."

"O halde görüşürüz enayiler," dedi Jasper. Helezoni merdivenin basamaklarını ikişer ikişer çıkarak kütüphaneden ayrıldı.

Call içlerinden birinin uyumayıp nöbet tutmasının gereksiz olduğunu söyleyip itiraz edecekti. Fakat kimse onu dinlemezdi zaten. Ayağa kalktı ve iç çekip Tamara ve Aaron'ın peşinden üçünün kaldığı süite doğru yürümeye başladı.

Fakat Call yarı yolda aniden baston yutmuş gibi dikildi. "O elementallere kimin ulaşabileceği-

ni biliyorum," dedi. "Warren!"

Küçük kertenkele ne de olsa bir ateş elementaliydi ve tam anlamıyla güvenilir olmasa da muhtemelen Magisterium'un planını başka herkesten ve her şeyden daha iyi biliyordu. Bir keresinde Warren, Magisterium'un labirenti andıran koridorlarında onlara yol göstermişti ve her ne kadar onları daha güçlü ve kötü bir elementalle karşı karşıya getirse de bu karşılaşmanın sonunda öyle *pek de* kötü bir şey yaşanmamıştı.

Ayrıca geçen yıl Warren'ın hayatını kurtarmışlardı. Usta Rufus, Aaron'ın kaos büyüsünü denemek için ondan kertenkeleyi Boşluk'a göndermesini istemişti. Call, Boşluk'un içine çekilen şeylerin başına ne geldiğinden emin olmasa da hayatta kalamayacaklarından gayet emindi. Bu yüzden Aaron'ın kertenkelenin kaçmasını sağlayacak yanıltıcı bir büyü yapmasını yardım etmişti. Call'a göre Warren onlara *borçluydu.*

"Haydi," dedi Call. Holün ortasında tam arkasına döndü. "Bu taraftan."

Casus ortalarda olduğu sürece arkadaşları hep bir şeyler ters gidecek diye Call'un başından ayrıl-

mayacaklardı. Bu durum Call'un çok canını sıkıyordu. Kendisi uyurken onların uykusuz kalmasını istemiyordu. Kendilerini tehlikeye atmalarını da. Yapılacak bir şeyler varsa Call bunu şimdi yapmak istiyordu.

Geldikleri yöne dönerlerken Tamara, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Kütüphaneye geri mi dönüyoruz?"

Koridor ikiye ayrıldı. Call sola yöneldi. Magisterium'a geldiği ilk günü, asla tünelleri ve dağın hem altından hem de içinden geçen labirent gibi koridorları öğrenemeyeceğini düşündüğü anı anımsadı. Fakat öğrenmişti ve artık Magisterium'un üst katlarındaki yollara yaşadığı kasabanın sokakları kadar aşinaydı.

Aaron alçak sesle, "Nehre mi gidiyoruz?" diye sordu. Tünellerdeki rutubet giderek artıyordu. Diğer çırak gruplarının süitlerinin önünden geçtiler; kapıların altından hiç ışık sızmıyordu. Magisterium uykudaydı.

Okulun içinden geçen ırmaklar taşıma kanallarıydı. Irmaklar öğrencileri sınıflardan dışarı açılan kapılara, yemekhaneye ve süitlerine geri

taşıyordu. Büyü gücüyle yüzen ve su elementallerinden yardım alan kayıklar ırmakların üzerinde hareket ediyordu. Call, Aaron ve Tamara suya yaklaştıklarında mağara havası soğudu ve Call'un kulağına akan ırmağın sesi geldi.

Aaron ve Tamara aralarında fısıltıyla konuşuyor, Call'un onları bir kayığa bindirmek için peşinden sürüklüyor olabileceğini söylüyorlardı. Koridor çakıllarla kaplı bir yeraltı kumsalına açıldı. Duvarlardaki ve çatıdaki fosforlu yosunlar mekânı aydınlatıyordu. Gözsüz balıklar suyun içinde yüzüyordu.

"Warren!" diye seslendi Call. *"Warren!"*

Aaron ve Tamara bakıştılar. Call'un aklını kaçırdığını düşündükleri belliydi.

"Belki uykuya ihtiyacı vardır," dedi Tamara.

"Belki de yemeğe," dedi Aaron.

"Warren!" Call tekrar bağırdı. *"Son sandığından yakın!"*

Tamara, "Kertenkeleleri seslenip yanına çağıramazsın," dedi. "Haydi buradan çıkalım Call..."

Tepelerindeki kayalardan aşağı bir şey indi. Bir ateş parıldadı ve ışık yayan pullar belirdi. Kırmı-

zı gözler loş ışığın içinde parlıyordu. Sakallı, sırtı ateşten, küçük bir Komodo ejderini andıran yaratık taşların arasından çıkıp üçüne doğru süründü.

"Warren?" dedi Call.

"Gerçekten geldi." Aaron'ın etkilendiği sesinden belli oluyordu. "Harika, Call."

"Sinsice gelmek." Warren kızmış gibiydi. "Sinsice gelip Warren'ı rahatsız etmek. Ne istiyorsunuz, büyücü çırakları?"

"Bizi uyuyan elementallere götürmeni istiyorum," dedi Call. "Magisterium'un bağladığı elementallere."

Tamara, Call'a doğru dönüp, "Şimdi mi?" diye sordu. "Uyuyacağız sanıyordum!"

"Evet, uyuyun," dedi Warren. "Sinsice gezmek çok tehlikeli. Tüneller çok derin."

"Bize borçlusun Warren," dedi Call. "Hayatını kurtardık. Hatırlamıyor musun?"

"Size borcumu ödemek ben," diye mırıldandı Warren. "Sizi uyarmak. *Ultima Forsan.*"

"Ona yardım denemez," dedi Call. *Ultima Forsan*'ın anlamını biliyordu: Ölümün Düşmanı'nın mezarının üzerindeki Latince cümle. *Son sandı-*

ğından yakın. Anlamı buydu. Call bunun işe yarar bir uyarı olduğundan şüpheliydi. "Bizi elementallere götürürsen gerçekten yardım etmiş olursun."

Aaron küçük kertenkeleye, "Belki de oraya nasıl gidileceğini bilmiyorsundur," diye sataştı. Kütüphanede esnese de şimdi gözleri ışıl ışıldı ve hiç mi hiç yorgun görünmüyordu. Aaron bir işin nasıl yapılacağını tartışmaktan hazzetmez, eyleme geçmekten hoşlanırdı. "Sorun bu mu? Belki de Magisterium'u o kadar da bilmiyorsundur."

Warren'ın kırmızı gözleri fırıl fırıl döndü. "Biliyorum," dedi. "Her şeyi biliyorum. Fakat bu tehlikeli, büyücü çırakları. Tehlikeli iş. Sizi götürebilirim fakat bekçiyi aldatmanız gerek."

Tamara endişeli bir sesle, "Bekçi mi?" dedi.

Call da konuya biraz açıklık getirilse memnun olacaktı fakat belli ki sohbetin kendine düşen kısmının bittiğine karar veren Warren parıldayan bir mika duvarına sıçrayıp hızla diğer mağaranın girişine doğru ilerledi.

Call, "Şu kertenkeleyi takip edin!" diye bağırıp Warren'ın peşinden gitti.

Tamara homurdansa da Call'u takip etti.

Call, Warren'ın Magisterium'da mağaralarda -ve belki de daha önce bir tek büyücünün bile ayak basmadığı geçitlerde rehberlik etmesini istemenin- beyhude ve bazen de korku verici bir çaba olduğunu unutmuştu. Kertenkele onları doğal olarak oluşmuş kayalıklardan ve kaynayan çamuru andıran göllerin yanından ve az kalsın sülfür kokusundan boğulacakları ve sarkıtların sivri uçlarından sakınmak için eğilmek zorunda kaldıkları odalardan geçirdi.

Bacağı ağrımaya başladığında -ancak daha da kötüye giden, yakıcı bir kas ağrısıydı bu- Call ne kadar yürüdüklerinin hesabını şaşırmıştı. Bunu yapmalarını teklif etmekle, bu kadar uzaklara yürüyebileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Fakat Warren'dan durmasını isteyemezdi; sırtındaki kristaller ışıldayan kertenkele üçüyle arasındaki mesafeyi epey açmış, kayadan kayaya atlıyordu.

Tamara ve Aaron durup Call'u beklerlerse bu kez Warren arayı iyice açabilir ve üçünü mağaralarda bırakıp kaybolmalarına neden olabilirdi. Daha önce başlarına gelmişti bu.

Call bir deneme yaptı. Hava büyüsü kullanarak

bedenini yukarı itti. Alastair'in onu Collegium'un uzun ve helezoni basamaklarından yukarı gönderişini anımsadı. O basamaklardan kendi başına nasıl indiğini de. Tek yapması gereken konsantre olmak ve *itmekti*.

Havalanan Call -öyle hızlı havalanmıştı ki bağırmamak için yanağının kenarını ısırmak zorunda kaldı- bir süre sonra kendisini dengelemeyi başardı. Yerin biraz üzerinde süzülüyordu ve bacağına hiç yük binmiyordu. Kendisini harika hissediyordu.

Zihniyle bedenini itiyor, artık Aaron ve Tamara gibi sendelemiyordu. Yerin üzerinde, doğduğundan beri yürümekten anladığı buymuş gibi süzülüyordu. Üçü ilerledikçe geçitler dağın içine doğru kıvrıldı ve duvarlar daha pürüzsüz, ayaklarının altındaki zemin daha düz bir hal aldı. Sanki bir müzenin koridorunda yürüyorlardı. İki yana gömülmüş kapılar kibardı ve üzerlerinde Call'un bilmediği simya sembolleri ve harfler vardı.

Nihayet Warren Magisterium'un beş metalinden -demir, bakır, bronz, gümüş ve altın- yapılmış devasa bir kapının önünde durdu.

"İşte, büyücü çırakları. Yolunuzu kapatan kilitli kapı işte bu. Bekçi burada. Daha ileri gitmek için onunla yüzleşmelisiniz."

"Ne yapacağız?"

"Soracağı bilmeceleri yanıtlayın," dedi Warren. Kertenkele dilini çıkarıp bir mağara böceğini yakaladı. Call böceği fark ettiğinde Warren onu midesine indirmişti bile. Hemen ardından kertenkele hızla tavana tırmandı. "Bekçinin yanıtlarım bilmeceleyin!" diye seslenip gözden kayboldu.

"Kahretsin," dedi Aaron. "Hep böyle oluyor. Bilmecelerden nefret ediyorum."

Tamara, "*Biliyordum*" sözcüğünü güçlükle ağzının içinde tutuyor ve dilinde bıraktığı tattan pek de hazzetmiyor gibiydi.

"Öylece kapıyı mı çalacağız?" Call yumruğunu havaya kaldırsa da duraksadı.

"Ben yaparım." Tamara kapıyı sertçe çaldı. "Merhaba? Biz öğrenciyiz ve bir proje için buradayız..."

Kapı açıldı. İçeride, üzerinde etrafıyla hiç temas etmediği belli olan beyaz bir takım elbise olan Anastasia Tarquin dikiliyordu. Gümüş rengi

saçları arkadan sıkıca bağlanmıştı ve gümüş küpeleri büyülüymüş gibi parlıyordu. Güzelce alınmış kaşları üç çocuğu görmesiyle kalktı ve ağzı ince bir çizgi şeklini aldı.

Aaron hayretle, "Bekçi *siz* misiniz?" diye sordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Tarquin. Kapıyı daha da açtı. Üçü kapının arkasındaki, yokuş aşağı inen, uzun koridoru görebiliyordu. Yaşları Collegium'da okuyacak kadar büyük olan iki oğlan üzerlerinde üniformalarıyla duvarlara yaslanıyordu. *Bekçiler,* diye düşündü Call. Tarquin, "Bildiğim bir şey varsa o da sizin burada olmamanız gerektiği."

Call, "Usta Rufus bizden bir proje hazırlamamızı istedi de..." diye söze girdi. "Tamara'nın dediği gibi. Bronz yılımızdayız ve geleceklerimizi, bireysel sorumluluklarımızı anlamamız gerek. Bu yüzden de elementaller üzerinde uzmanlaşmak istedik ve... Şey, elementallerden bazılarını görmek istedik."

"Üçünüz de mi?" diye sordu Tarquin. "Üstelik içinizde iki kaos büyücüsü var? *Hepiniz* mi elementaller üzerinde uzmanlaşmak istiyorsunuz?"

Aaron hemen, "Bunun üzerinde düşünüyoruz,"

dedi. "Kararımızı aceleye getirmek istemiyoruz fakat ilginç bir konu bu. Buralardaki en muhteşem elementalleri görürsek kararımızı daha kolay verebiliriz."

Anastasia Tarquin bir an için bile onlara inanmamış gibiydi. "Ne yazık ki öğrencilere -nadiren- burada bağlanan elementalleri görme izni verilse de bildiğinizi sandığım nedenlerden ötürü bu ayrıcalık şimdilik askıya alındı."

Automotones. Call tepelerinde şaha kalkan; ateşle ve pençeleriyle havayı yaran devasa, metal canavarı anımsadı.

"Şimdi," dedi Anastasia, "bu meseleyi Usta Rufus'la tartışmamı istemiyorsanız geldiğiniz yoldan geri dönmenizi ve birbirimizi hiç görmemiş gibi davranmanızı öneririm."

Call bir Tamara'ya bir de Aaron'a baktı.

Aaron, "Bilmeceler bile hayal oldu," diye mırıldandı. Ardından yapmacıksız bir nezaketle Anastasia Tarquin'e doğru döndü. "Size rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz."

Fakat Tarquin, Aaron'dan hiç de etkilenmemiş gibiydi. Gözlerindeki bakış hiç yumuşamamıştı.

Tarquin, "Sadece bir dakika," dedi. Fakat konuşurken Aaron'a bakmamıştı. "Callum Hunt. İçeri gel. Seninle konuşmak istiyorum. Baş başa."

Call biraz cırlak bir sesle, "Benimle mi?" diye sordu. Bunu beklemiyordu ve şu casus meselesi varken meclisten herhangi biriyle yalnız kalmak istediğinden emin değildi. Fakat Tarquin, Alex'in üvey annesiydi ve meclis Tarquin'i onu koruması için göndermişti. "Peki."

Tamara ve Aaron hiç ses etmeden Call'a baktılar. Call ikisinin o an kendisiyle yer değiştirmek istemediklerinden gayet emindi.

Call içeri girdi ve Tarquin kapıyı sertçe kapattı.

Anastasia bir elini Call'un omzuna koydu. "Buraya gelip de yanıtlar aradığına göre epey endişeli olmalısın," dedi. Sesi Call'u tedirgin edecek kadar yumuşaktı. Call'un aklına televizyonda izlediği; saldırmadan önce kısa bir süre dans eden yılanlar geldi. "Aaron'a ne kadar yakın olduğunu biliyorum. İkiniz birbirinizi kolluyorsunuz, değil mi?"

"Ya?" dedi Call. "Yani, evet. Aaron ve Tamara. Üçümüz de birbirimizi kolluyoruz."

Tarquin başını sallayıp, "Bir insanın yakın ar-

kadaşları olması iyidir," dedi. "Özellikle de o insanın babası büyüyü onaylamıyorsa."

Sohbetin nereye varacağını kestirmeye çalışan Call, "Alastair'in fikri değişiyor," dedi.

"Alex'in babasıyla evlendiğimde annesinin yerini almaya çalışmayacağıma yemin etmiştim. İlk evliliğimden çocuklarım olduğu için istenmediğim yerde kendimi kabul ettirmeye çalışmamanın ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Bir dost, rehber ve akıl hocası olmaya çalıştım. Alex'in sorularına pek çok erişkinin aksine dolambaçsız yanıtlar veren biri. Olur da biriyle konuşmak istersen senin için de aynısını yapmaktan memnuniyet duyarım."

Sohbetin afallattığı Call, "Hım, peki," dedi. Anastasia'nın ötesine bakıp arkasında neyin saklı olduğunu görmeye çalıştı. İki Collegium muhafızı tamamen sessizdi; iki zırh gibi duvar kenarında dikiliyorlardı. Üstünde bir gazetenin olduğu bir kanepe vardı. Muhtemelen Anastasia üçünün yanına gelmeden önce orada oturuyordu. Arkada da bir koridor uzanıyor, koridorun duvarları koyu kırmızı bir ışıkla aydınlanıyordu. "Ee, bizi kesinlikle içeri almayacak mısınız?"

Anastasia kızgın değil, neşeli görünüyordu. "Sanırım yapabilsem buna izin vereceğimi söylememi isterdin. Fakat büyük elementallerin ne denli tehlikeli olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Seni bir yanardağın ağzından içeri atmaktan bir farkı olmaz bunun. Bir dost seni asla tehlikeye atmaz Callum, anlıyor musun?"

"Çünkü ben bir Makar'ım," dedi Call. "Anlıyorum fakat..."

"Fakatı yok bunun." Anastasia başını iki yana salladı. "Aaron'la ikiniz odanıza dönüp uyuyun. Kendinizi tehlikeye atamayacak kadar önemlisiniz. Bunu unutmayın."

Anastasia bu sözlerinin ardından kapıyı açtı. Call, Aaron ve Tamara'nm yanına gittiğinde kapının arkasından sertçe kapandığını işitti.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Bensiz mi gittiniz?" diye sordu Jasper. Çatalını tabağındaki gri pudinge sapladı.

İkindi vaktiydi. Call, Tamara ve Aaron geçen geceki tünel maceraları yüzünden kahvaltı zamanını uyuyarak geçirmişlerdi. O günkü ders boyunca Call ağrılar hissetmiş, kafasını toplayamamıştı. Az kalsın Tamara'nın başına bir alev topu düşürecek, kendi parmaklarını yakacaktı. Yıkım'ı tuvalet ihtiyacını gidermek için yürüyüşe çıkarmayı unuttuğu ancak ders gününün ortasında aklına gelmiş, bu yüzden de ortaya çıkan pisliği kendisi temizlemek zorunda

kalmıştı. Okula dönmek umduğu kadar kolay olmamıştı.

Call gönül almak istercesine, "Bir an esti, gittik," dedi. Sonra kiminle konuştuğunu anımsadı. "Yani, seni bir yerlere götürmeye meraklı olduğum da yok. Tesadüfen de olsa seni dışarıda bırakmak hoş oldu."

"Hey," dedi Jasper. "Hayatını kurtarmaya çalışıyorum ben!"

Aaron araya girip, "Sen ona bakma," dedi. "Yorgun olunca böyle aksileşiyor."

"Anastasia size ne yaptı?" dedi Jasper. "Babam bana soğuklukta kimsenin eline su dökemeyeceğini söyler."

Tamara, "Call'a gerçekten iyi davrandı," dedi. "Tuhaftı. Benimle biraz olsun ilgilenmedi; Aaron'ın yüzüne pek bakmadı. Call, Call, Call... Aklı fikri ondaydı."

Call, Aaron'a, "Herhalde ben taze Makar, sen eski Makar olduğundan," dedi. "Üzerimde bu mavi üniforma bir harika duruyor."

Tamara güldü. Aaron pes edip bir iç çekti.

"Vay," dedi Jasper. Fal taşı gibi gözlerle Call'a

baktı. "Bana yorgunken sanrılara kapıldığını söylememiştiniz."

Call ahşap fincanındaki çaya benzeyen, kahverengi maddeden uzun bir yudum aldı. İçinde kafein olmasını diledi. Yaz boyunca istediği kadar espresso içmişse de -Alastair tren gibi ses çıkaran, eski, art deco tarzı Gaggia marka kahve makinesini tamir etmişti- şimdi gerçekten ihtiyacı varken etrafta bir damla kahve yoktu.

Call yorgundu. Arkadaşlarının kendisini izlemesinden yorulmuştu. Onun güvenliğini sağlamaya çalışmalarına rağmen, kendisiyle ilgili -üzerinde hiçbir şekilde kontrolünün olmadığı- bir gerçeğin durmadan tepesinde dolanmasından yorulmuştu. Normal biri gibi okula gitmek istiyordu ve o an bunu gerçeğe çevirmek için yapmayacağı yoktu.

"Tamam," dedi Call. "Aptalca planını gerçekleştireceğim."

Jasper ona kaşlarını çatarak bakıp, "Ne?" dedi. "Hangi aptalca plan?"

Call yüzünü hafifçe ekşitip önce sandalyesinin sonra masanın üzerine çıktı. Ayağının Jasper'ın

gri pudingine çarpmamasına dikkat ederek odaya göz gezdirdi.

"Olamaz," dedi Aaron. "Sanırım yorgunluktan sanrılara kapıldığını söylerken haklıymışsın."

Öğrenciler gülüşüyor, sohbet ediyordu. Büyücüler likenlerini yiyordu. Sonra Rafe, Call'un masanın üzerinde dikildiğini gördü. Ciyaklayıp yanında oturan Gwenda'yı dürttü. Salonda mırıltılar aldı yürüdü. Çok geçmeden herkes Call'a gözlerini diker, fısıldaşarak onu işaret eder oldu.

Tamara sufle verirmiş gibi, "Call!" diye tısladı. "İn aşağı."

Call'un umurunda bile değildi. "TAHMİN EDİN NE OLACAK?" diye bağırdı. Sesi tüm yemekhanede işitilecek kadar yüksekti. "BU GECEYARISI KÜTÜPHANEDE OLACAĞIM. TEK BAŞIMA."

Call sandalyesine döndü. Arkadaşları gözlerini ona diktiler. Diğer çırakların salonun her köşesinden onun oturduğu masaya baktıklarını görebiliyordu. Gwenda, Celia'mn kulağına bir şeyler fısıldadı. İkisi kıkırdamaya başladılar. Alex Strike'ın yüzünde tuhaf, endişeli bir ifade vardı. Usta Milagros, Call'a

bebekliğinde kafa üstü yere düşürülmüş birine bakar gibi bakıyordu.

"Bu... Bu... Neydi bu?" dedi Tamara. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Aaron, "Kendini yem olarak kullanacak," dedi. Yüzünde ciddi bir ifadeyle Call'a baktı. "Bunun iyi bir fikir olmasını diliyorum. Herkese saldırıya açık bir şekilde yalnız olacağını ilan etmenin bir dezavantajı varsa o da yalnız ve saldırıya açık olman."

"Hıh," dedi Tamara. "Kimse böyle açık bir ilanın ardından Call'a saldırmaz. Bunu kim yaparsa hemen yakayı ele verecektir."

Call omuz silkip likeninden kocaman bir ısırık aldı. Tuhaf bir şekilde kendisini daha iyi hissediyordu. Her şey yerli yerine dönmüştü; arkadaşları onun delirdiğini ve aptalca bir işe kalkışacağını düşünüyorlardı. Ağzının köşesi bir sırıtışla kıvrıldı.

Jasper, "Biri hemen ona sakinleştirici versin," dedi. "Bundan sonra ne yapacağını kim bilebilir?"

Fakat ya Call'un içtiği kahverengi sıvıda kafein vardı ya da artık uygulamaya geçireceği bir planın olması işe yaramıştı. Çünkü damarlarında

enerji akıyordu. Artık kendisini yorgun değil, hazır hissediyordu.

↑≋△○@

Call'un bir yanı o gece kütüphaneye vardığında orada meraklı bazı izleyiciler olmasını umsa da kütüphane boştu. Tamara, Aaron ve Jasper ortalığı kolaçan ettiler. Onlar kitaplıkların arkasına bakarken Yıkım masaların altına göz attı. Oda kesinlikle boştu.

Call masalardan birine oturdu. Ortasından geçen devasa bir sarkıt masayı zemine mıhlamıştı. Masalar içinde ışıkların döndüğü sarkıtla aydınlanıyordu.

"Tamam," dedi Tamara. Helezoni kütüphanenin en üst katından geldi. "Tek başınasın."

Aaron elini Call'un omzuna koydu. "Unutma," dedi. "Kaos büyüsüne ihtiyacın olursa her şeyi tek başına halletmeye kalkma. Ben senin karşı ağırlığınım. Hemen dışarıda, diğerlerinin yanında olacağım. Benden, kaos enerjimden faydalan; sualtında havadan faydalandığın gibi."

Call başını salladı. Aaron onu bırakıp Yıkım'ın kürkünü tuttu. Koyu yeşil gözlerinde endişe vardı.

"Aptalca bir şey yapmaya çalışma," dedi Jasper. Konu ayrılırken söylenen yüreklendirici sözler olduğunda bunun Jasper'ın portföyündekilerden en kötüsü olduğu söylenemezdi. "Al, burada bir ucube gibi tek başına oturmak yerine bir şeyler okuyormuş gibi yap." Jasper, Call'un önüne bir yığın kitap bıraktı ve arkasını dönüp gitti.

Call odadan çıkan arkadaşlarının arkasından baktı. Hemen sonra kütüphanede yalnızdı. *Benden faydalan,* demişti Aaron. Fakat işin aslı Call hâlâ Aaron'ı karşı ağırlık olarak kullanmaktan korkuyordu. Constantine Madden'ı Ölümün Düşmanı'na çeviren buydu. Tüm kaos büyücülerinin insan olan bir karşı ağırlığa ihtiyaçları vardı; onları gerçek dünyaya bağlayıp kaosun içine sürüklenmekten koruyacak canlı bir ruha. Constantine'ın karşı ağırlığı ikiz kardeşi Jericho'ydı. Sonra bir gün büyüsü kontrolden çıkmıştı. Gücü ona baskın çıktığında dünyayla bağını korumak için kardeşinin büyü gücüne uzanmış fakat bu da kardeşinin mahvına neden olmuştu.

Call bunu, bir insanın sevdiği birini kazara öldürmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. *Oysa bunun nasıl bir şey olduğunu bilmem gerekirdi,* diye düşündü. Ne de olsa ruhu bunu tecrübe etmişti ve şüphesiz bu tür bir deneyimin iz bırakması gerekirdi. Fakat Call o olayı düşünürken sadece kendisinin de aynı hatayı yapabileceği endişesi dışında hiçbir şey hissetmemişti.

Belki de kendisinde bir terslik olduğunun kanıtıydı bu. Ölen Jericho'ya acıması gerekirdi. Fakat o sadece Constantine'a acıyordu.

"Call?"

Call'un ödü patlamıştı. Döndü ve birinin kütüphaneye girdiğini gördü; sarışın, tişörtlü ve saçlarını iki atkuyruğuyla bağlamış biri. Kız ellerini huzursuzca blucininin arka ceplerine sokmuştu.

Celia bir kez daha, "Call?" dedi. Öne çıkıp Call'a yaklaştı. Celia kızardı ve bu yüzden Call da kızardı. Kızarmak suçiçeği gibi bulaşıcıydı sanki. "Burada yalnız olacağım söyledin, ben de düşündüm ki..."

"Hım?" dedi Call. Celia ne düşünmüştü? Call'un aklını kaçırdığını ve revire yatırılması gerektiğini düşünmüş olabilir miydi?

Call'un oturduğu masanın karşısındaki masaya tüneyip, "Belki benimle konuşmak istemişsindir diye düşündüm," dedi. "Burada birisiyle yalnız konuşacak hiçbir yer yok... Yemekhane hep çok kalabalık oluyor. Galeri de öyle ve senin son zamanlarda Yıkım'ı yürüyüşe çıkardığını da görmedim..."

Bu doğruydu. Geçen yıl boyunca Call ve Celia her gece Yıkım'ı birlikte yürüyüşe çıkarmışlardı. Fakat artık Call'un Yıkım'la birlikte dışarı çıkmasına izin verilmiyordu. Tamara ve Jasper sırayla Yıkım'ı yürüyüşe çıkarıyorlardı.

"Evet, ben..." Call sözünün gerisini getiremedi. Sadece yarım kalan cümlelerle sohbet etmek mümkün olabilir miydi acaba? Bu mümkünse, Call ve Celia kesinlikle bunun muhteşem bir örneği olma yolunda ilerliyorlardı.

Birden kahkahayı basan Celia, "Bunları nereden aldın?" diye sordu. Call başını eğdiğinde Celia'nın, masasının üzerindeki kitapları gösterdiğini fark etti.

Ateş Elementleri ve Aşk Büyüleri, bir başlangıç kitabı.

Aşkın Simyası.

Su Büyüsü ve Baş Bağlama Büyüleri: O Kıza Evet Dedirtmenin Yolları.

Call, Jasper'ı *öldürecekti.*

"Ben... Şey... Sadece... Bir ödev için gerekiyordu da," dedi Call.

Celia dirseklerini dizlerinin üzerine koyup Call'a dalgın gözlerle baktı. "Benimle çıkmak istiyorsan bana sorman yeterli," dedi. "Artık üçüncü sınıftayız ve Demir Yıl'dan beri seni beğeniyorum."

"Gerçekten mi?" Call şaşırmıştı.

Celia, Call'a çekingen bir ifadeyle gülümsedi. "Anlamadın mı? Onca zaman Yıkım'ı beraber yürüyüşe çıkarmamız. Sonra o öpücük. Ben anladığını sanıyordum fakat Gwenda yine de sana söylemem gerektiğini söyledi ve işte buradayım."

"Bana söylemen gerektiğini mi söyledi?" Call, Celia ne derse tekrar ettiği için kendisini tam bir ahmak gibi hissetse de kafasının içi neredeyse boşalmıştı. Call'un yapması gereken Celia'nın onu beğenmesini bir iltifat olarak görüp ona teşekkür etmek miydi? Bu ona doğru gelmiyordu. Belki de Call da ona ondan hoşlandığını söylemeliydi -hoş-

lanıyordu da- fakat bunu ona söylemesi ne anlama gelecekti? Çıkacaklar mıydı? Öpüşmeleri mi gerekecekti? Artık Yıkım'ı birlikte gezdiremeyip şakalaşamayacaklar mıydı?

Call konuşmak için ağzını açacak olduğunda -ne diyeceğinden emin olmasa da- Tamara ve Jasper sahanlıktaki basamaklara koştular. Aaron ve Yıkım tepeden indiler. Kaos taşıyan kurt havlamaya başladı. Aaron bir kavgaya hazır görünüyordu.

"Orada kal!" diye bağırdı Jasper. Tamara'nın avucunda alevler belirdi.

Celia şaşkın gözlerle döndü.

Alev bir anda söndü. Tamara her iki elini arkasında kavuşturdu. Gergin ve isterik bir gülüşle, "Aa, selam," dedi. "Biz sadece..."

"Burada ne *arıyorsun?*" diye sordu Aaron. Gözlerinde hâlâ savaşa hazır olduğunu belli eden bir pırıltı vardı ve sesi her zamanki gibi şefkatli çıkmamıştı. Call'un yalnız olmadığı gibi şaşkın ve korkmuş bir halde olduğunu görmek onları gerçekten şaşırtmış olmalıydı.

Kafası karışan ve besbelli canı sıkılan Celia,

"Call bana çıkma teklif etmek üzereydi," dedi. "Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Siz burada ne arıyorsunuz? Neden herkes bağırıp çağırıyor?"

Uzunca bir süre hiçbiri tek kelime etmedi. Call durumu Celia'ya nasıl açıklayacağını bilmiyordu. *Belki de dürüst olmam gerek,* diye düşündü. *Yani kısmen dürüst.* Meselenin Kaptan Balıksurat kısmını ona anlatmak zorunda değildi. Fakat Kaptan Balıksurat'tan bahsetmezse de tüm bunların anlamsız kaçacağını fark etti. Yine de bir şeyler demek zorundaydı. Celia onun arkadaşıydı.

"Mesele şu ki biri beni..." diye söze girdi. Bütün bedeni utançtan kızarmıştı. Aptalca bir laf edeceğinden ve Tamara'nın da bu yüzden onunla dalga geçeceğinden emindi. Celia'nın anlamayacağından da.

Call'un açıklamasını yarıda kesen Jasper birden, "Sana çıkma teklif etmek için gelmiştim," dedi. "Bu yüzden 'Orada kal' dedim. Çünkü... Şey, sen gitmeden çıkma teklif edeyim diye acele ettim. Onunla çıkma! Benimle çık."

Aaron'ın kaşları kalktı. Tamara boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Call kulaklarına inanamıyordu.

Celia, Jasper'a şaşkınlıkla baktı. "Benden hoşlanıyor musun?"

Jasper, "Evet!" dedi. Gözleri biraz tedirgin bakıyordu. "Senden kesinlikle hoşlanıyorum."

Call, Jasper'ın ona Celia'dan hoşlanıp hoşlanmadığını sorduğunu anımsadı; ayrıca ona belki Celia'ya kendisinin çıkma teklif edebileceğini söylemişti? Bunları yapmıştı, değil mi? Yoksa neler olup bittiğini fark ettiğinde Celia'yı idare etmeye mi karar vermişti? Yoksa Call'u kızdırmaya mı çalışıyordu? İşte bu daha olası gibiydi.

Celia beklenti dolu gözlerle Call'a baktı. Call'un bir şeyler söylemesi ya da yapması gerekiyormuş gibi. Call müthiş bir şaşkınlıkla Celia'nın bakışlarına karşılık verdi.

Nihayet Celia iç çekip Jasper'a döndü. "Seninle çıkmaktan memnuniyet duyarım," dedi.

↑≋△○@

Üçü süitlerine dönerken, "Eh, sanırım hepimiz bunun tam bir fiyasko olduğunda hemfikir olabiliriz," dedi Aaron.

Tamara, "Jasper için öyle olmadı," dedi. Tüm bu olup bitenleri biraz komik bulması Call'u kızdırıyordu. Aslında epey komik buluyordu. Celia, Jasper'la çıkmaya karar verdiğinde Tamara gülmemek için kendisini tutarken az kalsın patlayacaktı. Call kendisinin mi yoksa Jasper'ın mı daha şaşkın göründüğünden emin değildi. Fakat Jasper kısa sürede kendisini toplamış ve Celia'ya galeride ne kadar eğleneceklerini anlatmaya koyulmuştu.

O noktada Call pes etmişti.

Tamara şimdi Yıkım'la dans ediyor, kurdu havaya sıçratıp patilerini omuzlarına yaslatıyordu. "Gelmiş geçmiş en müthiş randevu olacak bu," dedi. "Jasper kızları hiç tanımıyor. Herhalde buluşmaya bir buket gözsüz balık götürür."

Call, "Gelmiş geçmiş en müthiş randevu olmayacak bir kere!" diye çıkıştı. "Jasper bunu beni *kızdırmak için* yapıyor. Muhtemelen Celia'ya kötü davranacak. Kızın kalbini kıracak ve bu benim kabahatim olacak."

"Of, Tanrı aşkına, Call." Tamara ofladı. "Celia'ya kötü filan davranmayacak. Her olan biteni kendine bağlama."

"*Bunu* bağlarım," dedi Call.

"Belki de seninle ilgisi yoktur bunun." Tamara'nın sesindeki kızgınlık seziliyordu. "Belki sadece Jasper, Celia'dan hoşlandığındandır."

Koridorun daraldığı noktada köşeden döndüklerinde Aaron, "Bence ikiniz de burada büyük resmi gözden kaçırıyorsunuz," dedi. "Ya Celia katilse?"

"*Ne?*" dedi Call.

"Eh, kütüphanede yalnız olacağını öğrenip geldi," diye açıkladı Aaron.

Call, "Ona çıkma teklif edip etmeyeceğimi görmek için," dedi.

"Onun hikâyesi bu. Bahse girerim ortaya çıktığında bir terslik olduğunu sezip blöf yaptı."

"Celia neden Call'u öldürmek istesin ki?" diye sordu Tamara. Süitlerine varmışlardı. Tamara kapıyı açmak için bilekliğini kullandı. Loş oturma odasına girdiler. Yıkım hızla kanepenin üzerine sıçradı ve iyice gerinip uyumaya hazırlandı.

Call, "Evet," dedi. "Beni neden öldürmek istesin?"

Aaron inatla, "Bir teşkilat için çalışıyor olabilir," diye yanıt verdi. "Bak, Drew'un tamamen uydurma bir geçmişi vardı. Olduğunu söylediği kişi

değildi o. Usta Rufus da aramızda bir casusun olduğunu söyledi. Casus Celia olabilir."

Call başını iki yana salladı. Kemerinden Miri'yi çıkarıp bıçağı mutfak masasının üzerine bıraktı. "Celia eski bir büyücüler ailesinden geliyor. Olduğunu söylediği kişi o."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Aaron. "Sana bir halasından bahsetti diye, bunun doğru olması gerekmez. Belki bütün ailesi Düşman'ı destekliyordur. Notun ondan geldiğini sanmıştın, unuttun mu? Ya not *gerçekten* ondan geldiyse? Bu diğer her şeyden daha basit bir açıklama. Ayrıca casus olduğunu anlasak *iyi* bir casus olmazdı, değil mi?"

Call, "O halde pekâlâ Yıkım'ı da casus olmakla suçlayabilirsin," dedi. Hepsi de Yıkım'a baktı. Yıkım uyuyor, dili yere sarkıyordu. Uyurken hayali bir ördeğin peşinden gidiyormuş gibi ayaklarını sallıyordu.

Aaron, "Onu hemen Büyücüler Meclisi'nin karşısına çıkaralım demiyorum," dedi. "Sadece gözümüzü ondan ayırmamamız gerekiyor. Aslında tuhaf tavırlar sergileyen herkesten gözümüzü ayırmamalıyız."

Tamara, Yıkım'ın karnını okşayıp, "Bir kızın Call'dan çıkma teklifi almak istemesi *tuhaf* değil," dedi. "Eh, belki biraz tuhaf fakat yasadışı değil."

"Teşekkür ederim," dedi Call. "Desteğin için sağ ol." Miri'yi alıp yatak odasına doğru yürüdü. Kapı aralığında durdu ve dönüp Aaron'a baktı. "Ben uyuyacağım."

"Ben de." Aaron kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Odanın kapısı önünde, yerde yatacağım. Biri gece saldırmaya çalışır diye."

Call'un omuzları çöktü. "Bunu yapmak zorunda mısın?"

Aaron yanıt olarak Call'un yatak odasının kapısı önünde yere uzandı ve kollarını tekrar göğsünün üzerinde birleştirip gözlerini yumdu. Yıkım da gelip onun yanına kıvrıldı.

Hain, diye düşündü Call. İç çekip yatak odasına girdi ve kapıyı sıkıca kapattı.

Oda loş, fosforlu ışıkla aydınlanıyordu. Call ayaklarını savurarak botlarını çıkardı ve yatağın üzerine oturdu. Bacağı ağrıyordu. Kendisini yorgun ve keyifsiz hissetmesinin yanı sıra Celia ve Jasper konusu canını umduğundan fazla

sıkmıştı. Gardırop aynasında kendi yansımasını görebiliyordu. Yorgun görünüyordu. Arkasında kalan oda gölgelerle doluydu.

Call donakaldı.

Gölgelerden biri hareket ediyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Call çığlık atmak istedi. Çığlık atması *gerektiğini* bilse de şaşkınlık ve dehşet onu nefessiz bırakmıştı. Gölge tekrar hareket etti. Duvarın üzerindeki yamru yumru taşların üzerinde bir kurdele gibi açıldı. Gölge fosforlu yosunlara doğru sürünürken panik içindeki Call gölgenin sadece bir ışık olmasını diledi.

Kocaman bir elementaldi bu; bir kamçı gibi hızlı olmasının yanında yer yer cisimsizdi. Okyanusun en derinlerinden çıkan bir yılanbalığını andırıyordu; tabii yılanbahklarının uzun bedenlerinin her iki yanında dişlerle dolu ağızlar varsa. Elemental

fırtına öncesi nemli hava gibi miskince hareket ediyordu.

Call, "Aaron," diye haykırmaya çalışsa da sesi sadece elementalin işiteceği bir fısıltı gibi çıktı. Yaratığın başlarından biri yapıştığı yüzeyden ayrılan bir vantuzu andıran ıslak bir ses çıkardı ve Call'un üzerine sarktı. Ağzı açıldı. Call yaratığın bir görünüp bir kaybolan havadan oluşmasına rağmen dişlerinin son derece gerçek ve sivri göründüğünü fark etti. Ağzının çevresindeki deri geriye çekildiğinden yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Call'u ısırıp ikiye ayıracak, ardından bu yaptığına kahkahalar atarak gülecek gibiydi. Gözleri yoktu; sadece başında girintiler vardı.

Miri, diye düşündü Call. Alastair'in ona verdiği, Call'un annesinin yaptığı hançer. Miri komodinin üzerinde, Call'un metrelerce uzağındaydı. Elemental Call'u görebiliyor muydu? Call bundan emin değildi. Ağır ağır yatakta geriledi. Yattığı yerde dümdüz uzanmasıyla bedeninin en savunmasız kısımları -boynu ve karnı- açıkta kaldı. Elemental ona doğru hareket edip havayı kokladı.

Call yutkundu ve başının üzerinden uzandı; parmakları Miri'nin kabzasının kenarına sürtene dek.

Diğer odada Yıkım havlamaya başladı.

Elemental sıçradı. Call'un ciğerlerinden bir çığlık koptu. Bıçağı kapıp yattığı yerde sırtını dikleştirdi ve Miri'yi körlemesine savurdu. Yaratığın ağırlığı Call'u sırtüstü yatağının üzerine mıhladı. Hançer, ağzı Call'un yüzünün önünde açılıp kapanan yaratığın çenesinin altından girdi. Call elementali hançerle birlikte geriye itmeye çalıştı. Fakat hançerin yaratığın havayı andıran etinin derinlerine girmesine rağmen elemental hâlâ Call'a yaklaşıyordu.

Call o korkunç dişleri, giysilerini kesip tenini çizen keskin pençeleri ve yaratığın kesici derisini hissedebiliyordu. Kendisini yatağından aşağı atan Call kanın sıcaklığını hissetti. Henüz canı yanmasa da bir süre sonra acı çekeceğinden emindi.

Tabii hayatta kalırsa.

Elemental bir hortum gibi hızlı hareketlerle dönüp kapıya doğru sıçrayan Call'un üzerine atıldı. Call, Yıkım'ın kapının arkasından gelen havlama-

larını ve Aaron'ın uykulu, şaşkın sesini işitebiliyordu. "Neler oluyor? Neyin var?"

Call kapıyı çekiştirdi. Kapı açılmadı.

Yeniden sesine kavuşan Call, "Aaron!" diye bağırdı. "Aaron, burada bir elemental var! Kapıyı aç!"

"Call?" Aaron'ın sesi çıldırmış gibi çıkıyordu. Kapı tokmağı oynadı. Kapı, çerçevesi içinde sarsılsa da açılmıyordu.

Aaron, "Kapı kilitleme büyüleriyle kaplanmış!" diye bağırdı. "Call, yoldan çekil! *Geriye kaç!*"

Call hemen Aaron'ın söylediğini yaptı. Kapıdan hızla uzaklaşıp gardıroba dayandı. Elemental üzerine atılınca gardırobun kapağını çekip açtı. Yaratığın gardırobun kapağına çarpmasıyla dört bir yana kıymıklar saçıldı. Yaratık üzerine atılmadan önce Call'un uzağa sıçrayıp yatağın altına girecek kadar zamanı oldu. Sürünen Call yatağın diğer yanından çıktı. Elementalin kocaman, kıvrımlı kütlesi tepesinde dikiliyordu. Yaratığın başlarından biri yatağın altına girerken diğeri saldırmaya hazırlanarak geri çekildi ve tısladı.

Kapıdan hafif bir patlama sesi gelirken Call, Miri'yi havaya kaldırdı. İğrenç ağzı hayretle açı-

lan elemental kapıya doğru hareketlendi. Karanlık kapıyı kenarlarından yiyip bitiriyordu. Fakat sadece karanlık değildi bu.

Kaos.

Call kaburgalarının altındaki çekimi hissettiğinde neler olduğunu anladı. Aaron, Call'un kaos gücünü kullanıyor; Call'dan bir karşı ağırlık olarak faydalanıyordu. Kapı içe doğru çökerken Call kıpırdamadan durdu.

Kapı Boşluk'a çekilip yok oldu. Aaron gözlerinde panik dolu bir bakışla odaya daldı. *"Makar!"* diye bağırdı. Eli hâlâ havadaydı ve çevresinde siyah ışık yanıyordu. "Seni ahmak, büyünü kullan!"

Elemental bir kamçı gibi bir ileri bir geri hareket ediyordu. Belli ki Aaron'ın aniden ortaya çıkması karşısında afallamıştı. Call apar topar ayağa kalkıp kaosa uzandı. Boşluk'un vahşi, kaynayan hiçliğinin açıldığını hissetti. Karanlık yatak odasına doldu.

Hava elementali oflamayı andıran tiz bir çığlık attı ve kapıdan geriye kalan boşluğun ardındaki ortak odaya yöneldi. Geçerken Aaron'ın omzunu çizen yaratık Tamara'nın odasına doğru süzüldü.

Tamara'nın kapıyı açmasıyla yaratık onun boğazına atıldı.

Tamara kendisini yere atıp Call'un hayal bile edemeyeceği bir çeviklikle yaratığın altından yuvarlandı. Yıkım Tamara'ya doğru sıçrayıp yaratığa dişlerini gösterdi. Elemental havada döndü, korkunç bacakları titrerken korkunç çeneleri üçünden herhangi birini tek parça halinde yutacak kadar açıldı.

Aaron kendi gücünü Call'un gücüne ekledi. Kaos büyüdü, yağsı hiçlikten dokunaçlar birer yılan gibi odanın içine süzüldü. Boşluk'taki açıklıktan bir şey çıktı; duman rengi ve kabaca sayısız gözü olan, son derece kıvrak bir kedi şeklinde bir şey.

Bir kaos elementali odanın içine fırladı.

Call'un boğazından bir ses çıktı. Kaosu açmak başka, bir kaos elementali çağırmak bambaşka bir şeydi.

Hava elementali yeni tehdidi fark ederek hızla döndü. Boğazından boğuk bir ses çıktı. Kaos elementali onun üzerine atılırken hava elementali de onun üzerine atıldı. Havada buluştular. Kaos elementali hava elementalini alttan ısırırken kaos

elementali de hava elementaline dolanıp onu sıktı.

Süitin kapısı açıldı ve Usta Rufus telaşla içeri daldı. Ardından da Usta Milagros.

"Call!.." Rufus bağırmaya başladı. Sonra havada birbirlerine dolanan elementalleri fark etti. Bir an için yüzünde neredeyse hayranlık dolu bir ifade belirdi. Ardından elini uzatıp bir nefes verdi.

Usta Rufus'un nefesi elementallere çarpan bir şok dalgasına dönüştü. Bütün oda sarsıldı. Call yere düşerken hava elementali titreyerek minyatür toz fırtınaları gibi dönen küçük hortumlara bölündü. Kaos elementali ise dökülmüş mürekkep gibi duvara çarptı. Tekrar oluşmadı.

"Vay," dedi Aaron.

Call'un kalbi küt küt atıyordu. Ayağa kalktı. Üzerinde mavi pijamasıyla -pijamanın dizi yırtılmıştı- Tamara, Call'un yanına gelip elini onun koluna koydu. İçinden Tamara'ya yaslanmak gelen Call'un bunu yapmamak için kendisini zorlaması gerekti.

Call başını eğip göğsüne, yırtılmış tişörtüne ve hâlâ tişörte yayılan kana baktı. Yaraları derin olmasa da arı sokması gibi acı veriyordu.

Aaron, Yıkım'ın başını okşuyor, dalgınca az önce kaos elementalinin olduğu noktaya bakıyordu.

Usta Milagros, "Haykırışlarınızı işittik," dedi. "Aklımıza hiç... Yaralarınız ne durumda?"

"Ben iyiyim," dedi Call.

Usta Rufus iç çekti, sinirlerinin yıprandığı belliydi. Hepsinin de yıpranmıştı fakat her zaman sakin görmeye alıştıkları Usta Rufus'u bu halde görmek gerçekten moral bozucuydu. Call kendisini aptal gibi hissediyordu. Usta Rufus onlara araştırma yapmamalarını tembih etse de yapmışlardı. Sonra Jasper son derece gülünç bir planla çıkagelmişti. Nasıl olmuştu da hiçbiri Call'un nerede olacağını duyurduklarında bu şekilde Call'un odasında *olmayacağını* da duyacaklarını akıl edememişti? Odaya girmek isteyen biri varsa bunu tam olarak ne zaman yapacağını öğrenmişti böylece.

Usta Rufus, "Çıraklar, hepiniz oturun," dedi. "Neler olup bittiğini anlatabilirsiniz bana. Ardından bir sonraki adımımıza karar veririz."

Usta Milagros koridora açılan kapıya doğru hareketlendi. "Kimsenin buraya girmediğinden,

kimsenin de çıkmadığından emin olacağım," dedi. "Bir kişinin bile."

Usta Milagros'un sesindeki paranoya seziliyordu. Call için teskin ediciydi bu. O da kendisini biraz paranoyak hissediyordu.

Call kanepede oturan Tamara ve Aaron'ın yanına gitti. Kanepeye oturmasıyla Yıkım Call'un kucağına sıçrayıp yüzünü yalamaya başladı. Tamara hep birlikte kütüphanede olduklarını, Jasper'la ders çalıştıklarını, sonra da süitlerine döndüklerini söyledi. Call'un yemekhanedeki gösterisinden ya da planlarından bahsetmedi. Call bunun için ona minnettardı. Zaten kendisini yeterince ahmak hissediyordu ve ödü kopmuştu.

Call odasındaki şeyi nasıl gördüğünü ve odanın kapısının büyüyle kilitlendiğini anlattı. Olanları anlatırken ellerinin titremeye başladığını hissetti. Titrediğini Usta Rufus'a ve arkadaşlarına belli etmemek için ellerini dizlerinin arasına soktu.

Kilitleme büyüsü yapıldığını duyan Usta Rufus kapıdan geri kalanları incelemeye gitti. Aaron kapıyı neredeyse tamamen yok ettiğinden bakacak fazla bir şey yoktu.

Dakikalar sonra Usta Rufus iç geçirdi. "Buraya yeni bir büyücü ekibi getirmemiz gerekecek. Bir şeylerin kurcalanmış olması ihtimaline karşı da üçünüzü bir başka odaya alacağız. Daimi olarak. Geç olduğunu biliyorum fakat sizden üzerinizde ne varsa onunla yeni odanıza geçmenizi istemem gerek. Kalan eşyanızı güvenli olduklarından emin olur olmaz size vereceğiz."

"Bunu yapmak zorunda mıyız gerçekten?" diye sordu Tamara.

Usta Rufus, Tamara'ya en sert bakışını attı. "Yapmak zorundayız."

Aaron ayağa kalktı. "Sanırım ben gitmeye hazırım. Zaten üzerimi de değiştirmemiştim. Call da öyle."

Tamara odasından üniformasını getirip ortak odaya döndü. Elinde botları vardı. Call etrafına, duvarlardaki sembollere, parıldayan kayalara ve devasa şömineye baktı. Bu süit onlara aitti, rahat ve tanıdıktı. Fakat Call yatağa yatıp da tavana baktığında orada o yaratığı görmeyeceğinden şüpheliydi. Titredi. O an bir daha uyuyabileceğinden bile şüpheliydi.

↑≋△○@

Usta Rufus'un üçünü götürdüğü süit onlarınkinden çok da farklı değildi. Call öğrencilere ayrılan odaların çoğunun aynı olduğunu biliyordu zaten. Öğrencilerin yemek yiyip ders çalışabilecekleri ortak odanın etrafında iki ila beş yatak odası bulunurdu.

Yeni süitlerinde dört yatak odası vardı. Her biri bir odayı aldı. Yıkım da. Kurt odasındaki yatağın yanına kıvrıldı ve ayakları havada uykuya daldı. Call kurdun iyi olup olmadığına baktıktan sonra ortak odaya döndü. Tamara ve Aaron kanepede oturuyorlardı. Aaron giysisinin kolunu sıyırmıştı. Tamara dikkatle Aaron'ın üzerinde kocaman, belirgin, kırmızı bir lekenin olduğu çıplak koluna bakıyordu.

"Yanık gibi fakat değil de," dedi Tamara. "Belki de o kaos büyüsü tarafından vurulmanın neden olduğu bir tür reaksiyondur bu."

Call, "Fakat Aaron bir Makar," diye itiraz etti. "Kaos büyüsü ona zarar vermez. Kolunu neden Usta Rufus'a göstermedin." Yara kötü görünmese

de Call, Aaron'ın kolunun acıdığından emindi.

Aaron iç çekti. "Bununla uğraşmak gelmedi içimden," dedi. "İyice paniğe kapılacak, bize daha da fazla sınırlamalar getirecekler. Fakat neler olup bittiğinden en az benim kadar habersizler. Seni yirmi dört saat başkalarının korumasına karar verecekler fakat kimse bu işi bizim gibi yapmayacaktır. Ayrıca sen de kanamanı çok sorun etmedin." Aaron giysisinin kolunu geri çekti. "Ben bir duş alacağım," dedi. "O şeyin dokunuşu yüzünden kendimi hâlâ yapış yapış hissediyorum."

Tamara duş ve küvetlerin olduğu odanın kapısına doğru giden Aaron'ın arkasından el salladı. Aaron çıkınca Call'a, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Sanırım," dedi Call. "Bu süitte neden daha güvende olduğumuzu gerçekten anlamıyorum."

Tamara, "Çünkü burada olduğumuzu çok az insan biliyor," dedi. Tamara kesik kesik konuşsa da Call'a kızgın görünmüyordu. Sadece yorgun gibiydi. "Usta Rufus güvenebileceği bir avuç insan olduğunu hissediyor olmalı. Bu da herkesin casus olabileceği anlamına geliyor. Hem de herkesin."

Call, "Anastasia..." diye söze girse de kapı açıldı

ve Usta Rufus içeri girdi. Rufus'un karanlıkta kalan yüzündeki ifadeyi görmese de Call öğretmeninin gerginliğini bedeninin duruşundan okuyabiliyordu artık. Usta Rufus gerçekten çok gergindi.

"Call," dedi Rufus. "Seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Call'un gözlerini çevirdiği Tamara omuz silkti. "Söyleyeceğiniz ne varsa Tamara'nın yanında söyleyebilirsiniz," dedi Call.

Usta Rufus bu yanıttan hoşlanmış gibi durmuyordu. "Call, bu bir film değil. Ya benimle baş başa konuşursun ya da önümüzdeki haftayı kum tanelerini ayırmakla geçirirsin."

Tamara homurdandı. "Yatağa gitme vaktim gelmiş demek," Ayağa kalkan Tamara'nın siyah saç örgüleri sallandı. Call'a el sallayıp iyi geceler dileyen Tamara kendi yatak odasına girip gözden kayboldu.

Usta Rufus oturmadı. Sadece iri bedenini masanın kenarına yasladı. "Callum," dedi. "Karmaşık büyüler yapabilen birilerinin peşinde olduğunu biliyoruz. Fakat bilmediğimiz şey, kişilerin neden Aaron'ın peşinde olmadıkları?"

Call kendisine üstü kapalı bir hakaret edilmiş gibi bir hisse kapıldı. "Ben de Makar'ım!"

Usta Rufus'un ağzının bir kenarı yukarı kıvrılsa da bu bile Call'a kendisini daha iyi hissettirmedi. Usta Rufus, "Sanırım bunu başka türlü ifade etmem gerek," dedi. "Senin değerli bir hedef olmadığın değil kastettiğim. Fakat birinin *sadece* senin peşine düşmesi tuhaf. Özellikle de Aaron uzun süredir Makar olduğu için. Neden her ikinizi de öldürmeye çalışmıyorlar?"

"Belki de çalışıyorlardır," dedi Call. "Demek istediğim, Aaron her iki girişimde de yanımdaydı. Belki elemental benim işimi bitirdiğinde Aaron'ın peşine takılacaktı."

"O zaman avizenin düşmesi için tetiklenmesi gerekiyordu ve suikastçı Aaron odaya girene kadar bekledi, öyle mi?.."

"Kesinlikle," dedi Call. Usta Rufus'un bu sonuca kendi başına varması onu rahatlatmıştı. Fakat *suikastçı* sözcüğünün tınısı onu rahatsız etmişti. Sözcük kafasının içinde bir yılan gibi kıvrılıp tısladı. *Suikastçı* sözcüğü *casus* sözcüğünden de beterdi.

Usta Rufus kaşlarını çattı. "Belki. Fakat bence

sen Magisterium'a geldiğinden beri sırlarını saklıyorsun. Başta babanın sırlarını ve şimdi belki kendininkileri. Seni kimin, neden hedef aldığını biliyorsan bana da söyle ki seni daha iyi koruyabileyim."

Call, Usta Rufus'a hayretle bakmamak için kendisini tuttu. *Kaptan Balıksurat'ı bildiği yok,* diye hatırlattı kendine. *Sadece bir soru soruyor.* Call'un avuçları ve koltukaltı terlemeye başladı. Yüzüne doğal bir ifade vermek için elinden geleni yapsa da başarılı olduğundan şüpheliydi.

Call yalan konusundaki tüm maharetini sergileyerek, "Size anlatacak bir şeyim yok," dedi. "Biri Aaron'ı değil de beni öldürmeye çalışıyorsa bunun nedenini bilmiyorum."

"O kişi her kimse odana girmenin bir yolunu biliyormuş," dedi Usta Rufus. "Kimse bunu yapamaz. Üçünüz ve ben hariç. Ayrıca seni sadece bir elemental bekliyordu; odanın tavanındaki."

Call ürperdi. Konuşmadı da. Ne diyebilirdi ki?

Usta Rufus'un hüsrana uğradığı belliydi. "Keşke bana güvenebilseydin. Umarım bu olanların ciddiyetinin farkındasındır."

Call, Aaron'ı ve kolundaki yanık gibi fakat yanığa benzemeyen tuhaf yarayı düşündü. Sonra aklına elemental ve yaratığın karanlığın içinde üzerine diktiği korkunç gözleri ve derisine gömülen pençeleri geldi. Geçen seneyi ve Usta Rufus'a anlatmadıkları, Alkahest'i geri getirmek için çıktıkları yolculuğu anımsadı. Call olduğundan daha iyi bir insan olsa daha o zamanlarda Usta Rufus'a her şeyi itiraf ederdi. Fakat daha iyi bir insan olsa belki de ortada hiçbir sorun olmayabilirdi.

Call, Rufus'a, "Hiçbir şey bilmiyorum. Sırlarım da yok," dedi. "Açık bir kitap gibiyim ben."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sonraki birkaç gün olaysız geçti. Call yeni süitlerinden hoşlanmamıştı; üçüne ait yuvadan çok bir otel odasını andırıyordu burası. Büyücüler onlara kitap, gazete ve yeni giysiler getiriyorlardı. Call ne zaman eski süitlerinin önünden geçse kapısının demir bir çubukla kapatıldığını görüyordu. Bilekliğiyle kilidi açmayı dense de bunu başaramamıştı. Miri'nin de içeride kilitli olduğu düşüncesi canını sıkıyordu ve o ana dek kendisinde büyücülerden hançerini getirmelerini isteyecek cesareti bulamamıştı. Neyse ki Constantine Madden'ın bilekliğini kendi bilekliğinin üstüne

takıp üniformasının ya da pijamasının yeninin altına gizleyerek kaçırmayı başarmıştı. Bilekliği çıkarması, belki de atması gerektiğini bilse de bileklikten vazgeçme fikrine bir türlü ısınamadığını fark etmişti.

Tamara yatağının altında bir fotoğraf bulduğunda Call süitten daha da soğumuştu. Fotoğrafta Drew bir kolunu Usta Joseph'ın omuzlarına dolamış, fotoğrafı çeken kişiye sırıtıyordu. Fotoğrafta Drew küçüktü -belki on yaşında- ve Aaron'a zevk için işkence edecek biri gibi görünmüyordu hiç. Usta Joseph ise çocuklarına Fransızca resimli kitaplar okutmak isteyen, yaşlı, profesör kılıklı babalara benziyordu. Kendisinden beter bir psikopat yetiştiren bir psikopat gibi bir hali yoktu. Dünyayı ele geçirmeye çalışan bir adam gibi görünmüyordu.

Call kendisini fotoğrafa bakmaktan alıkoyamıyordu. Bir kenarı yırtılsa da bir kol ve mavi bir tişörtün bir kısmı hâlâ seçildiğinden ikisinin yanında bir başkasının olduğu anlaşılıyordu. Tişörtün üzerinde siyah çizgiler vardı. Call bir an Ölümün Düşmanı'nın koluna bakıyor olabileceğini düşü-

nüp korkuya kapılsa da hemen sonra Constantine Madden'ın Drew doğmadan öldüğünü anımsadı.

Fakat Call'u rahatsız eden sadece yeni bir oda, Miri'yi kaybetmesi ve fotoğraf değildi. Usta Rufus'un o aralar ona bakışından da hoşlanmıyordu. Tamara'nm durmadan omzunun üzerinden gergince bakması da camm sıkıyordu. Aaron'm kaşları arasında son zamanlarda belirmeye başlayan endişeli çizgi de. Bir de özellikle arkadaşlarının onu asla gözlerinin önünden ayırmamaları vardı.

Call, Aaron'a Yıkım'ı tek başına yürüyüşe çıkarmak istediğini söylediğinde Aaron ona, "Bir elin nesi var, iki elin sesi var," diye yanıt verdi.

Call ona, "Benim zaten *iki elim* var," dedi.

"Eh, tabii," dedi Aaron. "Bu bir deyim sadece."

Tamara, "Celia'yla karşılaşmayı umuyorsun, değil mi?" diye sordu. Bu sözleri Aaron'ın Call'a sert bir bakış daha atmasına neden oldu.

Celia'yla Jasper cuma günü buluşacaklardı ve Aaron bunun Tamara'nın casus olup olmadığını anlamak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşünüyordu. Tamara randevuyla ilgili ayrıntıların çoğunu tatlı dille Celia'dan öğrenmişti. Randevu

yeri galeriydi ve orada akşam yemeğinden sonra sekizde buluşup film izleyeceklerdi.

Üçü öğle yemeğinde masalarında oturuyordu. Liken makarnasına çatalını daldıran Tamara omuz silkip, "Bana gayet masumca bir randevu gibi geldi," dedi.

"Eh, tabii ki *görünüşte* masumca," dedi Aaron. "Celia'nın şeytani amaçlarını bu kadar açık edeceğini beklemezsin herhalde." Aaron yanında Rafe ve Gwenda'yla neşeyle kıkırdayan Celia'ya bir bakış attı. Jasper, Kai'ın yanında oturuyordu ve bir animasyon filminin ortasındaymış gibi görünüyordu.

"Casus suçluysa dev bir elementali kontrol etmeyi nasıl başardı?" diye sordu Call. "Anlarsın ya, elemental onu öldürmeden ya da yemeden yani?"

Tamara, "Elementaller insan yemez," dedi. "İnsanların enerjilerini emerler."

Call bir an duraksadı. Aklına okuldaki ilk yılında bir kaos elementalinin tarafından öldürüşünü dehşet içinde izlediği Drew geldi. Drew'un teninin nasıl mavi ve griye döndüğünü, gözlerine boş bir bakışın oturduğunu anımsadı.

Call dalgın halinden sıyrılan Aaron'ın, "...tuhaf," dediğini işitti.

"Tuhaf olan nedir?" diye sordu Call.

Tamara alçak sesle, "Herkesin bize bakışı," diye yanıt verdi. "Fark ettin mi?"

Call diğerlerinin bakışlarını fark etmemişti. Fakat Tamara'nın sözlerinin ardından insanların gözlerini üzerlerine -özellikle de Aaron'ın üzerine- diktiklerini fark etti. Çoğu zaman olduğu gibi hayranlıkla ya da yüzlerinde o, "Bak, işte Makar geçiyor," ifadesiyle bakmıyorlardı üstelik.

Bu bakışlar farklıydı. Gözleri kısık, sesleri alçaktı. İnsanlar Aaron'a şüpheyle bakıyor, fısıldaşıp onu parmakla gösteriyorlardı. Call midesinde bir bulantı hissetti.

Aaron, "Neler oluyor?" diye sordu. Şaşkındı. "Yüzümde bir şey mi var?"

Başlarının üzerinden gelen bir ses, "Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu.

Call yukarı bakınca Jasper'ı gördü. Jasper, "Herkes Call'u yemesine ramak kalan elementali konuşuyor," dedi.

Tamara, "Elementaller *insan yemez*," diyerek

Jasper'ın sözünü kesti.

Jasper omuz silkti. "Peki. Neyse ne. İnsanlar elementali büyüyle çağıranın Aaron olduğunu söylüyorlar. Birisi bir başkasına ikinizin kavga ettiğini duyduğunu söylemiş. Herkes de Aaron'ın geçen yaz o kaos yaratıklarını nasıl çağırdığını gördüğünden..."

Call'un ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Bu saçmalık," dedi.

Aaron odaya göz attı. Göz göze geldiği çıraklar bakışlarını kaçırdılar. Demir Yıl öğrencilerinden bazıları kıkırdamaya, içlerinden biri ağlamaya başladı.

Aaron, Jasper'a doğru dönüp, "Kim bunu diyen?" diye sordu. Gözleri kızarmıştı ve yüzündeki ifadeden o an orası hariç herhangi bir yerde olmayı dilediği okunuyordu.

"Herkes," dedi Jasper. "Bu bir söylenti. Sanırım Makarların dengesiz oldukları fikrinden yola çıkıp senin Callum'u öldürmeye çalıştığın sonucuna varmışlar. Demek istediğim, bazı insanlar Call sinir bozucu bir tip olduğundan bunun anlaşılır olduğunu düşünse de bazıları da ikiniz ve Tama-

ra arasında bir tür aşk üçgeni durumu olduğunu düşünüyor."

Tamara en sert ses tonuyla, "*Jasper,*" dedi. "İnsanlara bunun doğru olmadığını söyle."

"Hangi kısmın?" diye sordu Jasper.

Sesi son derece yükselen Tamara, "Bunların hiçbiri doğru değil!" dedi.

Jasper teslim olurmuş gibi her iki elini havaya kaldırdı. "Tamam. Fakat dedikodu nasıldır bilirsiniz. Kimse beni dinlemez." Bu sözlerinin ardından Jasper masadan uzaklaşıp yemeğinin başına gitti.

Tamara, Aaron'a, "Sen ona bakma," dedi. "Saçmalıyor ve korktuğunda da gıcıklığı üstünde oluyor. Herhalde randevusu yüzünden gergin ve acısını senden çıkarıyor."

Call da buna ihtimal vermese de gerçekten ters giden bir şeyler vardı. İnsanlar kesinlikle onlara kaçamak bakışlar atıyorlardı. Call kalkıp Jasper'ın peşinden gitti. Jasper kocaman, tarçın ve karanfil kokuları yayan; kahverengi bir sıvıyla dolu bir tencerenin başına vardığında Call onu dirseğinden tuttu.

"Jasper, bekle," dedi. "Bize bunları söyleyip öylece çekip gidemezsin. Dedikoduyu kim çıkardı? Kim uyduruyor bunları? En azından bir tahminin vardır."

Jasper kaşlarını çattı. "Ben değil, tabii ima ettiğin buysa... Yine de itiraf etmeliyim ki aklıma gelmedi de değil. Aaron geçmişi hakkında sana iki farklı hikâye anlattı. Bu epey kuşku verici. Nereden geldiği ya da gerçek ebeveynlerinin kim oldukları hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Aniden öylece ortaya çıkıveriyor ve sonra hop! Makar oluveriyor."

"Aaron iyi biri," dedi Call. "Senden, benden çok daha iyi."

Jasper iç çekti. Gülmüyor, sırıtmıyordu ve yüzünde o kendini beğenmiş ifade yoktu. "Sence bu kuşku verici değil mi?" diye sordu.

Call, "Hayır," dedi. Aksak adımlarla, paldır küldür masasına döndü. İçi öfke doluydu. Jasper ahmağın tekiydi. Aslında kendisi, Tamara ve Aaron hariç; o yemekhanedeki herkes ahmaktı. Call masaya çöktü. Tamara elini Aaron'ın omzuna koymuş, eğilerek onunla konuşuyordu.

"Peki," dedi Aaron. Sesi gergindi. "Yine de bence gitmemiz gerek."

"Neler oluyor?" diye sordu Call.

"Sadece bunu kafasına takmamasını söylüyordum," dedi Tamara. Kızarmış, kahverengi yanaklarında kırmızı benekler belirmişti. Call bunun Tamara'nın öfkelendiği anlamına geldiğini biliyordu.

"Bu gülünç," dedi Call. "Geçip gidecektir. Kimse böyle aptalca bir şeye uzun süre inanamaz."

Fakat Call, Aaron'm yüzünden Tamara'nm onu pek de teskin edemediğini anladı. Aaron'm yeşil gözleri yemekhanenin bir o yanına, bir bu yanına çevriliyordu. İnsanların her an ona bir şeyler fırlatmaya başlayacağını bekliyormuş gibi bir hali vardı.

"Ben süite dönüyorum," dedi Aaron.

"Dur biraz." Seslenen Alex Strike'tı. Uzun ince bedeninin gölgesi üçünün masalarına vurdu. Elini uzatan Alex'in bileğindeki Altın Yıl bilekliği ışıldadı. Avucunun içinde yuvarlak, renkleri kırmızıya çalan üç taş vardı. "Bunlar senin için."

Call, "Bilye oynamak mı istiyorsun?" diye tahmin yürüttü.

Alex'in ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunlar kılavuz taşlar," dedi. "Ustalar bu gece bir toplantı yapacaklar. Davetlisiniz." Alex parmaklarını oynattı. "Her biriniz için bir taş."

Üçü taşları Alex'in avucundan alırken Aaron, "Davetli miyiz?" diye sordu. Gergin görünüyordu. "Neden?"

"Bir bilsem. Ben sadece haberciyim."

Call kendi taşını inceleyerek, "Bunlarla ne yapacağız?" diye sordu. Son derece yuvarlak ve parlak taş kırmızı bir bilyeyi andırıyordu. Şu iri bilyeleri.

"Ustalar güvenlik için toplantı yerlerini değiştirdiler," dedi Alex. "Bunlardan biri sizde olmazsa toplantı odasını bulamazsınız. Toplantı saat altıda başlayacak. Sizi gideceğiniz yere götürme işini taşa bırakın."

↑≋△○@

Saat altıya yaklaşırken üçü yeni ortak odalarında, yanlarında Yıkım'la oturuyor ve ellerindeki taşlara bakıyordu. Hepsinin üzerinde mavi okul

üniformaları vardı; Aaron ayakkabılarını cilalamıştı ve Tamara saçlarını düzleştirmişti ve kulaklarının üzerine altın rengi tokalar takmıştı. Normalde süsten püsten hoşlanmayan Call'un Tamara'nın görüntüsünden şikayetçi olmadığı yüzünden okunuyordu.

Kılavuz taşı küçük bir Noel ışığı gibi parlayan Tamara, "Vay!" dedi. Sonra da Aaron'ın ve Call'un taşları yanıp söndü.

Call kurduna, "Yıkım, burada kal," dedi. Meclisle yaptıkları son toplantının ardından Call meclis üyelerine Yıkım'ın varlığını anımsatmak istemiyordu.

Koridorda Tamara yolunu bulmak için taşını kullanıyordu. Yanlış yöne döndüğünde taşın parıltısı birden söndü.

Üçü yola koyulurken Call, "Tünellere gittiğimizde Usta Rufus bize bunlardan bir tane vermeli," dedi. "O kaybolan harita yerine."

"Bence dersin amacına aykırı olurdu bu," dedi Aaron. Taşının ışığı gözünü almasın diye parmaklarıyla taşı sardı. "Hani şu kendi yolunu bulma meselesi."

Tamara, "Bilgiçlik taslama," dedi ve birden yön değiştirdi. Üçünün de taşlarının ışığının gücü yarıya indi.

Call, "Sanırım, şey, dönüşü kaçırdın," dedi. Eliyle geriye, içinde bir yeraltı şelalesi olan ve taşın yönelmeleri gerektiğini işaret ettiği, geniş odayı gösterdi.

Tamara, "Haydi," dedi. Onun önden gitmesiyle Aaron ve Call'un onu takip etmekten başka yapabilecekleri bir şey kalmamıştı.

Tamara yüksek bir tavanı olan, küçük bir yarasa grubunun birbirlerine sokulup cılız sesler çıkardıkları bir odaya girdi. Odanın içinde ağır bir yarasa kokusu vardı. Call burnunu tuttu.

Aaron alçak sesle, "Ne yapıyorsun Tamara?" diye sordu.

Tamara eğilip dar bir geçide girdi. Call ve Aaron endişeyle birbirlerine baktılar. Harita ya da kılavuz olmadan mağaralarda dolaşmak tehlikeliydi. Derin çukurlar ve fokurdayan çamur göllerinin yanı sıra mağaralarda elementaller de vardı.

Tamara'nın ardından geçide giren Call kızın nereye gittiğini biliyor olmasını dlledi.

Doğal olarak oluşmuş görünen tünelde ilerleyen Call'un ellerini yasladığı taşlar pürüzlüydü. Call gitgide daralan tünelden geçebileceklerinden şüphe etmeye başladı. Tek ışık kaynağı giderek cılızlaşırken Call'un kalbi hızlanmaya başladı. Birkaç gergin dakikanın ardından tünel aşina olmadıkları fakat öyle pek tehlikeli görünmeyen bir odaya açıldı. Üçünün kılavuz taşları parladı.

Call, "Neler olup bittiğini açıklayacak mısın?" diye sordu.

Tamara ellerini beline koydu. "Peşindekinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ustalardan biri ya da toplantının nerede yapılacağını bilen biri olabilir. Direkt yoldan gidemeyiz. Bir tuzak olabilir. Bu tür taşların tek amacı kaybolmamamızı önlemek."

"Akıllıca," dedi Call. İçinde biriken soğuk korkuya aldırış etmemeye çalışıyordu. Düşmanı -ya da düşmanları- her kimse onun okulun şimdiki ustalarından biri olmadığına inanmak istiyordu. O kişinin Usta Joseph'ın sinsi bir yardakçısı ya da Makarlardan nefret eden herhangi sefil bir büyücü olduğuna inanmak istiyordu. Ya da belki

Call'un fazlaca kızdırdığı bir öğrenci. Call bazen asap bozucu biri olduğunun farkındaydı; özellikle de bunun için çaba sarf ettiğinde.

Üçü ustaların toplantı için seçtikleri odaya vardığında Call hâlâ düşünceler içindeydi. Geç kalmışlardı. Toplantı başlamıştı bile. Siyahlar içindeki bir grup usta cilalanmış, yarım daire şeklindeki bir mermer masanın etrafında oturuyordu. Mermerden, uzun ve alçak bir bank yarım dairenin dışında uzanıyor, ustaların yüzleri odanın ortasına bakıyordu. Tavandaki sarkıtların uçlarındaki yuvarlak, saydam taşlar sarımsı bir ışık yayıyordu.

Üçü odaya girince Usta Rufus, "Tamara, Aaron ve Call," diye seslendi. "Lütfen yerlerinize geçin."

Usta Rufus eliyle ustaların masasının tam karşısındaki birbirine geçmiş, cilalanmış taşlardan oluşan üç yığına işaret etti. Call kayalara baktı. Bunların üzerine mi *oturmalarını* bekliyorlardı? Oturduklarında taşlar dağılıp da her biri utanç verici bir şekilde külçe gibi yere yığılmaz mıydı?

Fakat Tamara kendinden emin bir şekilde Call'un yanından geçti ve taş yığınlarından biri-

nin üzerine oturdu. Yavaşça oturduğu yere yerleşip kollarını kavuşturdu fakat taşlar dağılmadı. Tamara'nın ardından önce Aaron, sonra da Call yerlerine geçti. Call kendini taş yığının üzerine bırakıverdi. Ağırlığı altında taşlar tıslayıp takırdasa da Call bunun bonbonlardan fakat yapışkan olmayan bonbonlardan yapılmış bir sandalyenin üzerine oturmak gibi bir his olduğunu düşündü. Call bacağının elverdiğince rahat bir şekilde yerleşene dek taşlar yer değiştirdi.

"Hoş!" dedi Call. "Bunlardan bizim ortak odaya da lazım."

Rufus ciddi bir tavırla, "Call," dedi. İçinden bir his Call'a Usta Rufus'un hâlâ Call'un ondan bir şeyler gizlediğini düşündüğünü söylüyordu. "Lütfen mobilyaya dair yorumlarını bir kenara bırak, bu bir toplantı."

Cidden mi? Ben de bir parti sanmıştım! Call'un içinden böyle söylemek gelse de ağzını açmadı. Bir toplantı parti havasından ancak bu kadar uzak olabilirdi. Usta Rufus'un iki yanında Usta North ve Usta Milagros oturuyordu; çelik grisi saçları başının üzerinde toplanmış olan Anastasia Tarqu-

in ise masanın ucuna yakın oturuyordu ve ciddi bakışları Call'a odaklanmıştı.

Aaron odaya göz gezdirip, "Bunun amacı ne?" diye sordu. "Başımız dertte mi?"

Usta Milagros, "Hayır," derken Usta North, "Belki," deyip homurdandı.

Anastasia'ya yan yan bakan Usta Milagros, "Bu saldırının nasıl gerçekleştiğini anlamaya çalışıyoruz," dedi. "Birçok önlem almıştık. Olanları daha önce anlattığınızı biliyoruz fakat kayıtlara geçmesi için bir kez daha anlatır mısınız?"

Call onları anlatmaya, hissettiği korku ve çaresizlik yerine meclisin işine yarayabilecek ayrıntılara odaklanmaya çalıştı. Tamara ve Aaron da araya girip olayı kendi bakış açılarıyla aktardılar. Call, Yıkım'ın saldırı sırasında ne kadar faydalı olduğuna özellikle vurgu yaptı çünkü meclisin kaos taşıyan hayvanlara bakış açısı onu hâlâ endişelendiriyordu.

"Biri çok kararlı olsa gerek. İçinizden bu saldırının nedenine dair bir fikri olan varsa bize anlatmak için iyi bir zaman şimdi." Usta Rufus masanın diğer yanından Call'a sert bir bakış attı;

bir kez daha onu itirafa zorlamaya çalışır gibiydi. Call meclise Ölümün Düşmanı'nın kellesini getirdikten sonra sırrının artık güvende olacağını düşünmüşse de şimdi ona sırrı gün yüzüne çıkmaya her zamankinden de yakınmış gibi geliyordu. Keşke onlara gerçekleri anlatabilseydi. Keşke Call'un Constantine'dan *farklı* olduğuna inanabilselerdi.

Call'un açtığı ağzından hiç ses çıkmadı. Yanıt Tamara'dan geldi. "Birilerinin neden Call'a zarar vermek isteyeceğine dair hiçbir fikrimiz yok," dedi. "Call'un düşmanı yoktur."

Call, "Ben olsam *bu kadar* ileri gitmezdim," diye mırıldanınca Tamara ona bir tekme attı. Sertçe.

Usta Milagros, "Öğrenciler arasında bir söylenti yayılmış," dedi. "Bu konuyu tereddütle açıyoruz fakat sizin ağzınızdan işitmemiz gerek. Aaron, elemental saldırısıyla bir ilgin var mı?"

Call, "Tabii ki yok!" diye bağırdı. Bu kez Tamara araya girdiği için onu tekmelemedi.

Usta Milagros nazikçe, "Bunu bir de senden işitmemiz gerek Aaron," dedi.

Aaron gözlerini ellerine çevirdi. "Hayır, ben

yapmadım. Call'a zarar vermem. Kimsenin canını yakmak da istemem."

Sakalları diken gibi, kısa boylu bir büyücü olan Usta Rockmaple, "Sana inanıyoruz Aaron," dedi. "Callum bir Makar." Call Demir Sınav zamanında büyücüden hoşlanmasa da onun Aaron'a inanmasına sevinmişti. "Magisterium'a ve onun temsil ettiklerine karşı olanların bir Makar'a saldırmaları için pek çok neden var. Bence öncelikli amacımız kötücül bir elementalin bir öğrencinin odasına nasıl girdiğini ortaya çıkarmak ve -daha da önemlisi- bunun bir daha asla yaşanmamasını sağlamanın yolunu bulmak olmalı."

Call, Aaron'a baktı. Aaron hâlâ parmaklarını inceliyor, tırnaklarının kenarındaki deriyi kurcalıyordu. Call ilk kez Aaron'ın tırnaklarının diplerine kadar yenmiş olduğunu fark etti.

Usta Rufus, "Herhangi bir elemental değildi," dedi. "Büyük elementallerden biriydi. Kendi hücrelerimizde tuttuklarımızdan biri. İsmi Skelmis'ti."

Call, Automotones'un geçen yıl Call'u yok etme hevesiyle babasının arkadaşlarından birinin evini nasıl yıkıp geçtiğini düşündü. Automotones da

büyük elementallerden biriydi. Birinin bir yıldır Call'u öldürmeye çalıştığını ve bu kişi ya da kişilerin bunun için Magisterium'daki en güçlü yaratıklardan faydalanabildiklerini düşünmek rahatsız ediciydi. Call peşindeki kişinin belki de ustalardan biri olabileceğini düşündü. Masadakilere baktı ve ürperdi.

"Şimdi üçünüzden bazı ayrıntılarla ilgili soruların yanıtlarını almamız gerekecek," dedi Usta North. "Ve bu biraz zaman alabilir. Anastasia Tarquin ve kendisinin elementallere bekçilik etme görevinde ihmalkâr davranıp davranmadığına dair resmi bir soruşturma bu. Usta Rockmaple bulgularımızı kaydedip meclise gönderecek."

Anastasia, "Bunu zaten açıklamıştım," dedi. Üzerinde her zamanki beyaz takımı vardı ve buz rengi saçları fildişi tokalarla tutturulmuştu. Beyaz altından yüzükler parmaklarında parıldıyordu. Bilekliği bile soluk gri deridendi. Yüzündeki tek canlı renk uykusuzluk ve endişeden çevreleri kızarmış gözlerindeydi. "Elemental Skelmis ben önlemlerimi almadan önce salınmış olmalı. Elementallerin tutulduğu mahzenleri açan sadece

iki efsunlanmış taş vardı. Biri boynuma asılı. Diğeri de odamdaki büyüyle kilitlenmiş, üç ayrı kilidi olan bir kasada. İçeri giren ve çıkan herkesi dikkatle gözledim. Kayıtları gördünüz. Bir meclis temsilcisini okuldan uzaklaştırmak için bir mazeret bulacaksınız diye kabahati üzerime yıkmanız hiçbirimize bir fayda sağlamaz."

Usta North, "Siz birinin içeri girdiğini ya da dışarı çıktığını fark etmediniz diye kimse içeri girmemiş mi demek olacak?" diye sordu. "Buna inanmamız mı bekleniyor?"

Anastasia ayağa kalktı; ellerini masaya vurmasıyla Call irkildi. "Bana herhangi bir suçlama yöneltmekse niyetiniz yapın bunu. Sizce Düşman'ın saflarında mıyım? Sizce bu oğlana ve arkadaşlarına kasten zarar mı verdim?"

"Hayır, elbette bunu yapmadınız," dedi Usta North. Afallamıştı. "Sizi bir şeyleri kasten yapmakla suçlamıyorum. Önlemlerinizle istediğiniz kadar övünebilirsiniz fakat işe yaramadılar; söylediğim bu."

"Demek yetersiz olduğumu düşünüyorsunuz," dedi Anastasia. Sesi buz gibiydi.

Usta Rufus araya girip, "Hangisini tercih ederdiniz?" diye sordu. "Çünkü ancak bu iki seçenek var. Usta North dile getirmeyecekse ben söyleyeceğim. Kimsenin gelip Magisterium'un altındaki mahzenlerden bir elementali salmamasını sağlamak sizin işinizdi. Fakat bir elemental çıktı ve az kalsın bir öğrenciyi, çıraklarımdan birini öldürecekti. Kabahat sende Tarquin, hoşuna gitse de gitmese de."

"Bu mümkün değil," diye ayak diredi Anastasia. "Söylüyorum size; Callum'a ya da Aaron'a zarar verecek hiçbir şey yapmam asla. Bir öğrenciyi asla tehlikeye atmam."

Tamara, Anastasia adını anmadığı için hafifçe homurdandı.

"Yine de büyük bir tehlike atlattılar," dedi Usta Rufus. "Bu yüzden bize neler olduğunu çözmemizde yardımcı olun."

Anastasia kendisini taburesine külçe gibi bıraktı. "Çok iyi." Boynuna uzanıp gömleğinin altından bir zincir çıkardı. Zincirin ucunda büyük bir kafes sallanıyordu...ve içinde de sapında bir kazanı sembolize eden bir simya simgesi olan bronz bir

anahtar vardı. "Mağaraların derinlerindeki elementallere giden yolu koruma görevini üstlendiğimde anahtarı asla yanımdan ayırmamaya özen gösteriyordum."

"Ya diğer anahtar?" diye sordu Usta North. "İki anahtar var. Diğer anahtarı kilit altında tuttuğunuzu söylemiştiniz. Biri onu çalıp sonra tekrar yerine koymuş olabilir mi?"

"Bu çok uzak bir ihtimal," dedi Anastasia. "Kasamı açmak için üç ayrı kilit büyüsünü etkisiz hale getirmek gerekiyor. Ayrıca kasanın kendisi diğer eşyamla beraber buraya getirildi. Usta Taisuke kasayı taşın içine gömmeme bizzat yardım etti."

"Ne tür kilit büyüleri bunlar?" diye sordu Usta Milagros.

Anastasia duraksadı. Ardından iç çekti. "Sanırım artık bu anahtarları değiştirmem gerekiyor zaten. Yine de birisinin söylediğiniz şeyi yapması bence hiç de olası değil. Peki. İlk kilit bir şifre. Yüksek sesle söylenmesi gerekiyor ve hayır, şifreyi size söylemeyeceğim. Kimseye söylemedim."

Bir an için Anastasia ellerine ve mükemmel bir şekilde manikür yapılmış tırnaklarına baktı. Gö-

rünüşü çoğu zaman yanıltıcı olsa da aslında göründüğünden, Alastair'den yaşlıydı ve o an yaşını gösteriyordu.

Sonra başını kaldırdı ve yüzüne az önceki sert ifadesi kısmen oturdu. "İkincisi zekice, küçük bir büyü ve bir şifreyle tetikleniyor. Kasada bir delik belirse de biri içine elini soktuğunda bir yılan elemental saldırıya geçip hırsızı ölümcül bir toksinle zehirliyor. Bunu engellemek için deliğin içine ateş püskürtmek gerekiyor." Küçük, haylaz bir gülümsemeyle dudağının kenarı kıvrıldı.

Aaron, "Müthiş," diye mırıldandı. Call da onunla aynı fikirdeydi.

"Sonra benim yarattığım son bir büyü var. Bu büyüden bahsettiğim ilk insanlarsınız ve o büyünün yerine başka bir büyü koyma fikri beni üzüyor. Ateş büyüsü deliğin üzerinde kullanıldığında başta görünürde hiçbir değişiklik olmuyor. Bu noktada yavaş hareket ettiğiniz sürece elinizi deliğe sokmanız mümkün. Elinizi hızlıca hareket ettirirseniz alarmlar çalıyor ve kasa yeniden kapanıyor. Fakat açıklıktan çıkan ve saldırmak için başını geriye çeken bir yılan elementali illüzyonu

belirdiğinden kasanın içine uzanan kişinin elini hızla çekmek istemesi gayet anlaşılır bir durum."

Bir süre herkes sessizce oturdu. Call oradakilerin Anastasia'nın güvenlik önlemlerine hayran kaldıklarından gayet emindi. Fakat büyücülerin aynı zamanda onun hilekârlığına hayret ediyor olabileceklerini de düşündü çünkü kilitleri epey yaratıcıydı.

"Şimdi, işimiz bitti mi acaba? Magisterium'da kötülük iş başında." Anastasia çenesini kaldırdı. "Hepimiz biliyoruz bunu. Buraya bu yüzden geldim. Dayanaksız ithamlar yöneltmek yerine kötülüğün kaynağını bulalım bence. Çok geç olmadan."

Usta North yüzünü Call, Aaron ve Tamara'ya doğru çevirdi. "Sizin daha önce Magisterium'da asla böyle bir olay yaşanmadığını anlamınızı istiyorum ve tekrar yaşanmamasım sağlayacağız. Üçünüz gidebilirsiniz. Toplantının geri kalanına siz olmadan devam edeceğiz fakat neler olduğunu çözeceğimizden şüpheniz olmasın."

Büyücülerin casusu bulmak için ellerinde adamakıllı hiçbir ipuçları olmasa da bütün gece tartışacakları belliydi. Birden Call'un aklına Jerich

Madden ve onun bir kaza, kötü giden bir deney yüzünden öldüğü geldi. Sonrasında bir soruşturma başlamış mıydı? İnsanlar boş yere birbirlerini suçlamışlar mıydı?

"Ben hâlâ en güvenli önlemin onları *eğitmek* olduğuna inanıyorum," dedi Anastasia. Sesindeki öfke seziliyordu. "Vazifemi ihmal ettiğimi düşünebilirsiniz fakat sizin kendi vazifenizi ihmal etmediğiniz anlamına gelmez bu."

Usta Rufus, "Ben onları eğitiyorum," dedi ve Anastasia'ya en sert bakışını attı. "Onlara bilmeleri gereken ne varsa öğretiyorum."

"Ya," dedi Anastasia. Belli ki avantajlı konuma geçmenin verdiği güven yüzünden artık keyfi yerine gelmişti. "Demek Aaron ve Callum canlı bir ruhu bedeninden ayırma güçleri olduğunu biliyorlar? Bunu nasıl yapacaklarını anladılar demek? Bu çok rahatlatıcı çünkü sizin onlara her şeyi anlatmayacak kadar becerilerinden korktuğunuzu sanıyordum. Bunu yapmanız canlarına mal olsa da."

Usta North alışılmadık bir öfkeyle, "Öğrencilerimize gitmeleri için izin verdi," dedi. "Tarquin, bırak gitsinler. Bir daha bana karşı gelirseniz sizi

meclisin emirleri ne olursa olsun okuldan uzaklaştırırım."

Toplantı odasından çıktıklarında Call, Aaron ve Tamara'ya doğru döndü. Tamara kaşlarını kaldırdı. Bu mimiğiyle toplantının ne kadar tuhaf olduğunu ima ediyordu. Aaron başını iki yana salladı. Kısa bir süre yürümelerinin ardından tanıdık bir yol gördüler. Bu iyiydi çünkü kılavuz taşların sadece gidişte işe yaradığını ve üçünü ancak yeniden toplantı odasına götüreceklerini anlamışlardı.

Nihayet Aaron söze girdi. "Jasper'ın randevusundan önce oradan çıktığımız iyi oldu. Endişelenmeye başlamıştım."

"Celia'nın aradığımız kişi olduğuna inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu Call. "Yani *cidden* inanmıyorsun, değil mi?"

Nefesleri değdiğinde mavi ışık yayan yosunların yanından geçen Aaron, "Casusun o çıkmasını istemediğini biliyorum," dedi. "Celia'nın arkadaşın olduğunu düşünüyorsun, biliyorum. Fakat dikkatli olmamız gerek. Celia her iki saldırıdan önce de tuhaf tavırlar sergiledi. Bu bir tesadüf olabilir. Fakat olmayabilir de."

Tamara, "Peki bu randevunun bize ne faydası olacak?" diye sordu. "Casus Celia olsa da Jasper bir hedef değil ki."

"Jasper bana Celia'yla Call hakkında konuşacağını söyledi. Celia zokayı yutarsa onun suçlu olduğunu anlarız."

Tamara gözlerini devirdi. Call'un yosunların loş ışığı altında bunu fark etmeyeceğini düşünse de Call, Tamara'yı görmüştü.

↑≋△○@

Yıldızlarla süslenmiş, mavi ve yeşil ışıklar yayan yosun şeritleriyle aydınlatılan galeriye vardıklarında nefes nefese kalmışlardı. Öğrenciler türkuaz parıltılar çıkaran derin su havuzlarına dalıyorlardı. Call'un aklına galeriye ilk kez girdiği gün geldi: Celia Demir Yıl'da onu oraya davet etmiş, galeri Call'un Magisterium'un gerçekten hoşlandığı yanlarından ilki olmuştu. Alelade insanların asla şahit olamayacağı bir yere baktığını fark ettiğinde nefesi kesilmişti.

Şimdi galeriye aşina gözlerle bakıyordu. Orada-

kileri kesinlikle tanıyordu: Alex bir köşede yanında Tamara'nın kız kardeşi ve başka bir Altın Yıl öğrencisi kızla oturuyordu. Gwenda ve Rafe bir su havuzunun içinde hoplayıp zıplıyor, birbirlerini suyla ıslatıyorlardı. Kai içinden şekerler püsküren cam tüplerin başında, bir elini bir şeker dağına daldırıyor, diğer eliyle de bir kitap tutuyordu.

Biri, "Bana bakın!" diye bağırdı. Bir an için Call'a üzerinde yıpranmış bir tişört olan cılız, kahverengi saçlı bir figür ona el ediyormuş gibi geldi. Son derece soluk yüzünde simsiyah gözleri parlayan biri.

Drew.

Call gözlerini kırpıştırdı. Drew'un görüntüsü kaybolup yerini bir havuza gülle gibi dalan Rafe'e bıraktı. Su dört yana sıçradı. İnsanlar alkış tutup tezahürat yaptılar; Aaron eğilip Call ve Tamara'nm kulağına fısıldadı. "İşte oradalar."

Aaron doldurulmuş, mor bir kanepenin üzerinde oturan Jasper ve Celia'ya işaret etti. Celia pembe elbisesiyle güzel görünüyordu; saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Jasper ise Jasper gibi görünüyordu.

Aralarında taş bir kâse havada duruyordu. Celia'nın kâseye daldırdığı parmakları çıkardığında parıldıyordu. Celia'nın nefesini parmaklarına üflemesiyle farklı renklerde baloncuklar dönerek çatıya yükseldi. Celia kıkırdadı.

"Of," dedi Call. "Celia şaşkın gözlerle Jasper'a bakıyor. Bu çok tuhaf. Celia, Jasper'dan *hoşlanmıyor* bile. Ya da en azından hoşlanıyorsa bundan daha önce hiç bahsetmedi."

Aaron, "Onu avucuna alıyor," dedi.

Tamara bıkkın bir sesle, "İkiniz de budalasınız," dedi. "Bu taraftan gelin."

Üzeri atıştırmalıklar ve şekerlerle dolu, büyük barın etrafından dolaştılar. Hava karanlıktı. Call, Tamara'nın parıldayan, altın rengi saç tokalarına baktı. Diğer yana ulaştıklarında mor kanepenin arkasında, Celia ve Jasper'a çok daha yakın bir yerdeydiler. Anlaşılan elini kâseye daldırma sırası şimdi Jasper'daydı. Kalp şeklinde baloncuklar havaya yükseldi.

"Of, iğrenç," dedi Call. "Kusacağım."

Tamara gülmemek için eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı. Bir süre kıs kıs sesler çıkarması-

nın ardından, "Bu bir randevu," dedi. "Randevularda insanların eğlenmesi gerekir."

Aaron, "Ya da eğleniyor gibi yapmaları," dedi ve gözlerini kısıp Celia'ya baktı. Aaron gerçekten Celia'nın suçlu olabileceğini düşünüyor gibiydi.

Call, "İki kişinin gözlerini birbirlerine dikmesinin neresi eğlenceli?" diye sordu.

"Peki," dedi Tamara; iki oğlana onlara inanamıyormuş gibi baktı. "Siz iki şakacı biriyle çıkacak olsanız ne yapardınız?"

Call, yanakları pembeleşen Celia'nın yanaklarını ve ona doğru eğilip bir şeyler söyleyen Jasper'ı izledi. İzlemesi tuhaf bir görüntüydü. Her şeyden önce Jasper'ın birine karşı kibar davrandığını görmek tuhaftı. Genellikle gıcığın teki değilmiş gibi davrandığı anlarda bile ağzından çıkan sözlerin iğneleyici bir yanı olurdu. Fakat Celia'nın yanındayken normal biri gibi davranıyordu sanki.

Celia da ondan hoşlanıyor gibiydi.

Bu *hiç de adil değildi* çünkü Jasper'ın ona çıkma teklif etmesinin tek nedeni üçünün kütüphanede gerçekte ne yaptıklarını örtbas etmekti.

Bir yandan düşününce Celia hep Call, Jasper'ın

nasıl da gıcık biri olduğunu anlatırken ona hep abarttığını söylemişti. Belki de Celia, Jasper'dan gerçekten hoşlanıyordu! Belki de Jasper'a daha yakın olabilmek için Call'dan hoşlanıyormuş gibi davranmıştı.

"Bilmiyorum," dedi Aaron. "Yanımdaki kız ne yapmak isterse onu yapardım."

Call, Aaron'ın yanıt verdiği soruyu bile unutmuştu. Bir an için Call, Celia'nın casus olmasını diler oldu. Celia casussa Jasper hak ettiğini bulmuş olurdu.

Tamara, Call'un omzunu dürttü. "Vay. Ondan gerçekten hoşlanıyor olmalısın."

"Ne? Ha-hayır!" diye kekeledi Call. "Dalmışım sadece! Jasper'ın nasıl bir gıcık olduğunu düşünüyordum."

Aaron bilmişçe başını salladı. Jasper ve Celia parmaklarını aynı anda kâseye sokup üflüyorlar, kelebek ve kuş illüzyonları havaya yükseliyordu. İkisi de gülmeye başladı; hemen sonra Jasper'm kuşlarından biri pike yapıp Celia'nın kelebeklerinden birini yedi.

Hah, şimdi olmuştu işte! Call sırıttı. Büyüsüyle

tüm kuşları kaçıracak bir kedi illüzyonu yaratsa neler olurdu kim bilir?

Sözlerini özenle seçtiği anlaşılan Tamara, "Ondan bu kadar hoşlanıyorsan çıkma teklif etmelisin," dedi. "Demek istediğim ona açıklama yaparsan seni affedecektir."

"Ne açıklaması?" diye sordu Aaron.

Call, Jasper'ın Gwenda'nın gelinciği Tüy Topu'ndan şikâyet ettiğini işitti. Celia, Call'a *geçen yıl* Tüy Topu'nun Jasper'da alerjik reaksiyona neden olduğunu söylemişti. Bu yüzden Jasper'ın Celia'nın durumdan haberi olduğunu bilmesi gerekirdi. Fakat Celia basbayağı bunu ilk kez işitmiş gibi davranıyordu. Jasper da bu duruma bayılıyordu. Konuşmaya devam edip, "aptal" gelincikten, o hayvanı ne denli sevmediğinden bahsediyor; Celia da *büyülenmiş* gibi davranıyordu.

Call'un içinden çığlık atmak geliyordu.

Nihayet Jasper gelincikler hakkında konuşmaktan yorulduğunda Celia, "Aa, bak," dedi. "Alex Strike bir film oynatmaya hazırlanıyor. İzlemek ister misin?"

Alex bir hava büyücüsüydü ve yeteneğini ser-

gilemesinin yollarından biri de galeri mağarasının duvarında renkli havayı şekillendirip hareket ettirerek popüler filmler oynuyormuş illüzyonunu yaratmaktı. Bazen eğlence olsun diye filmlerin sonunu değiştirdi. Call bir Ewok, bir droid ve Darth Vader'ın Alex'in yorumladığı *Jedi'ın Dönüşü*'nde conga dansı yaptıklarını gayet net anımsıyordu.

Jasper, Celia'nın elini tutup kanepeden inmesine yardım etti. Birlikte odanın sıra sıra alçak taburelerin dizildiği batı yakasına geçtiler. Mağaranın ışığı azalıp filmin ilk sahneleri duvarda oynamaya başladığında yan yana iki yer buldular.

"Hadi bakalım," diye fısıldadı Aaron. "Celia, Jasper'ı bayıltmak için karanlıktan faydalanacak."

Birden Call bu oyundan bıktığını hissetti. "Hayır, faydalanmayacak," dedi. "Celia'yla onlarca kez baş başa kaldık. Canımı yakmak istese bunu yapabilirdi. Bu işten vazgeçmeliyiz. Bir tehlike varsa o da ancak Jasper'ın Celia'yı sıkıntıdan öldürmesidir."

"Ya da bizim sıkıntıdan ölmemiz," diye mırıldandı Tamara. "Call haklı Aaron. Jasper, Celia'yı Call hakkında konuşturacağına söz vermişti fa-

kat sanırım onun bunu unuttuğunu rahatça söyleyebiliriz."

Duvarın üzerinde şekiller hareket ediyor, tuhaf ışık şablonları oluşturuyordu. Call, Alex'in arkada oturduğunu, görüntüleri dans ettirmek için ellerini hafifçe oynattığını görebiliyordu. Call, Alex'in filminin *Oyuncak Öyküsü* ve *Jurassic Park*'ın bir karışımı olduğunu fark etti; perdede velociraptor'lar oyuncakları kovalıyordu.

Call, "Bu işin bir yere varacağı yok," dedi. "Fakat benim bu geceyi değerlendirmek için bir fikrim var."

Bu sözler karşısında Aaron şaşırmıştı. "Ne?"

"Biri elemental hapishanesine girip Skelmis'i salmışsa en azından birileri buna şahit olmuştur. Mutlaka şahitler olmalı."

Tamara birden Call'un ne demek istediğini anlayıp, "Diğer elementaller," dedi. "Aşağıda hapisteler. Neler olduğunu görmüşlerdir."

Aaron, "Fakat meclis onlara neler gördüklerini sormamış mıdır zaten?" diye sordu.

"Belli olmaz," dedi Call. "Çoğu insan elementallerden epey korkar. Onları sohbet edebilecekleri

yaratıklar olarak görmezler. Ayrıca savuşturulmaları güçtür. Fakat iki Makaris...ve kafeste bir elemental olduğunda..."

"Çılgınca bir plan bu," dedi Tamara. Fakat kahverengi gözleri ışıl ışıldı.

Call, "Bunu yapmak istemediğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Tamara. "Sadece bunun çılgınca bir plan olduğunu söylüyorum. Oraya nasıl ineceğiz?"

"Anastasia toplantıda neler yapmamız gerektiğini tek tek açıklamış oldu," dedi Call. "Süitinde ve boynunda birer anahtar olduğunu söylüyor. Tek yapmamız gereken odasına girmek ve orada olmadığından emin olduğumuzda anahtarı almak."

"Ya bekçiler?" dedi Aaron. "Kapıdaki bekçiler ne olacak?"

"Bunu oraya vardığımızda düşünürüz," dedi Call. "Casus süite girmiş. Demek ki bir yolu var. Ayrıca bunu bugün yapmazsak Anastasia tüm kilitlerini değiştirecek. Bir daha bu fırsat elimize geçmeyecek."

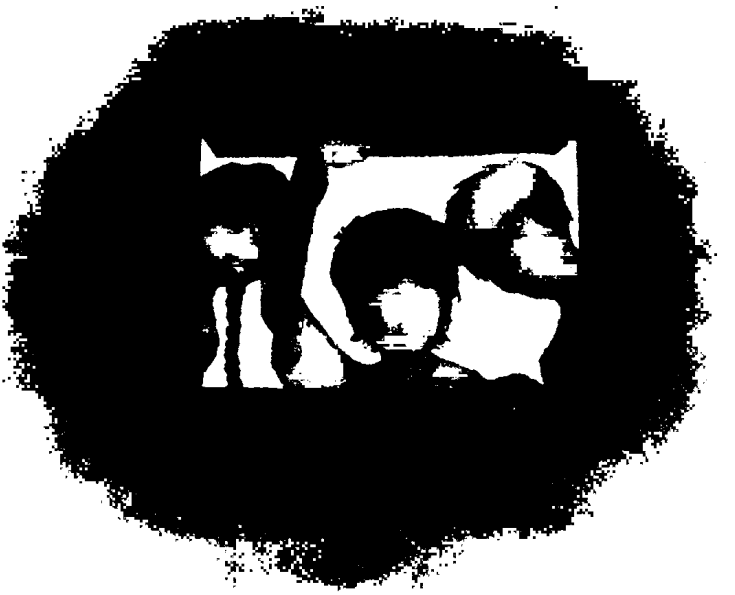
Aaron, Celia'ya son bir kez kuşkulu bir bakış attıktan sonra başını salladı. Birlikte koridora çıktılar. Ustaların süitlerinin olduğu alana doğru yürürlerken Call planında üç pürüz olduğunu fark etti. Birincisi, hangi süitin Anastasia Tarquin'e ait olduğundan emin değildi. İkincisi, içeri nasıl gireceğini bilmiyordu. Üçüncüsü de içeri girdiklerinde Anastasia'nın şifresini tahmin etmeleri gerekecekti.

Ne kadar zor olabilir ki? Call, Anastasia'nın şifresinin muhtemelen çok bariz bir şey olabileceğini düşünüyordu. Sadece eşyasına bakıp çıkarabilecekleri bir şey.

Ayrıca Anastasia'nın süitinin diğerlerinden kolayca ayrılması gerekirdi. Call, Tamara ve Aaron'a baktı. Bunun işe yarayacak bir plan olduğuna inanmaya hazır görünüyorlardı. Belki de akıllarına bazı çözüm yolları gelmişti bile. En azından hepsi de bir şeyler yapıyor, oturup casusun tekrar saldıracağı anı beklemiyorlardı.

Call iç çekti. Casus meselesinin çözülmesi için ustalar ve meclise bel bağlayamayacaklarsa bu iş onlara kalmıştı.

ONUNCU BÖLÜM

Çok geçmeden ustaların süitlerine ulaştılar. Call, Magisterium'un bu kısmına ilk kez geliyordu. Buraya girmek yasak olmasa da genellikle bunu ancak Alex gibi ayak işlerine bakan asistanlar ya da ustaların mesajlarını taşıyan öğrenciler yapabiliyordu. Aksi takdirde buraya girmek belaya davetiye çıkarmak demekti.

Aslında Call, Tamara'nın tavsiyesine uymakta, yani kendinden emin görünmekte ve normalde yürüdüğü gibi yürümekte zorluk çekiyordu. Duvar dibinden, kimselere görünmeden ilerlemek istese de ara sıra birkaç öğrenci yanlarından geçiyordu.

Fakat karşılarına ustalardan hiçbiri çıkmadı. Ustalar hâlâ toplantıda neyin ters gittiğini anlamaya çalışmakla meşguldüler ki bu da Call'un işine geliyordu. Fakat ustaların süitlerinin bulunduğu koridora döndüklerinde işler biraz karıştı.

Hangi kapının hangi ustaya ait olduğu hakkında tahminler yürüterek bir süre eğlendiler. Usta Rockmaple'm kapısı üzerinde pirinç çivi başları olan, kocaman kapı olmalıydı. Usta North'unki düz, metal kapı olsa gerekti. Usta Rufus'unki de fırçalanmış gümüş kapı. Üzerindeki posterde bir kablodan aşağı sarkan bir kedinin altında ORADA KALIN yazan kapı da belli ki Usta Milagros'a aitti.

Anastasia'nın süitinin hangisi olduğunu anlamak da bir o kadar kolay oldu. Önüne kalın, beyaz bir paspas serilen kapısı dumanı andıran siyah çizgilerle kaplı, soluk renkli mermerdendi. Call okulun ilk günü Anastasia'nın tüm o pahalı, soluk renkli eşyasını içeri taşıyışını anımsadı.

Call eliyle kapıya işaret edip, "Bu süit onun," dedi. "Öyle olmalı."

"Bence de." Aaron yanlarına gelip parmaklarını mermere vurdu. Kapının kenarlarını incelese de

Magisterium'daki diğer tüm kapılar gibi bunun da menteşeleri yoktu. Sadece içeri girmek için bilekliğin önüne tutulduğu düz bir levha vardı. Sonunda Aaron gerileyip elini kaldırdı. Call göğüs kafesinin altında o tanıdık çekimi hissetti.

Aaron kaos büyüsü kullanmak üzereydi.

"Bekle," dedi Call. "Bunu yapma, yani zorunlu kalmadığımız sürece."

Çekim hissi kaybolurken Aaron ona neredeyse canı yanmış gibi baktı. "Böyle birden kaos büyüsüne karşı çıkmanın nedeni nedir?"

Call karman çorman düşüncelerini söze dökmeye çalıştı. "Bunu yapmanın ustaları buraya üşüştüreceğini düşünüyorum," dedi. "Bence kaos büyüsünü bir şekilde seziyorlar, en azından Magisterium sınırları içinde kullanıldığında."

Tamara düşünceli bir edayla, "Ben ustaların odana Skelmis'in çıkardığı gürültü yüzünden üşüştüğünü sanıyordum," dedi. "Fakat herhangi bir gürültü için epey hızlı müdahale etmişlerdi. Call haklı olabilir."

"Peki," dedi Aaron. "Ne öneriyorsunuz?"

Sonraki on dakika boyunca kapının üzerinde

denemedikleri yöntem kalmadı. Tamara bir ateş büyüsü yapsa da kapı bana mısın demedi. Buzla dondurduklarında, "Açıl susam açıl," dediklerinde ya da Tamara'nın Karmaşa Mezhebi'nin köyünde kafeslerin üzerinde kullandığı kilit açma büyüsü karşısında da hiç etkilenmedi. Orada öylece durmuş onlara bakıyor, kapılığını yapıyordu işte.

Call kapının tekmelerden de etkilenmediğini keşfetti.

"Şaka gibi," dedi Aaron. Fikirleri tükenmişti ve ter içinde kapının karşısındaki duvara yaslanıyorlardı. Aaron öfkeyle Usta Milagros'un yavru kedi posterine baktı. "Kasayı dert ederken daha kapıdan bile geçemiyoruz."

Tamara, "Biri *kapımızdan* geçti," diye hatırlattı.

"Demek mümkün," dedi Call. "En azından mümkün olmalı. Demek istediğim, bunun kolay olmayacağını biliyorduk. Bu kapılar Magisterium'un güvenlik önlemleri. Öyle herhangi bir bilekliği sallayıp kapıyı açamamamız gerek zaten." Sözlerini daha da vurgulamak için kolunu salladı.

Bir *çıt* sesi geldi.

Tamara dimdik doğruldu. "Az önce o..."

Aaron iki adım öne çıkıp kapıyı itti. Kapı aralandı. Kilidi açılmıştı.

"Bunda bir tuhaflık var." Tamara memnun olmamış gibiydi; sesi sıkkın çıkıyordu. "Bu da neydi? Ne oldu öyle?" Call'a doğru döndü. "Her zamanki bilekliğini mi takıyorsun sen?"

"Evet, tabii, ben..." Call termal tişörtünün kolunu sıyırdı. Bilekliği bileğindeydi; bu doğruydu. Fakat dirseğinin gerisine ittiği bilekliği unutmuştu.

Ölümün Düşmanı'nın bilekliği.

Tamara bir nefes aldı. "Bu da *mantıksız*."

Aaron, "Bunun nasıl olduğuna sonra kafa yormamız gerek," dedi. "Odada ne kadar zamanımız olacağını bilmiyoruz." Aaron gergin görünse de az öncekine kıyasla çok daha mutlu bir hali vardı.

Call ve Tamara onun peşi sıra içeri girdiler. Tamara'nm yüzünde hâlâ endişeli bir ifade vardı. Call'a Düşman'ın bilekliği kolunda alev alev yanıyormuş gibi geliyordu. Bilekliği neden evde, Alastair'in yanında bırakmamıştı ki? Neden bilekliği okulda takmak istemişti. Call Ölümün Düşmanı'ndan *nefret ediyordu.* Bir açıdan ikisi aynı kişi olsa da Call, Constantine Madden'm savunduğu her şeyden ve

dönüştüğü kişiden nefret ediyordu.

"Vay," dedi Tamara. Kapıyı kapattı. "Şu odaya bakın."

Anastasia'nın odası göz alıcıydı. Üzeri kuvars damarlarla kaplı duvarlar parıldıyordu. Yerde kalın, beyaz bir halı vardı. Anastasia'nın sofası beyaz kadifedendi. Masaları ve sandalyeleri de beyazdı. Duvardaki tablolarda bile beyaz, krem ve gümüş tonları vardı.

Tamara kendi etrafında dönüp, "Bir incinin içinde olmak gibi," dedi.

Call, "Ben devasa bir sabun kalıbının içinde olmak gibi diye düşünüyordum," dedi.

Tamara ona kınayan bir bakış attı. Aaron odada dört dönüyor, porselen dolabının (içinde beyaz tabak çanak olan beyaz bir dolap) arkasına ve bir kitaplığın (beyaz kaplı kitapların dizildiği beyaz bir kitaplık) arkasına ve yerdeki (beyaz) bir sandığa bakıyordu. Nihayet uzunca bir duvar halısına yaklaştı. Halı krem rengi, fildişi ve siyah ipliklerle dokunmuştu ve üzerinde karlı bir dağ tasviri vardı.

La Rinconada mı bu? Böyle sordu Call kendi kendine. *Soğuk Katliam mı?*

Fakat emin olamıyordu.

Aaron duvar halısını yokladı. "Tamamdır," dedi ve halıyı kaldırıp kenara attı. Halının arkasında emaye çelikten kocaman bir kasa vardı. Kasa bile beyazdı.

Aaron etrafına bakınıp, "Belki de şifre *beyaz* sözcüğüyle eşanlamlı filandır?" dedi. "Bu tam da ona yaraşır bir şey olurdu."

Tamara başını iki yana salladı. "Böyle bir odada bu sonuca tesadüfen varmak zor olsa gerek."

Aaron kaşlarını çattı. "Öyleyse belki de aksidir. Siyah? Kara? Ya da gerçekten açık bir renk. Neon pembesi!"

Hiçbir şey olmadı.

Call, "Onun hakkında neler biliyoruz?" diye sordu. "Meclis üyesi, değil mi? Ayrıca Alex'in, soyadı Strike olan babasıyla evli. Yani belli ki kocasının soyadını almamış."

"Augustus Strike," dedi Tamara. "Öleli birkaç yıl oldu. Epey yaşlıydı. Annem ve babam o aralar Anastasia'nın kocasına vekalet ettiğini söylemişlerdi."

"Ayrıca Anastasia daha önce bir kocası ve ço-

cukları olduğunu söylemişti," dedi Call. "Belki boşanmıştı fakat boşanmadıysa da onunla evlenen iki kişi de ölmüş. Belki de kocalarını paraları için öldüren şu kadınlardandır o."

"Bir kara dul mu yani?" Tamara bu fikre dudak büktü. "Augustus Strike'ı öldürmüş olsa insanların bundan haberi olurdu. Augustus Strike önemli bir büyücüydü. Anastasia onun sayesinde mecliste; evlenmeden önce kimsenin ismini bilmediği Avrupalı bir büyücüydü."

Call, "Belki de sadece şanssızdır," dedi. Alex'in babasının öldüğünden haberi yoktu. Tamara'nın anne-babasının Kimiya'nın Alex'le ciddi bir flörten caydırmalarının nedeninin oğlanın bağlantıları olmaması olup olmadığını merak ediyordu. Bu yıl ise Alex ve Kimiya yine yakın görünüyorlardı fakat Call bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Call yüksek sesle, "Alexander," dedi. "Alexander Strike."

Şifre bu da değildi.

Aaron, "Nereli olduklarını biliyor muyuz?" diye sordu. "Avrupa büyük bir yer."

"Fransa!" diye bağırdı Call. Hiçbir şey olmadı.

Tamara, Call'u, "Sadece *Fransa* diye bağırma!" diye azarladı. "Avrupa'da birçok ülke var."

Call ellerini havaya kaldırıp, "Bakalım neler bulabileceğiz," dedi. "İnsanlar şifre olarak ne kullanırlar? Doğum günlerini mi? Ev hayvanlarının doğum günlerini mi?"

Tamara bir kitap yığınının altında açık gri deriyle kaplı bir defter buldu. İçinde bekçilerin geliş gidiş saatlerinin, elementallerin isimlerinin olduğu notlar ve meclise iki Makaris hâlâ çırakken Magisterium ve Collegium'daki güvenlik önlemlerinin nasıl artırabileceğini meclise açıklayan, yarım kalmış bir rapor vardı.

Tamara içinde şifre geçebilecek her şeyi görev bilinciyle okusa da kasa açılmadı.

Aaron küçük bir yığın keşfetti. Çok sayıda ciddi bakışlı insanın yanında duran iki küçük bebeğin ve bol giysili, siyah saçları bir yandan sarkan, çok genç bir kadının fotoğraflarıydı bunlar. Fotoğraflar pusluydu ve içlerinde tanıdık hiçbir görüntü yoktu. Arka planlarında taşra, çiçek tarlaları vardı. Çocuklardan biri Alex miydi? Call emin olamıyordu. Call'a göre zaten bütün bebeklerin görünü-

şü aşağı yukarı birbirleriyle aynıydı.

Fotoğrafların arkalarında hiç yazı, şifreyi keşfetmelerine yardımı olabilecek hiçbir şey yoktu.

Sonunda Call yatağın altına baktı. Artık ümitsizliğe kapılmak üzereydi. Anahtarı alıp elementallerle konuşmaya o kadar yaklaşmalarına rağmen Call çok az tanıdıkları birinin şifresini tahmin etmelerinin imkânsız olduğu hissine gitgide daha fazla kapılıyordu.

Alçak topuklu birkaç ayakkabı ve krem rengi bir terlik vardı. Üçünün arkasında da ahşap bir kutu. Muhtemelen bu kutu odada beyaz tonunda olmayan tek nesneydi. Call yanına gittiği kutunun Anastasia'ya ait olduğundan şüpheye düştü. Belki de odayı ondan önce kullanan kişiden kalmıştı kutu.

Call kenara çektiği kutuyu incelemek için yatağın etrafından dolandı. Yıpranmış ahşap ve küflü menteşeler... Hiç de Anastasia'nın tarzı değildi kutu.

Aaron, Call'un yanına gelip, "Ne buldun?" diye sordu. Tamara ikisinin yanma oturdu.

Call kapağı kaldırdı...

...Constantine Madden'ın yüzü Call'a bakıyordu.

Sanki biri Call'un karnına bir yumruk indirmişti.

Fotoğraftaki Constantine'dı. Bundan şüphe yoktu. Call türlü nedenlerden dolayı Constantine'ın yüzünü kendi yüzü kadar iyi tanıyordu.

Fotoğrafta Constantine'ın bedeninin tamamı görünmüyordu. Yüzünün açıkta kalan yarısı hâlâ genç ve yakışıklıydı. Kalan yarısı ise gümüş bir maskeyle kapanmıştı. Usta Joseph'ın bir zamanlar herkesi Ölümün Düşmanı olduğuna inandırmak için giydiği maske değildi bu. Bu maske daha küçüktü. Constantine'ın Magisterium'dan kaçarken yüzünde oluşan korkunç yanıkları gizliyordu. Hepsi buydu.

Constantine bir grup başka büyücünün yanında dikiliyordu ve hepsinin üzerinde soluk yeşil üniformalar vardı. Call içlerinden sadece birini tanıdı: Usta Joseph. Usta Joseph fotoğrafta daha gençti; de saçı gri değil, kahverengiydi.

Constantine'ın açık gri gözleri dosdoğru Call'a bakıyordu. Constantine, Call'a gülümsüyordu sanki. Yıllar öncesinden kendine gülümsüyordu.

Aaron, Call'un sırtının üzerinden bakıp alçak sesle, "Ölümün Düşmanı bu," dedi.

Tamara gergin bir sesle, "Ayrıca Usta Joseph ve Constantine'ın diğer yandaşları da fotoğrafta," dedi. "İçlerinden bazılarını tanıyorum. Bana öyle geliyor ki..."

"Anastasia Tarquin onlardan biri mi? Bunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Call. "Kesinlike tuhaf bir şeyler oluyor. Düşmanın bilekliği kapıyı açtı ve Anastasia'da onun fotoğrafları var..."

Tamara, "Fotoğrafı saklamasının nedeni Düşman olmayabilir," dedi. "Diğer insanlar hatırına saklıyor da olabilir."

Call ayağa kalkınca bacaklarının titrediğini hissetti. Ellerini iki yanında yumruk yapıp kasaya doğru döndü.

"Constantine," dedi.

Hiçbir şey olmadı. Tamara ve Aaron oldukları yerde kalıp, Anastasia'nın açılan kutusunun üzerine çömelmiş, Call'a bakıyorlardı. İkisinin de yüzünde aynı ifade vardı; Call'un "Kötü Olduğu Gerçeğiyle Baş Etmeliyiz" ifadesi olarak adlandırdığı o ifade. Çoğu zaman Call'un ruhunun Constanti-

ne Madden'a ait olduğunu göz ardı edebiliyor ya da unutabiliyorlardı.

Fakat her zaman değil.

Call, Ölümün Düşmanı'mn yandaşlarını düşündü. Onları Constantine'a çeken neydi? Sonsuz hayat, ölümün olmadığı bir dünya vaadi. Kaybedilenlerin geri getirileceği, matemlerin yok olacağı vaadi. Kardeşi öldüğünde Düşman kendine bu sözü vermiş, sonrasında yandaşlarına vaat etmişti. Call hiç birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu tatmamıştı ve bu hissi hayal edemiyordu da. Annesini hatırlamıyordu bile. Yine de Constantine'ın cazibesine kendilerini kaptıranları hayal edebiliyordu. Yas tutan ya da ölümden korkan insanlar. Constantine'm kardeşini geri getirme kararlılığını bir sembol olarak görecek insanlar.

Ne de olsa Anastasia iki kocasını da kaybetmişti. Belki onlardan birini geri istiyordu.

Call elini kaldırıp Düşman'ın bilekliğine baktı. Sonra bir kez daha kasaya.

"Jericho," dedi.

Bir *çıt* sesiyle kasa açıldı.

Call, Tamara ve Aaron sesi işittiklerinde kala-kaldılar. Kasanın kilidi açılmıştı. Elementalleri gizlice görebileceklerdi artık. Plan işe yaramıştı. Fakat Call öyle endişeliydi ki elleri titriyordu.

Anastasia iyi, cinayet işlemeyecek bir insana benzese de anlaşılan ya Call'u öldürmeye çalışıyordu ya da korkunç nedenlerden ötürü onun tarafındaydı. Call iki seçenekten de hoşlanmıyordu.

"O halde... Kilidin içine ateş göndersen iyi olur," dedi Tamara. "Şu zehirli yılan elemental kilitten çıkmadan."

"Aa, evet." Call kafasını toplamakta güçlük çekiyordu. Parmaklarını şaklatmasıyla aralarında küçük bir alev belirdi. Sonra, açıklığa yaklaşan Call alevi uzun ince bir çizgiye çevirdi; yayı olmayan bir ok gibi. Alevi kasanın açık deliğinden içeri gönderdi. Alev bir *puf* sesi çıkardı ve kısa bir an büyüyüp deliğin içini doldurdu. Call deliğin içinde sürünen bir elementalin olup olmadığından emin olamadı. Yaratığı yok etmeye yetecek kadar ateş göndermiş miydi? Yaratık dağılıp gitmiş miydi yoksa bir köşeye mi sürünmüştü?

Call kolunu kasadaki deliğe uzattı.

Tereddüt etme, dedi kendi kendine. *Hızlı hareket etme. Bir yılan görsen de bir illüzyondan ibaret olacak.*

Call'un parmakları ileri uzanırken arkasından gelen nefesi işitti.

"Call," diye uyardı Aaron, "aceleci davranma."

Call'un eli deliğin kenarını yoklarken yılanın başı delikten çıkıverdi. Açık yeşil rengi zehirli olduğunu belli eden yılanın iki damla dökülmüş mürekkebi andıran siyah gözleri vardı. Küçük turuncu dili dışarı çıkıp havayı yokladı.

Call'un kolundaki tüyler diken diken oldu. Soğuk ve kuru yılanın üzerinde süründüğü teni ürperdi. Bu bir illüzyon muydu? Call'a hiç de öyle gelmiyordu. Bedenindeki her kas gerildi ve içgüdüleri yapmamasını söylese de elini kasanın daha da derinlerine uzattı. Bir süre kasanın içini eliyle yokladığında pürüzsüz bir ipi andıran, kat kat dolanmış yılanın geri kalanını hissetti.

İstemsizce titredi. Kasanın dışında, yılan kolundan yukarı tırmanmaya başlamıştı.

Call hafifçe titreyen bir sesle, "Anastasia ustalara yalan söylemiş olamaz, değil mi?" diye sordu.

"Bu bir illüzyon, değil mi?"

"Öyle olmasa bile bence onu ürkütmemelisin," dedi Tamara. Sesi sert ve endişeliydi.

Aaron onu, "Tamara!" diye azarladı. "Call, bundan eminiz. Bu bir illüzyon. Devam et. Az kaldı."

Belki de bu işi Aaron yapmalıydı, diye düşündü Call. Aaron olsa, tiz bir çığlık atıp alarma bile aldırmadan odadan kaçmayı ciddi ciddi düşünmezdi.

Fakat bu düşünceyle birlikte, Call'un içinde küçük bir şüphe belirdi. Aaron onun ölmesini istiyorsa bunu gerçekleştirmesi için Call'dan aptalca bir şey yapmasını istemesinden daha iyi bir yol var mıydı? Onu cesurca ve aptalca davranması için yüreklendirmekten daha iyi ne olabilirdi?

Hayır, dedi Call kendi kendine. *Aaron öyle biri değil. Aaron benim dostum.*

Yılan Call'un boynuna ulaştı. Kıvrılıp bir kolye şeklini aldı... Ya da bir ilmik.

O anda Call'un parmağı bir şeye dokundu. Call bunun bir anahtar olabileceğini düşündü. Dişli metal parçası soğuktu. Metali avucunun içine aldı.

"Tuttum. Sanırım," dedi Call. Elini geri çekmeye hazırlandı.

"Yavaş hareket et!" diye buyurdu Aaron. Bu çıkışı az kalsın Call'un yerinde sıçramasına neden olacaktı.

Call, Aaron'a doğru öfkeli bir bakış attı. "Öyle yapıyorum zaten!"

"Az kaldı," dedi Tamara.

Delikten önce Call'un kolu, sonra da anahtarı tutan eli çıktı. Call geri çekilir çekilmez yılan kötü kokulu bir duman saçarak *puf* diye yok oldu ve kasa kendi kendisini yeniden mühürledi.

Başarmışlardı. Bronz anahtar ellerindeydi.

↑≋△○@

Anastasia'nın süitini ellerinden geldiğince çabuk bir şekilde terk etmelerinin ardından üçü Magisterium'un elementallerin tutulduğu derin geçidinin yolunu tuttu. Call yürürken omzunun üzerinden gergince geriye bakıyor, Rufus'un ya da diğer ustalardan birinin üçünün yaptıklarını anlayıp peşlerine düşeceğinden endişe ediyordu.

Fakat karşılarına kimse çıkmadı. Koridorlar sessizdi. Etraflarını çeviren taşlar giderek düz-

leşirken ve duvarlar ve zemindeki taşların yerini kaygan olacak kadar cilalı mermer alırken sessizlik derinleşti. Üzerlerine simya sembolleri oyulmuş kapıların yanından geçtiler. Fakat bu kez Call kapılara göz atmadı. Aklı Anastasia Tarquin'de ve onun süitindeki o fotoğrafta kalmıştı. Usta Joseph'ta da. Anastasia Tarquin Usta Joseph'ın hizmetkârlarından biri miydi? Magisterium'daki casus Anastasia mıydı? Call'u -tüm olanlara rağmen- hâlâ gözetiyor, bunu da onun Usta Joseph'ın Seçilmiş Kişi'si, Ölümün Düşmanı'nın ruhu olduğuna inandığı için yapıyor olabilir miydi?

Tamara, Magisterium'un beş metalinden -demir, bakır, bronz, gümüş, altın- yapılmış devasa kapının önünde durdu. Kapı koridorun ışığı altında hafifçe parlıyordu. Dönüp Call'a ve Aaron'a baktı; yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Bu işi bana bırakın," dedi. Ardından kapıyı bir kez, sertçe salladı.

Uzun bir duraksamanın ardından kapı açıldı. Call'un oraya geçen gelişlerinden hatırladığı genç bekçilerden biri gözlerini kısıp Tamara'ya kuşku dolu bir bakış attı.

"Neler oluyor?" diye sordu bekçi. Dağınık, siyah saçlı oğlan ancak on dokuz yaşında olmalıydı. Collegium'un üniformaları lacivertti ve kollarında farklı renkte çizgiler vardı. Call bu renklerin de büyücüler dünyasındaki diğer her şey gibi bir anlamı olabileceğini düşündü. "Ne haber ufaklık?"

Tamara kendisine, "ufaklık" diye seslenilmesine duyduğu öfkeyi hayranlık verici bir şekilde bastırdı.

"Ustalar seni görmek istiyorlarmış," dedi. "Önemli olduğunu söylediler."

Oğlan kapıyı daha da araladı. Arkasında duran Call kanepesi ve koyu kırmızı duvarlarıyla antreyi seçebiliyordu. Kalbi küt küt attı. Öyle yaklaşmışlardı ki.

"Ben de buna inanacağım, öyle mi?" dedi oğlan. "Ustalar neden nöbet yerimi terk etmemi istesinler ki?" diye sordu. "Ayrıca neden beni çağırmak için senin gibi bir bücürü göndersinler?"

Aaron, Call'la bakıştı. Call, Collegium'lu çocuğun ağır olmazsa kendisini ensesinde Tamara'nın botuyla yerde bulacağını düşündü.

"Usta North'un asistanıyım," dedi Tamara.

"Benden bunu sana vermemi istedi." Kılavuz taşı uzattı. Oğlanın gözleri kocaman açıldı. "Bu seni toplantının olduğu yere götürecek, buradaki önlemlerle ilgili kanıtlar sunman gerek. Yoksa senin ya da patronunun başı derde girebilir."

Oğlan kılavuz taşı eline aldı. Kırgın bir sesle, "Onun bir kabahati yok," dedi. "Bekçilerin de. O elemental başka bir yerden geldi."

Tamara, "O halde gidip bunları anlat onlara," dedi.

Kılavuz taşı kavrayan oğlan koridora çıktı. Kapıyı ardından sertçe kapattı. Call bir düzine kilidin mandallarının yerlerine otururken çıkan sesleri işitti.

"İyisi mi basıp gidin buradan," dedi oğlan. Üçüne şöyle bir baktı ve koridorda yürümeye başladı.

Bekçi gözden kaybolunca Call anahtarı cebinden çıkardı.

Büyük kapıda anahtarın tam oturacağı bir boşluk vardı. Call'un anahtarı oraya takmasıyla bir dizi sembol kapının üzerinde parıldamaya başladı. Call'un daha önce görmediği sözcükler belirdi: *Ne et ne kan, ruhtur aslolan.* Call bunun ne anla-

ma geldiğini düşünürken kapı içeri doğru açıldı.

Üçü içeri girdiler ve antreden hızla geçip koyu kırmızı koridora geçtiler. Kısa koridor ikinci bir kapıya uzandı. Alabildiğine yüksek, çift kanatlı kapı devasa bir katedral kapısını andırıyordu.

Fakat kapıda küçük, neredeyse fark edilemeyecek bir delik vardı. Call yutkundu ve bronz anahtarı deliğe soktu. İkinci kapı bir gıcırtıyla açıldı.

İçeri girdiler.

Call ne beklediğinden emin olmasa da kapının ardındaki odanın sıcağı karşısında şaşırdı. Odanın ağır havası dillerde ekşi ve metalik bir tat bırakıyordu. Sanki içeride kocaman bir ateş yanıyordu fakat görünürde hiç ateş yoktu. Call uzakta akan bir suyun ve daha yakından gelen alevlerin çıtırtısını işitebiliyordu. Taşa gömülü kemerler beş farklı yöne açılıyordu. Taşa tanıdık sözcükler yontulmuştu: *Ateş yanmak ister, su akmak ister, hava yükselmek ister, toprak bağlamak ister, kaos yutmak ister.*

"Ne taraftan?" diye sordu Call.

Aaron omuz silkti. Ardından bir kolunu uzattı ve bir rüzgâr fırıldağı gibi rastgele bir yöne işaret

ederek kendi etrafında döndü. Durduğu anda, "Şu tarafa," dedi. İşaret ettiği kemerin diğerlerinden pek de farkı yoktu.

Call, "Warren?" diye fısıldadı. Küçük kertenkelenin onları oradan işitmesi pek de mümkün görünmese de Warren daha önce tuhaf yerlerde, tuhaf anlarda çıkagelmişti. "Warren, yardımına gerçekten ihtiyacımız var."

"Bilemiyorum," dedi Tamara. Aaron'ın işaret ettiği tarafa yöneldi. "Warren'a güvenmiyorum."

Call, "O kadar da fena değil o," dedi. Fakat sonra aklına Warren'ın onları Usta Rufus'un eski ustası olan, gücünü gereğinden fazla kullandığı için ateş elementine kapılıp Yutulmuşlar'dan birine dönüşen Marcus'la karşı karşıya getirdiğini anımsadı. Yine de Marcus onlara bir zarar vermemişti. Sadece korkutmuştu.

Kemerin ötesi karanlıktı. Orada koridordan çok; ortasından bir yolun geçtiği, devrilmiş taşlarla kaplı, boş bir alan vardı. Duvarlardan birinde yeşil ışık yayan bir meşale vardı; Aaron meşaleyi eline alıp önden gitti. Call ve Tamara da onun hemen arkasından yürüyorlardı.

Yol aşağı doğru eğim aldı ve daraldıkça derin bir çukurun üzerinde kalan bir çıkıntıya dönüştü. Call'un kalbi hızlandı. Orada büyük elementallerin hapsedildiğini, teoride de büyücülerin o yaratıklara onlar tarafından yenmeden yaklaşabildiklerini biliyordu. Zaten elementallerin hapsedilmesinin amacı da buydu. Fakat Aaron'ın meşalesinin loş ışığı altında, Call kendisini bir nebze bir hapishaneye değil ejderha inine yaklaşıyorlarmış gibi hissetmekten alıkoyamıyordu.

Biraz daha ileride, duvarda bir niş vardı. Nişin yanından geçerken içinde süzülen kanatlı bir yılan gördüler. Yaratığın yarı karanlıkta bile parlayan tüyleri turuncu, kızıl ve maviydi.

Call, Tamara'ya, "Bu ne?" diye sordu.

Tamara başını iki yana salladı. "Bu yaratığı ilk kez görüyorum. Bir hava elementaline benziyor."

Aaron fısıltıyla, "Onu uyandırsak mı?" diye sordu.

Bazı engeller olmalı, diye düşündü Call. Fakat ortada hiçbir engel yoktu. Ne hapishane parmakları ne de başka bir şey. Sadece üçü ve bir iki metre ötelerindeki ölümcül bir elemental vardı.

Call, Aaron'a aynı şekilde fısıldayarak, "Bilemi-

yorum," dedi. Okuduğu kitaplardaki canavarları anımsamaya çalışsa da bu yaratığın ismi aklına gelmedi.

Elementalin gözlerinden biri açıldı; geniş ve siyah gözbebeğinin çevresinde mor ve yıldız şeklinde bir iris vardı.

"Çocuklar," diye fısıldadı. "Çocukları severim."

Yaratık, "kahvaltıda" dememişse de Call o kısmı zaten anlamış gibiydi.

"İsmim Chalcon. Bana emir vermek için mi buradasınız?" Yaratığın bu soruyu hevesle sorması Call'u endişelendirmişti. Yılana emir vermek istiyordu. Ona bildiği her şeyi anlattırmak, daha da iyisi casusu buldurup yedirtmek istiyordu. Fakat bunun bedelinin ne olacağından emin değildi. Magisterium'da geçirdiği zamandan öğrendiği bir şey varsa o da bu büyülü yaratıkların büyücülerden bile daha güvenilmez olduklarıydı.

"Ben Aaron," dedi Aaron. Aaron'ın havada süzülen bir yılanla tanışırken bile kibarlığı elden bırakmayacağından emin olabilirsiniz. "Bunlar da Tamara ve Call."

Tamara dişlerinin arasından, "Aaron," dedi.

Bunun üzerine Aaron, "Buraya seni sorguya çekmeye geldik," diye ekledi.

"Chalcon'u sorguya çekmek mi?" diye sordu yılan. Call yılanın parlak zekâsından pek de emin olmasa bile yaratık kesinlikle iriydi. Aslında Call'a yılan birkaç saniye öncesine kıyasla daha büyükmüş gibi geliyordu.

"Kısa süre önce biri buraya gizlice girip içinizden birini serbest bıraktı," dedi Aaron. "O kişinin kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Chalcon özlemle, "Serbest," dedi. "Serbest kalmak güzel olurdu." Yılan biraz daha şişti. Call, Tamara'ya endişeyle baktı. Chalcon'un irileştiğine şüphe yoktu. Yılanın önünde, elinde havaya kaldırdığı meşaleyle dikilen Aaron yaratığın yanında çok ufak kalmıştı. "Chalcon'u serbest bırakırsanız size bildiği her şeyi söyleyecek."

Aaron bir kaşını kaldırdı. Tamara başını iki yana salladı. "Asla olmaz," dedi.

Bir *küt* sesi geldi. Chalcon aniden, yıldız şeklindeki gözleri öfkeden kızarmış halde onlara doğru uçmuştu. Aaron geriye kaçsa da yılan görünmez bir engele çarpıyordu. Sanki görünmez bir cam

üçünü yaratıktan ayırıyordu.

Call, "Bu bize bir şey anlatmayacak," dedi. Yana çekildi. "Başka bir elemental bulmaya çalışalım. İşbirliğine daha fazla yanaşacak birini."

Hücresinden uzaklaştıkları Chalcon homurdandı. Kapısı ve parmaklıkları olmasa da bir hücreydi, değil mi bu? Aklından bu soru geçen Call uçmak yerine orada tıkılıp kalan kanatlı yaratığın haline az çok üzülmüştü.

Elbette Chalcon etrafta uçma imkânı bulsa muhtemelen sonra da bir şahinin lezzetli bir tarla faresini kaptığı gibi Call'u yakalayıp yerdi.

Üçü aşağı, daha geniş bir alana -iki yanında her birinde farklı bir elementalin hapsedildiği nişlerin sıralandığı- bir hole girdi. Yaratıklar tiz çığlıklar atıp kanat çırpıyorlardı. "Hava elementalleri," dedi Tamara. "Hepsi hava elementali bunların; demek ki diğer dört kemer de diğer elementlere ait elementallere çıkıyor olsa gerek."

"Şu tarafa," dedi Aaron. "Skelmis burada tutuluyormuş; ismi levhanın üzerinde. O zaman bu odadaki elementaller mutlaka bir şeyler görmüşlerdir."

Call hücrelerden birinin başına gitti ve uzun göz saplarında üç iri, kahverengi gözü olan, bedeni katı değilmiş de kirli havadan oluşuyormuş gibi duran bir yaratık ona baktı. Call yaratığın bir ağzı olduğundan emin değildi. Ağzı yok gibiydi.

Call yaratığa, "Skelmis'i kimin serbest bıraktığını biliyor musun?" diye sordu.

Yaratık sadece gözlerini kendisine bakan Call'a dikip hücresinde nazikçe süzüldü. Call iç çekti.

Tamara içinde havada yüzen, yılanbalığını andıran üç elementalin olduğu geniş bir alana açılan bir başka hücrenin başına gitti. Karınlarının içinde Call, Tamara, Aaron ve Jasper'ı Ölümün Düşmam'mn mezarından taşıyan elementallerdi bunlar. Fakat şimdi çok daha küçüktüler. Belki de tüm elementaller Chalcon gibi cüsselerini değiştirebiliyorlardı.

Elementallerin içinde nasıl uçtuklarını anımsadığında Call'un aklına Jasper'ın o an nerede olduğu da geldi. Bir randevuda. Celia'yla. Call'u öldürmeye çalışmadığı kesin olan fakat artık onunla arkadaş da olmayacak olan Celia'yla.

"Hava elementallerinin hepsi de ahmak mı?"

diye sordu Call. Jasper'a olan öfkesi sesine yansımıştı. Ustalar muhafızı kimin gönderdiğini anlayıp aşağı inmeden üçünün amaçlarını gerçekleştirmeleri için kısa zamanları vardı. Ustalar yanlarına geldiklerinde üçü hiçbir şey keşfedememiş olursa boş yere başlarını derde sokmuş olacaklardı.

"Bu ağır oldu," dedi Aaron.

"Ağır olsa da haksız değil." Tamara yılanbalığına benzeyen yaratıkların esnek hareketlerini izledi. "Toprak elementallerinde şansımızı deneyelim," dedi. "Onlar daha dost canlısı."

Geldikleri yoldan geri döndüler. Chalcon'un yanından geçerlerken elemental onlara aç gözlerle baktı ve son derece ürkütücü bir şekilde titredi. Call'a bacağına bıçaklar batıyormuş gibi geliyordu. Yeterince yürümüşlerdi ve yokuş yukarı çıkmak kaslarını zorlamıştı. Ana koridora geri döndüklerinde planı kuran kendisi olmasına rağmen Call vazgeçmek istedi. Tamara taşı inceliyor, hangi kemerin gerisinde toprak elementalleri olduğunu belli edecek işaretler arıyordu. Aaron bir bilmece çözmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyordu.

Üçünün en uzağındaki kemerden tanıdık fakat

kaygı verici bir ses geldi. "Gelin ve beni bulun."

Call donakaldı. Casusun sesi miydi bu? Call'u öldürmek isteyen kişiye mi rastlamışlardı yoksa?

Aaron meşaleyi çevirdi. Kemerin olduğu yerde kimse yoktu, kemerin ötesindeki alanda ise rengi bayat kanı andıran, siyaha çalan kırmızı bir ışık vardı. Koridor uğursuz gölgelerle doluydu.

Tamara, "Bu sesi tanıyorum," diye fısıldadı. Gözleri kocaman açılmıştı, karanlıkta gözbebekleri irileşmişti.

Ses bu kez, "Gelip beni bulun, Rufus'un çocukları," dedi. "Size bir sır vereceğim."

Aaron meşaleyi başının üzerine kaldırdı; çıtırdayan ateşten kıvılcımlar yayıldı. Yeşilimsi ışığın altında yüz ifadesi kararlıydı.

"Bu taraftan," diyen Aaron sese doğru koştu. Tamara da peşinden gitti.

Herhalde kahramanlar böyle yapıyor, diye düşündü Call. Gözlerini kırpmadan tehlikeye atılıyor ve asla pes etmiyorlardı. Call ne kadar aksi yöne gitmek ya da bacağının acısı azalana kadar uzanmak istese de Aaron'ın karşı ağırlığı olmadan mücadele etmesine göz yumamazdı.

Aaron düşmanı değildi.

Call inledi ve acıya aldırış etmemeye çalışarak ikisinin peşine düştü.

Hemen sonra hangi elemente doğru ilerledikleri belli oldu. Kemerden ve daha ötedeki koridordan boğucu bir sıcak geliyordu. Siyah ve delikli duvarlar sert volkanik kayalardan yapılmıştı. Ateşin çıtırtıları etraflarını çevirmişti; bir şelalenin durmaksızın akan suyunun sesi gibi.

Aaron koridorun ortasında, yanında Tamara'yla dikiliyordu. Meşaleyi tutan elini indirdi. Yine de hâlâ üzerlerine meşalenin tuhaf, yeşilimsi ışığı düşüyordu. "Call," diye seslendi Aaron. Sesinde tuhaf bir ton vardı. "Call, buraya gel."

Call aksayarak koridorda yürüdü. Ateş elementallerin hapsedildiği hücrelerin yanından geçti. Bu elementallerin kafesleri görünmez duvarlarla değil, toprağın içine gömülü altın renkli parmaklıklarla çevriliydi. Call parmaklıkların ardında bedenleri siyah gölgedenmiş gibi duran, gözleri alev alev yanan yaratıkları görebiliyordu. Yaratıklardan biri alevden ellerden oluşan bir çember şeklindeydi. Bir diğeri ise havada süzülen ve ya-

nıp sönen ateşten çemberlerden oluşuyordu.

Sıcak öyle boğucuydu ki Call, Aaron ve Tamara'nın yanına vardığında tişörtü ter içindeydi ve bayılacak gibiydi. Fakat Aaron ve Tamara'nın neden öyle hareketsizce durduklarını hemen anladı. İkisi bir alevler denizi içindeki bir kafesin parmaklıklarından içeri bakıyordu ve alevlerin arasında bir kız süzülüyordu.

Tamata, Call'un daha önce hiç ondan işitmediği titrek bir sesle, "Ravan?" dedi. "Se-sen nasıl buraya geldin?"

Ravan. Call bir dehşet dalgasının içini kapladığını hissetti. Ravan, Tamara'nın kız kardeşiydi. Call onun elementler tarafından yutulup Yutulmuşlar'dan birine döndüğünü bilse de onu orada bulacakları asla aklına gelmemişti.

Alev kız, "Başka nerede olacaktım ki?" diye sordu. "Bize yalan söylüyorlar, biliyorsun ya? Bize Magisterium'da öğrendiğimiz acınası büyüden ötesini yapamayacağımızı söylüyorlar fakat ben şimdi çok daha güçlüyüm. Artık ateşi çağırmıyorum. *Ateş benim.*" Gözlerinin irisleri parladı ve içlerinde başta Call'un alevlerin yansıması sandığı

bir dalgalanma belirdi. Fakat hemen sonra Call kızın gözlerinin gerisinde de ateş olduğunu fark etti. "İşte bu yüzden beni kilitlemek zorundalar."

"Ne dokunaklı bir aile buluşması." Ses odanın diğer ucundan gelmişti. Call döndü. Yutulmuş Marcus benzer bir kafesten onlara sırıtarak bakıyordu. Titrek, gür bir sesle, "Callum Hunt," dedi. "Aaron Stewart. Tamara Rajavi. İşte buradasın. Anlaşılan kehanetlerimin hepsi gerçekleşmemiş henüz. Değil mi?"

Call, Marcus'un iki yıl önceki sözlerini anımsadı. Call'un kendi korkularının korkunç bir yansımasıydı bu sözler: *İçinizden biri başarısız olacak. Biriniz ölecek. Biriniz ise zaten ölü.*

Artık üçü içlerinden hangisinin zaten ölü olduğunu biliyordu: Call. Constantine Madden olarak ölmüştü o. *Zaten ölü.* Sözcükler havada asılı kaldı. Marcus'un söylediklerinin gerçek olduğunun korkunç kanıtıydı bu sözcükler.

"Marcus." Aaron kaşlarını çatıp Marcus'a baktı. "Bize bir sır vereceğini söyledin."

Tamara gözlerini Ravan'dan ayıramıyor gibiydi. Parmakları kız kardeşinin yanan eline uzandı.

Onun artık insan olmadığını kabul edemiyormuş gibi.

Marcus güldü ve etrafındaki ateş birden canlanıp dans etmeye başladı. Bunun üzerine Tamara bile başını Marcus'a çevirdi ve az kalsın ne yapacağının farkına varıp elini geri çekti.

"Automotones ve Skelmis'i serbest bırakan kişiyi mi arıyorsunuz?" diye sordu Marcus. "Callum'u öldürmeye çalışan kişiyi mi? Çünkü bunları yapan tek kişi."

"Bunu biliyoruz," dedi Aaron. "Bize o kişinin kim olduğunu söyle."

"Hoşunuza gitmeyecek bir yanıt bu." Marcus alevler içinde sırıttı. "Neslinizin en büyük Makar'ı."

Tamara şimdi az öncekinden de perişan görünüyordu. "*Aaron*, Call'u öldürmeye mi çalışıyor?"

Sözcükler Call'un kulağına geldiğinde odadaki tüm hava kaçıp gitmişti sanki. Aaron casus olamazdı. Fakat Marcus'un sözlerini işiten Call kendisini bir budala gibi hissetti. Düşman olmak Call ve Aaron'ın kaderiydi. Aaron'ın kaderinde kahraman, Call'un kaderinde ise kötü adam olmak

vardı. Call'un daha önce Aaron ve Tamara gibi arkadaşları olmamıştı ve bazen ikisinin kendisinden neden hoşlandığına şaşıyordu. Belki de yanıt basitti. Belki de Aaron gerçekten onun dostuydu.

"Hayır!" dedi Aaron. Kollarını öyle bir salladı ki az kalsın meşalesinin ateşi sönecekti. "Bunu kesinlikle yapmıyorum!"

"O halde ben *kendimi* mi öldürmeye çalışıyorum?" diye sordu Aaron. Kafasının içindekilerin dudaklarından dökülüvermesine engel olamamıştı. "Bu anlamsız. Ayrıca, birilerinin benim kendi neslimin en büyük Makar'ı olduğumu düşünmesi de mümkün değil."

Aaron, "Sana zarar vermek istediğimi gerçekten düşünmüyor olamazsın, değil mi?" diye sordu. "Hakkında her şeyi -hem de her şeyi- öğrenmeme ve tüm bunları kabullenmeme rağmen..."

"Belki de kabullenmemişsindir!" dedi Call.

"O avize az kalsın beni de ezecekti!" diye haykırdı Aaron.

Ravan, Tamara'ya, "Serbest bırak beni," dedi. Yüzünü parmaklıklara yaslamıştı. "İkimizi de kurtarın, size yardım edelim. Beni tanıyorsun.

Şu an farklı bir yaratık da olsam kız kardeşinim. Seni özledim. İzin ver, neler yapabileceğimi göstereyim size."

Aaron, "Bize yardım etmek mi istiyorsun?" diye sordu. "Marcus'a benim casus olmadığımı söylet o halde!"

"Herkes sakin olsun!" dedi Tamara. Gözlerini önce yutulmuş ustaya, sonra da kız kardeşine çevirdi. "Bu söylenenlerin ne kadarının doğru olduğunu bilmiyoruz. Belki de Marcus'un uydurmasıdır bunlar. Belki de sadece buradaki her elementalin istediğini istiyordur. Bir çıkış bileti."

"Sence tek istediğim bu mu?" Ravan bir elini beline götürdü. "Müthiş olduğunu düşünüyorsun Tamara fakat tıpkı baban gibisin. Kuralları çiğneyip bunun yanına kalacağını fakat kuralları çiğnerken yakalananları yargılayabileceğini düşünüyorsun." Ardından Ravan alevlerin kendisini kaplamasına izin verdi ve yanan bir sütuna dönüşüp ateşin içine döndü.

"Hayır, bekle!" dedi Tamara. Kız kardeşinin hücresinin başına koştu ve sıcak parmaklıkları bir süre çaresizce tuttu. Ellerini çektiğinde Call,

Tamara'nın avuçlarındaki pembe yanıkları fark etti. "Öyle demek istememiştim! Geri dön!"

Ateş çalkalansa da insan formu almadı. Ravan hâlâ orada olsaydı bile dans eden alevlerin arasında onu ayırt etmeleri mümkün değildi.

"Beni serbest bırakmayacağınızı biliyorum küçük çıraklar. Henüz değil. Fakat size çok şey öğretebilirdim. Rufus'u iyi eğittim, değil mi?" Marcus'un bakışındaki açlık dosdoğru yüzüne bakmayı güçleştiriyordu. "İyi eğitsem de iyi eğitmemişim onu. Burnunun dibindekini gördüğü yok."

Marcus'un gözleri Call'a sabitlendi. Call irkildi. Tamara ve Aaron'a bakamıyordu. Gözlerini Marcus'a dikti. "Uzun zaman Magisterium'da kaldın," dedi.

"Yeterince uzun," dedi Marcus.

"Öyleyse Constantine'ı, Düşman'ı tanıyor muydun?"

Marcus küçümsemeyle, "Kimin düşmanı?" diye sordu. "Benim değil. Evet, Constantine Madden'ı tanırdım. Onu uyardım. Tıpkı seni uyardığım gibi. Bana aldırış etmedi. Tıpkı senin de bana al-

dırış etmediğin gibi." Call'a sırıttı. "Aynı ruhu iki kez görmek alışageldik bir olay değil."

"Fakat o benim gibi değildi, öyle değil mi?" dedi Call. "Yani biz tamamen farklıyız, değil mi?"

Marcus sadece o aç gülümsemesiyle karşılık verdi. Ardından alevlerin içine daldı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Üçü tam koridora dönecekleri sırada, elleri büyü gücüyle parlayan ustalar bekçi odasına daldılar. Panik içinde etrafa bakıyorlardı ve bir çatışmaya hazırdılar. Tamara, Aaron ve Call'u görmeleriyle Usta North'un önünde çıtırtılar çıkararak süzülen beyaz enerji topu yere düşüp etrafa kıvılcımlar saçtı.

"Çıraklar?" dedi Usta North. "Burada ne arıyorsunuz? Açıklayın!"

Usta Rufus uzun adımlarla üçünün yanına vardı. Bir eliyle Aaron'm diğer eliyle de Call'un yakasına yapıştı. "Yaptığınız onca pervasızca ve saçma

sapan şeyin içinde bu seferki, *bu seferki* en beteri! Sadece kendinizi değil, tüm Magisterium'u da tehlikeye attınız."

Henüz Usta Rufus'un yakasına yapışmadığı Tamara konuşmaya cüret etti. "Elementallerden birinin Skelmis'i serbest bırakanın kim olduğunu bilebileceğini düşündük. Bizden araştırma yapmamamız için söz aldığınızı biliyorum fakat Call saldırıya uğramadan önceydi o!"

Usta Rufus, Tamara'ya öyle bir bakış attı ki Call kızın teninin dağlanacağından endişe etti. "Ve bu yüzden bir meclis üyesinin odasına izinsiz girip kilitli kasasından ona ait bir şeyi aldınız, öyle mi? Sizin de bir başkasına çaldırabileceğiniz bir şeyi? Bu hiç aklınıza gelmiş miydi?"

Verecek iyi bir yanıtı olmayan Tamara, "Şey," dedi.

Anastasia her zamanki sakin sesiyle, "Onların üzerine gitmeyin bu kadar," dedi. Üçünün fotoğrafları bulduğunu ve şifresini tahmin ettiğini biliyor olmalıydı. Yine de gayet soğukkanlıydı. Suçluluk ya da korku duyması için ortada hiçbir neden yokmuş gibi. "Biri sizi avlamak niyetindeyse ken-

dinizi eli kolu bağlı hissetmek fecidir. Hem onlar birer kahraman ne de olsa. Kahramanlar için bu iki kat daha zor olmalı."

Usta Rufus *avlamak* sözcüğünü işitince irkilse de Call ve Aaron'ı bırakmadı.

Tamara'nın gözü Anastasia'nın üzerindeydi. Call, Tamara'nın Anastasia'nın odasında bulduklarını hakkında bir şeyler söylemek istediğini fark etse de bir insanın kendi tarafında yer alan tek kişiyle ters düşmesi kolay iş değildi. Ayrıca Tamara hâlâ herhangi bir elemental gibi hapsedilen kız kardeşini görmenin şoku içindeydi.

Usta North, "Bu meseleyi görmezden gelemeyiz," dedi. "Disiplin çıraklar ve genel olarak büyücüler için önemlidir. Onları cezalandırmamız gerekecek."

Anastasia soğuk eliyle Call'un yanağını sıvazladı. Call'a bu dokunuş soğuk ısırığı gibi geldi. "Hele bir yarın gelsin," dedi Anastasia. "Ne de olsa haksızlığa uğradım. Bana söz hakkı doğdu."

Usta Rufus, "Bu üçünü süitlerine bizzat götüreceğim," dedi. *"Şimdi."*

Usta Rufus bu sözlerinin ardından Call ve Aaron'ı kapıya sürükledi. Tamara peşlerinden giderken muhtemelen Usta Rufus'un iki eli olduğuna şükrediyor olmalıydı. Call dönüp Anastasia'ya baktı. Anastasia diğerlerinin yanında dursa da onlarla konuşmuyordu. Kadın; Call'un içini nedenini bilmediği bir endişeyle dolduran, hayranlık dolu bir bakışla Aaron'ı izliyordu.

↑≋△○@

Call, Usta Rufus'un yeni süitlerine hışımla dalıp elemental hapishanesine gizlice girdikleri için onlara bağırıp çağırmasını bekledi. Bütün gece doğru dürüst uyumamıştı. Tekrar tekrar, nefes nefese, eli göğsünde uyanmış; rüyalarında adamakıllı seçemediği bir şeyin üzerine düşmek üzere olduğunu görüp durmuştu.

Dördüncü yatak odasında uyumaktan vazgeçen Yıkım, Call ne zaman uykusunda haykırsa anlayışla onun ayaklarını yalamıştı. Her ne kadar iğrenç de olsa güven telkin eden bir jestti bu.

Zil çaldığında Call ne kadar bitkin olsa da artık

uykuyla mücadele etmeyeceği için rahatlamıştı. Üniformasını giydi ve esneyerek ortak odaya girdi. Yürüyüşe çıkma heveslisi Yıkım da peşinden geliyordu.

Tamara bornozuyla kanepenin kolçağına oturdu. Başında bir havlu vardı. Yanında oturan, üniformalı Aaron'm saçları yeni uyandığı için dikilmişti. Kanepede ikisinin yanında Usta Rufus oturuyordu ve yüzünde ciddi bir ifade vardı. Belli ki Call'un gelmesini bekliyorlardı.

Eh, Call bunu bekliyordu. Aaron'm yanına külçe gibi oturdu.

Usta Rufus, "Dün gece yaptıklarınızın affedilemez olduğunu biliyorsunuz," dedi. "Bir meclis üyesinin odasına girdiniz, elemental hapishanesinin kapısındaki bekçiyi oradan uzaklaştırdınız. Bu arada oğlan bir yarığa düşüp bacağını kırmış. Yoksa sizi daha erken bulurdum."

Aaron dehşet dolu bir ifadeyle, "Bacağını mı kırmış?" diye sordu.

"Bu doğru," dedi Usta Rufus. "Thomas Lachman'le şu an revirde Usta Amaranth ilgileniyor. Neyse ki bir öğrenci onu, susuz yarığın dibinde

neredeyse baygın halde bulmuş. Tahmin edebileceğiniz gibi oğlan bulunduktan sonra ustalar toplantısında bir karmaşa aldı yürüdü. İlgimiz oğlana çevrilmese elementallerin bölgesindeki küçük maceranız daha da kısa sürerdi." Usta Rufus'un buz gibi bakışları sırayla üçüne çevrildi. "Oğlanın yaralanmasından dolayı sizi sorumlu tuttuğumu bilmenizi istiyorum. O yarıkta daha uzun süre kalsa ölebilirdi."

Tamara'nın şaşkın bir hali vardı. Thomas'a kılavuz taşı o vermişti. "Fakat biz, biz sık sık mağaralarda dolaşıyoruz fakat hiçbir şey olmuyor."

Usta Rufus'un yüz ifadesi daha da sertleşti. "Oğlan burada çırak değildi. Anastasia onu dışarıdan, farklı bir Magisterium'da eğitim alan bir çocuk olduğundan seçmiş. Bu yüzden de Thomas sizin gibi mağaralara aşina değil."

Birden Call'un aklına babasının Magisterium ve mağaralarla ilgili uyarısı geldi: *Orada hiç ışık yok. Pencere yok. Labirent şeklinde bir yer. Mağaralarda kaybolup ölsen kimsenin haberi olmaz.*

Eh, Thomas bir şekilde bulunmuştu. Alastair en azından bu konuda yanılmıştı.

"Üzgünüz," dedi Call. Bunu içtenlikle de söylüyordu. Rufus'un asla anlayamayacağı bir şekilde, Call elementallerin mağarasına gittiklerinden dolayı pişmandı. Call, Marcus'un onu öldürmeye çalışan kişinin kendi nesillerinin en iyi Makar'ı olduğunu hiç işitmemiş olmayı dilerdi. Tamara'nın kız kardeşini ya da ondan geriye kalanı hiç görmemiş olmasını da. Usta Rufus onları bekçi odasından süitlerine yaka paça götürürken Tamara feci bir sessizliğe bürünmüş ve hiç ağlamamıştı. Döndüklerinde Tamara yatak odasının kapısını sertçe kapatıp kilitlemişti. Call ve Aaron bir an huzursuzca bakıştıktan sonra kendi odalarına çekilmişlerdi.

"Gerçekten üzgünüz," dedi Aaron.

"Özür dilemeniz gereken kişi ben değilim," dedi Rufus. "Meclis üyesi Tarquin cezanızın ne olacağını düşündü ve üçünüzün de süitine gidip ondan bizzat özür dilemenize karar verdi." Usta Rufus çocuklar daha ağzını açamadan elini kaldırıp onları susturdu. "Bu gece gidip özür dileyin derim. Bu kadar ucuz kurtulduğunuz için şanslısınız."

Fazla ucuz, diye düşündü Call. *Sebebi de şans değil.*

Call, Aaron ve Tamara yemekhaneye girdiklerinde içerideki herkes suspus oldu. Kâselerini likenle, mantarla ve baharatlı, sarı mağara çayıyla doldurmak için sırada bekleyen çıraklar donakalıp gözlerini üçüne diktiler.

Üçü her zaman oturdukları masaya aceleci adımlarla ilerlerken Tamara, "Neler oluyor?" diye sordu. "Bana mı öyle geliyor yoksa herkes bir tuhaf mı davranıyor?"

Call etrafına bakındı. Alex Altın Yıl öğrencileriyle dolu bir masadan üçüne bakıyordu. Elini şöyle bir sallayan oğlan hemen sonra gözlerini tabağına çevirdi. Kai, Rafe ve Gwenda da gözlerini üçüne dikmişti; Gwenda parmağıyla önce Celia'ya sonra da Aaron'a işaret etti. Üçü buna hiçbir anlam veremedi. Celia, Jasper'ın yanında oturuyordu ve ikisinin elleri ıslak yaprakları andıran bir şeylerle dolu bir tabağın üzerinde buluşmuştu. Gözleri birbirlerinden başka kimseyi görmüyor gibiydi.

Aaron, "Artık neyin normal olduğunu bile bilmiyorum," diye mırıldandı. "Sizce dün geceden,

elemental hapishanesine girdiğimizden haberleri var mı?"

"Bilmiyorum," dedi Call. Normal koşullarda gidip bunu Jasper'a sorardı fakat aşktan gözü hiçbir şey görmeyen Jasper; Celia'ya gözlerini dikmekten, ona aptalca sözler söylemekten ve biraz da ağzının suyunu akıtmaktan öte bir şey yapamayacak halde gibiydi.

Call, Jasper'ın bu aşk budalası hallerinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Randevuya Jasper yerine o gitmiş olsa kendisinin de Jasper'ın durumunda olup olmayacağını da.

Tamara, "Oturalım," dese de sesi sakin çıkmıyordu. Besbelli sarsılmıştı. Call, Tamara'yı Call'un gerçekte kim olduğunu öğrendiğinden beri bu halde görmemişti. Tamara'yla kız kardeşi hakkında konuşabilecekleri bir yerde olsalar ne iyi olurdu. Bir de herkes gözlerini üçünün üzerine dikmeyi bıraksa.

"Tamara." Seslenen Kimiya'ydı. Kollarını kavuşturmuş, arkadaşlarıyla oturduğu masanın üzerinde dikiliyordu. "Gelip yanımda oturmak ister misin?"

Tamara kız kardeşine sertçe baktı. İri, siyah gözleri açıldı. Kız kardeşini görünce dili tutulmuş gibiydi. "Ben... Fakat neden?"

"Hadi Tamara," dedi Kimiya. "Herkesin gözü önünde bunu bana yaptırma."

Call birden, "Neyi?" diye çıkıştı? Kimiya, Call ve Aaron orada değilmiş gibi davranıyordu.

"Yer değiştirmek istemiyorum," dedi Tamara. "Arkadaşlarımla oturmak istiyorum."

Kimiya çenesini Aaron'a doğru çevirdi. "O senin arkadaşın değil. Tehlikeli o."

Aaron afallamıştı. "Neden bahsediyorsun sen?"

Kimiya hissizce, "Baban hapiste," dedi. Aaron kız ona tokat atmış gibi irkildi. "Bu yeterince kötüyken bir de bu konuda yalan söyledin. Herkese."

"Ne olmuş?" dedi Call. "Aaron'ın özel hayatıyla ilgili konular seni ilgilendirmez."

"Evimde kalıyorsa ilgilendirir!" diye çıkıştı Kimiya. "En azından anne-babam bunu bilmeyi hak ediyorlardı." Kimiya, Aaron'a öfkeli bir bakış attı. "Senin için yaptıkları onca şeyden sonra..."

Call'un içi öfkeyle, müthiş bir öfkeyle doldu. Bu öfkenin bir kısmını Aaron adına, bir kısmını da

Aaron'a karşı duyuyordu. Çünkü içini kemiren ve durmadan, *"ya öyleyse?"* diye soran sesi bir türlü susturamıyor ve Aaron'a güvenmeme fikrine dair her şey onun canını sıkıyordu. Aaron'm kendisi de buna dahildi. Ayağa kalkıp Kimiya'ya öfkeli bir bakış attı.

Call, "Anne-baban Aaron'a Makar olduğu için yağcılık yaptılar," diye homurdandı. "Şimdi de size bir şeyler borçlu olduğunu mu düşünüyorsun? Size hiçbir borcu yok onun!"

"Kesin şunu! İkiniz de kesin!" Tamara kız kardeşine doğru döndü. "Annemlere bundan bahsettin mi?"

Kimiya bu soruya gücenmiş gibiydi. "Tabii ki bahsettim. Makar'ın nasıl bir insan olduğunu bilmek hakları."

Aaron başını eğip yüzünü elleriyle örttü.

Tamara, Kimiya'ya, "İspiyoncu," diye çıkıştı. Suratı kızardı. "Sana Aaron'ın babasından kim bahsetti? *Kim?*"

Aaron, "Sadece üç kişiye söylemiştim," dedi. Sesi boğuk çıkıyordu. "Call'a, Jasper'a ve sana."

Kimiya sertçe, "Eh, bunu onlardan işitmedim," dedi. "Bak..."

"Celia'ya Jasper söyledi." Konuşan, Kimiya'nın arkasında belirip kızın koluna giren Alex'ti. "Celia da herkese söyledi. Üzgünüm Aaron."

Aaron başını kaldırdı. Yeşil gözleri hüzünlü bakıyordu. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Herkes gergin," dedi Alex. "Jen'e olanlardan ve size bir elementalin saldırmasından sonra. Suçlayacak birini arıyorlar ve eh, sen de bir Makar'sın. Bu da seni potansiyel olarak korkutucu kılıyor."

Aaron, "Jen'e zar vermedim ben! Call'u da asla incitmem!" diye itiraz etti. "Başka birilerini de."

Alex'in yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "Dişini sık," dedi. "İnsanlara konuşacak başka konular çıkacaktır. Hep öyle olur. Hadi Kimiya."

Kimiya gönülsüzce iç çekti ve Alex'in peşi sıra Altın Yıl öğrencilerinin oturduğu masaya gitti.

Tamara çenesini kaldırdı. "Gidip yemeğimizi yiyelim," dedi. "Biri yüzümüze karşı bir şey söylerse ağzının payını vereceğiz. Arkamızdan konuşurlarsa da zaten üstünde durmamıza değmez. Tamam mı?"

Kısa bir duraksamanın ardından Aaron ayağa kalktı. "Tamam." Üçü yemek masalarına doğru

yürürken Aaron, Call'a, "Beni savunduğun için sağ ol," dedi.

Call başını salladı. Aaron'ın casus olabileceğini aklına getirmesi bile kendisini kötü hissetmesine yetiyordu.

Yine de bu düşünce bir türlü aklından çıkmıyordu.

Yemek sırasına girdiklerinde Call'un tabağı likenle, mantarlarla ve yumru köklerle dolarken Aaron ve Tamara'nın tabaklarında alışık olmadık bir şekilde az yiyecek vardı. Üç çırak Jasper ve Celia'nm oturdukları her zamanki masalarına geçseler de ikisinden olabildiğince uzak durmaya özen gösterdi. Celia gözlerini Jasper'dan bir süreliğine ayırıp üçüne acıyarak baksa da Call'un gaddar bakışı karşısında hemen gözlerini kaçırdı. Call, Celia'mn dedikoduyu sevdiğini bilse de böyle bir şeyi herkese anlatacağı asla aklma gelmezdi. Elbette Jasper muhtemelen Celia'yı etkilemek için Aaron'ın ailesini olduğundan kötü göstermişti. Belki de Jasper ve Celia birbirlerini hak ediyorlardı. Call ikisinin uzun uzun öpüşürken oksijensiz kalıp boğulmasını diledi.

Aaron'ın sesi Call'u düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Casusu bulmamız gerek," dedi Aaron. "Gerçek casus yakalanana dek bu tür şeyler hep yaşanacak. Ayrıca biz -özelikle de Call- o zamana kadar güvende olmayacağız."

Call ağır ağır konuşarak, "Peki," dedi. "Yani bu plandan yanayım. Tabii bu bir plan değil de amacımızın ilanı. Casusu *nasıl* bulacağız?"

"Anastasia bir şeyler biliyor olmalı," dedi Aaron. "Demek istediğim, ulaştığımız ipuçları düşünüldüğünde o da bir şekilde işin içinde olmalı."

"Şifresinin kimin ismi olduğunu biliyorsunuz, Ölümün Düş..." fısıltıyla konuşan Tamara birden sustu. "Yani Kaptan Balıksurat. Şifresi Kaptan Balıksurat'ın kardeşinin ismi. Odasında Kaptan Balıksurat'ın bir resmi var. Demek ki Anastasia Kaptan Balıksurat'ın yandaşlarıyla aynı safta. Bu teorinin aksayan tek yanı ise o insanların Call'un ölmesini istememeleri."

Call itiraz etmek için ağzını açacakken Tamara onu susturdu. "Ya da en azından Automotones, Call'u öldürmesi için gönderildiğinde onun ölmesini istemiyorlardı. Usta Joseph o zamandan son-

ra fikrini değiştirse de."

Aaron, "Belki de Usta Joseph'tan ve Düşman'dan *nefret ediyordur*," diye fikir yürüttü. Tüm o şeyleri de kendisine intikam amacını hatırlatması için yanında tutuyordur. Belki Skelmis'i Call'a saldırtmasının nedeni de onun gerçekten Kaptan Balıksurat olduğunu bilmesidir."

Call, "Bence o öyle biri değil," dedi.

"Evet," dedi Aaron. Sesi kırgın çıkıyordu. "Celia için de öyle demiştin. Casus sana kötü davranan ya da nefret ettiğin biri çıkacakmış gibi davranmayı bırak. Biri dostunmuş gibi davranıyor diye onun gerçekten dostun olduğuna inanamazsın!"

"Ya? Gerçekten mi?" dedi Call. Aaron'ın sözleri havada asılı kaldı.

Aaron iç çekip başını masaya yasladı ve ellerinin arasına aldı. "Kastettiğim bu değildi. Kendimi yanlış ifade ettim."

Tamara alçak sesle, "Belki de kız kardeşimi oradan çıkarmalıyız," dedi. "Belki bize yardım edebilir."

Call şaşkınlıkla Tamara'ya doğru döndü. "Ciddi misin?"

"Bilmiyorum," dedi. Çatalla tabağındaki yeşilliği eşeledi. "Bunu biraz daha düşünmem gerek. Ravan bir Yutulmuş'a dönüştüğünde herkes -anne-babam, Ravan'ın arkadaşları- o ölmüş gibi davrandılar. Bu yüzden ben de onu ölmüş gibi gördüm. Demek istediğim, bazen onu mutlu hayal etmeye çalışıyordum; hani yanardağ lavları içinde yüzerken filan. Fakat onun burada, Magisterium'da hapiste olacağı aklıma hiç gelmemişti. Şimdi, onu görünce de herkesin bana yalan söylediği hissine kapıldım. Bana yeterince çaba sarf etmemişiz gibi geliyor. Ne hissettiğimi bilmiyormuşum gibi." Tamara'nın nefesi kesildi.

Call duygulu bir sesle, "Onu çıkarmak istiyorsan çıkaracağız," dedi.

Aaron, "Fakat dikkatli olmamız gerek," diyerek ikisini uyardı. "Yutulmuşlar hakkında daha fazla bilgi edinmeliyiz. Demir Yıl'dayken sana onlardan birine dönüşmene göz yummayacağımız sözünü vermiştik Tamara. Bence bu söz *onlar tarafından* aklının çelinmesine de göz yummamızı gerektiriyor. Biri bir Yutulmuş'a döndüğünde hâlâ aynı kişi olur mu? İçlerinde eski benliklerinden ne ka-

darı kalır? Orada dikilen benim bir akrabam olsa onun tanıdığım kişi olduğuna inanmak isterdim."

"Haklısın," dedi Tamara. Fakat büsbütün ikna olmuş gibi bir hali de yoktu. "Haklı olduğunu biliyorum."

"Sabah dersimiz var, değil mi?" diye sordu Call. "Ders çıkışı ilk işimiz Anastasia'nın odasına gidip özür dilemek olmalı."

Tamara, "Ve casus oysa ziyaretten canlı çıkmamız gerek," dedi.

"Usta Rufus nerede olacağımızı biliyor," dedi Aaron. "Bize saldırması delilik olur. Yakalanır o zaman."

Call, "Sonrasında kaçıp kaçmamasına bakar bu," dedi. Kolu ağrıyordu. Hâlâ her iki bilekliği takıyordu. Fakat artık Düşman'ın bilekliğinin varlığını daha da çok hissediyordu. "Bakın, ya peşimizde ve bize sahte bir güven duygusu aşılamak istiyor ya da Usta Joseph'la işbirliği içinde ve bana Kaptan Balıksurat olduğum için iyi davranıyor. Her halükârda tehlikeli biri o."

Tamara, "Kaptan Balıksurat değilsin sen," diye fısıldadı.

"Ne demek istediğimi anladın." Call iç geçirdi.

Aaron, "Odasında oyalanmayız," dedi. "İkram edilen hiçbir şeyi yemeyin, içmeyin ve birbirimizden ayrılmayalım. Özür dileyip çıkacağız. Gözümüzü de dört açacağız."

Call ve Tamara başlarını salladılar. Bunun mükemmel bir plan olduğu söylenemese de Tamara kız kardeşi için endişelenirken ve bütün yemekhane kaos büyücülerinin baş belası olduğunu fısıldarken bundan daha iyi bir plan yapmaları da güçtü. Call'un aklına ikide bir Collegium'daki törende fark ettiği o gerçek geliyordu: Ölümün Düşmanı resmen ölü kabul edildiği ve savaş bittiği için bu yeni dünyada Makar'lar vazgeçilmez değildi ve herkesi korkutuyorlardı.

↑≋△○@

Call üçü öyle karamsar bir ruh hali içindeyken dersin nasıl geçeceğini merak ediyordu. Fakat o gün gruplarının dersine özel bir konuk öğretmenin gireceğini görünce şaşırdı.

Onu iyice şaşırtan ise derse girenin tanıdığı biri

olmasıydı: Karmaşa Mezhebi'nden Alma. Call onu son gördüğünde Alma, Yıkım'ı ormanın ortasındaki, Kaos taşıyan hayvanlarla dolu, devasa ahıra eklemek istiyordu.

Alma hâlâ bir köpek hırsızı gibi değil, bir anaokulu öğretmeni gibi görünüyordu. Koyu teninin üzerinden, örülmüş ak saçı iniyordu. Koyu yeşil bir eteğin üzerine gri bir gömlek giymişti. Boynunda uzun yeşim kolyeleri vardı. Üçünü görünce gözlerini hemen Aaron'a çevirdi. Gülümsese de derin ve temkinli bir bakışın oturduğu gözlerinin içine yansımayan bir gülümsemeydi bu.

Usta Rufus, "Eski dostum Alma Amdurer," dedi. "Ben çırakken Magisterium'da ders verirdi. Ustam Marcus'u tanırdı."

Call, Alma'nm Marcus'un nasıl birine dönüştüğünü bilip bilmediğini merak ediyordu. Marcus'un adı anıldığında Alma'nın yüz ifadesi değişmemişti.

"Kendisi kaos büyüsü hakkında çok bilgilidir. Söylemek beni üzse de benden çok daha fazla. Call ve Aaron, ben Tamara'ya ders verirken siz ikiniz Alma'yla çalışacaksınız. Meclis üyesi Tarquin'in büyücüler toplantısında söyledikleri üzerine bir

hayli düşündüm ve her ne kadar hoşuma gitmese de haklıydı. Bazı bilgileri edinmeniz gerek ve ben size bunları öğretecek kişi olduğumu sanmıyorum. Alma çağrımıza hemen yanıt verip buraya gelmeyi kabul etti. Bu yüzden kibar davranmanızı ve onu dikkatle dinlemenizi istiyorum."

Bu nutuk Call'u oldukça huzursuz etmişti. Aaron Karmaşa Mezhebi'yle karşılaştığında Alma çok heyecanlanmıştı. Bir Makar'ı incelemek için yanıp tutuşuyordu. Call, Alma'nın ona Aaron'ı Karmaşa Mezhebi'ne dönmeye ikna etmesi için nasıl dil döktüğünü anımsadı. Böylelikle Aaron'ın üzerinde deneyler gerçekleştirebilecekti. Şimdi ise Usta Rufus, Aaron'ı kendi eliyle Alma'ya teslim ediyordu.

Aaron yavaşça, "Peki," dedi. Sesi pek de şevkli çıkmamıştı.

Tamara, "Fakat burada çalışacağız, değil mi?" diye sordu. Belli ki o da Call'un endişelerini paylaşıyor, Aaron'ı yalnız bırakmak istemiyordu.

"Biz yan odada olacağız." Usta Rufus'un elini sallamasıyla kaya gıcırtılar çıkararak gitgide aralandı. İkiye ayrılan duvarda Rufus ve Tamara'nın

geçebileceği kadar bir açıklık oluştu. "Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

Alma, Call ve Aaron'a bakıp, "İdare ederiz," dedi.

Call yan odaya geçen Usta Rufus ve Tamara'nın ardından baktı. Rufus'un açtığı deliğin öte yanındayken ikisi gözüne çok uzak görünüyordu. Tamara mimiklerle Call'a bir şey söylemeye çalışsa da -gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve elleriyle ölen bir kuşun çırpınışlarını andıran hareketler yapıyordu- kayanın eski yerine oturmasıyla o ve Usta Rufus gözden kayboldu.

Başka bir seçeneği olmayan Call yüzünü Alma'ya çevirdi.

Alma bir kahkaha atıp, "İkiniz de pek şüpheci duruyorsunuz," dedi. "Sizi suçlamıyorum. Size şaşıracağınız bir şey söyleyeyim mi? Usta Rufus kimseye size ders vermek için beni davet ettiğini söylemedi. Ne Usta North'a, ne meclise ne de herhangi birine. Kimseye. Şu günlerde Karmaşa Mezhebi de ben de pek saygı görmüyoruz."

Call, "Kurdumu tehdit ettiniz," dedi. "Dostumu da."

Alma hâlâ gülümsüyordu. "Umarım yanındaki dostun önce kurdundan bahsettiğin için gücenmemiştir."

"Gücenmedim," dedi Aaron. "Call başımın çaresine bakacağımı bilir. Fakat ikimiz de size güveniyoruz. Umarım siz de *buna* gücenmezsiniz."

"Güvenmenizi beklemiyordum." Alma, Rufus'un taş masasına yaslanana dek geriledi. Kollarını kavuşturdu. "İki Makar," dedi. "Bundan öncesinde de aynı anda hayatta olan iki Makar vardı. Constantine Madden ve Verity Torres. Sonunda ölümüne bir savaşa girdiler."

"Eh, aynısı bize olmayacak," dedi Call. Alma cidden sinirlerine dokunmaya başlamıştı.

"Aynı Magisterium'da, aynı çırak grubunda iki Makar; bu yüzden diğer ustaların Rufus'un başını nasıl ağrıttıklarından haberiniz var mı? Demir Sınav'da bir şekilde Usta Rufus'un hile yaptığı hissine kapılıyorlar." Alma kıkırdadı. "Özellikle de seni seçerken Call. Aaron zaten bariz bir seçimdi. Fakat sen çok farklısın."

"Burada bir şeyler öğrenecek miyiz acaba?" diye sordu Aaron. "Öğretmen dedikoduları dışında yani?"

Alma sertçe, "Hayatının en büyük dersini alacaksın belki de Makar," dedi. "Size ruhları nasıl göreceğinizi öğreteceğim."

Aaron'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"İkiniz birbirinizin karşı ağırlıklarısınız," diye devam etti Alma. "Ayrıca ikiniz de kaos büyücülerisiniz. İkiniz de Boşluk'un büyüsünü kullanabiliyorsunuz ve bileklikleriniz de siyah taşlar olmasının nedeni bu. Sanırım Makar olduğunuz ortaya çıktığından beri size söylenenler bunlar. Fakat kullanabileceğiniz bir büyü daha var. Ruhun büyüsü. İnsan ruhu kaosun, hiçliğin zıddıdır. Ruh her şeydir."

Alma'nın gözlerinde müthiş bir şevk vardı. Call, Aaron'a yan yan baktı. Aaron büyülenmiş gibiydi.

"Çoğu insan asla ruhu gerçek anlamda görmez," diye ekledi Anna. "Biz körler gibi karanlıkta çalışırız. Fakat sizin gözleriniz görür. Call, Aaron, yüzlerinizi birbirinize çevirin."

Call dönüp yüzünü Aaron'a çevirdi. Boylarının neredeyse aynı olduğunu fark edip şaşırdı. Oysa hep arkadaşından daha kısa olmuştu. Boyu üç-beş santim uzamış olmalıydı.

"Diğer insana bakın," dedi Alma. "Onu *olduğu kişi* yapana odaklanın. Derinin, kemiğin, kanın ve kasın ötesini görebildiğinizi hayal edin. Yürekleri değil aradığınız, ondan fazlası." Sesinde teskin edici bir ahenk vardı. Call, Aaron'ın gömleğine baktı. Ne görmesi gerektiğini merak ediyordu. Aaron'ın gömleğinde yemekhanede döktüğü çayın geride bıraktığı koyu bir leke vardı.

Call, Aaron'ın gözlerine baktığında oğlanın ona baktığını gördü. Kendilerini tutamayıp sırıttılar. Call daha dikkatli baktı. Aaron'ı *Aaron* yapan neydi? Dost canlısı olması mı, herkese hep gülümsemesi mi, popüler olması mı, kötü şakalar yapması mı, saçlarının hiç Call'un saçları gibi dikilmemesi mi? Yoksa Call'un araması gereken Aaron hakkında bildiği daha karanlık gerçekler miydi? Aaron'ın aniden öfke krizlerine tutulması, arabalara düz kontak yapmayı bilmesi ya da Makar olduğu ortaya çıktığında Verity Torres gibi ölmek istemediğinden bu fikirden hiç hazzetmediği mi?

Call görüşünde bir farklılaşma hissetti. Hâlâ Aaron'a baksa da şimdi aynı zamanda onun *içine* de bakıyordu. Aaron'ın içinde bir ışık vardı. Call'un

daha önce hiç görmediği renkte bir ışık. Call bu ışığı ve yeni rengi tanımlayamıyordu. Işık bir el fenerinin duvara yansıyan ışığını andırıyordu.

Call bir ses çıkardı ve şaşkınlık içinde geriye kaçtı. Işık ve renk kayboldu. Call artık sadece yeşil gözleri kocaman açılan Aaron'a baktığını fark etti.

"O *renk*," dedi Aaron.

"Ben de gördüm!" diye haykırdı Call. Birbirlerine pervasızca sırıttılar. Bir dağın zirvesine ulaşan iki dağcı gibi.

Sesinden memnun olduğu anlaşılan Alma, "Çok iyi," dedi. "İkiniz az önce birbirinizin ruhlarını gördünüz."

"Bu tuhaf bir şey," dedi Call. "Bence bundan kimseye bahsetmemeliyiz."

Aaron, Call'a somurttu.

Call kendisini sersemlemiş hissediyordu. Büyüyü ilk denemede başarmasının yanı sıra Aaron'ın ruhunu görmesi ona dair kısa ömürlü şüphelerini gülünç kılmıştı. Aaron onun dostu, en iyi dostu, *karşı ağırlığı*ydı. Aaron onu asla incitmek istemezdi. Aaron'ın ona ihtiyacı vardı. Tıpkı onun da Aaron'a ihtiyacı olduğu gibi.

Call müthiş bir ferahlama hissetti.

"Bence bugünlük bu kadar yeter," dedi Alma. "İkiniz de çok iyi iş çıkardınız. Bir dahaki sefere ruhlarla etkileşime geçmenizi isteyeceğim. Ruh dokunuşunu öğreneceksiniz."

"İstemiyorum," dedi Call. "Ne olduğunu bilmiyorum fakat hoşlanmayacağımdan eminim."

Alma, Usta Rufus'un Call'a katlanmak için çok sabırlı olması gerektiğini düşünürmüş gibi iç çekti. Bu haksızlıktı çünkü daha az önce diğer ustaların Call'u seçmiş olmayı dilediklerini söylemişti.

Alma, "Hasmınızı ona hiçbir zarar vermeden bayıltma yöntemidir bu," dedi. "Hâlâ mı karşısın buna?"

Aaron, "Karşıdaki insanın canının yanmadığını nereden bileceğiz?" diye sordu.

"Görünüşe göre öyle bir etkisi yok," diye yanıt verdi Alma. "Fakat tüm ruh büyüleri gibi henüz tam anlamıyla emin olmak için yeterli sayıda araştırma yapılmadı. Joseph, diğer birçok kişi ve ben araştırmamıza başladığımızda kaos büyüsünün dünyaya pek çok fayda sağlayabileceğini düşünüyorduk. Çünkü her nesilde çok az Makaris

doğuyor ve kaos büyüsü tehlikeli görüldüğünden bu büyü hakkında yeterli bilgimiz yok."

Neslinizin en iyi Makar'ı. Bu sözleri hatırlamasıyla Call'un canı sıkıldı. Aaron'ın kendisinden daha iyi olmasına aldırış etmese de bir başkasının Aaron'dan daha iyi bir Makar olduğu fikrinden hazzetmiyordu.

Alma kendisini konuya kaptırarak konuşmasını sürdürdü. "Yaptığımızın ne heyecanlı olduğunu bir bilseniz. Yepyeni şeyler keşfediyorduk. Tabii kaos büyücüleri ruhları daha öncesinde de görüyorlardı; içlerinden bazıları ruhları bedenlerden nasıl ayıracaklarını öğrenmişlerdi. Fakat kimse bir ruha dokunmayı denememişti. Kimse bir hayvanın bedenine kaos aşılamaya da çalışmamıştı. Kimse bir ruhu ait olduğu bedenden bir başka bedene aktarmayı da denememişti."

"Peki Joseph delirdi mi?" diye sordu Aaron. "Demek istediğim, Constantine'ı kardeşini öldürmeden önce neden durdurmadı ki? Büyünün verdiği heyecan mıydı sebep?"

Jericho Madden. Call başının döndüğünü hissetti. Tüm bunlar çok uzun zaman öncesinde kal-

sa da Call'a her zamankinden yakın geliyordu. Son zamanlarda Call'a bu düşünceler onu kendi hayatından çekip almaya çalışıyormuş gibi geliyordu. Tıpkı Joseph'ın Call'un ruhunu bedeninden çekip almaya çalıştığı gibi.

Alma'nın gözleri buğulandı. "Dürüst olmak gerekirse o günü aklıma getirdiğimde olup bitenlere bir anlam veremiyorum. Zihnimde bunu defalarca evirip çevirsem de kendimi Jericho'nun Joseph onun ölmesini istediği için öldüğü sonucuna varmaktan alıkoyamıyorum."

Bu sözler Call'un ilgisini çekmişti. "Ne?" diye sordu.

"Constantine genç bir adamdı. Kaos büyüsü dışında ilgi alanları da vardı. Ya da şöyle diyeyim, kaos büyüsünde uzmanlaşmak için önünde uzun bir hayat olduğunu düşünüyordu. Bir de, elbette, ustası Joseph değil Rufus'tu. Sanırım Joseph, Constantine'ın kendisini davasına adamasını istiyordu."

Call dehşete düşmüştü. "Usta Joseph, Constantine ölüleri hayata döndürmek için kaos büyüsü kullanma fikrine kendisini adasın diye

Jericho'nun ölmesi için bir kumpas mı kurdu?"

Alma başını salladı. "Böylece Constantine, Jericho'nun ölümünün sorumlusu olarak gördüğü Magisterium'dan nefret edecekti. Elbette Joseph'm bir canavar yarattığını bildiğini sanmıyorum. Bence o sadece Constantine'm sadakatini garantilemek istedi. Sanırım keşifleri yapan kişi olmak, adını tarihe yazdırmak istedi."

Call, Constantine'ın mezarında Usta Joseph'ı gördüğü anı, yüzündeki sırıtışı ve gözlerindeki o delice parıltıyı aklına getirdi. Call, Usta Joseph'm bir canavar yaratacağından habersiz olduğundan, bir canavar istemediğinden o kadar da emin değildi.

"İnsanlar Ölümün Düşmam'm hatırlıyor," dedi Alma. "Fakat onu Ölümün Düşmanı'na dönüştüren insanı unutuyorlar. Constantine kötü olabilir fakat o aynı zamanda trajik olaylar yaşamış biriydi. Kardeşimi geri getirmek istiyordu. Usta Joseph ise güç peşindeydi. Sadece güç. Böyleleri de dünyanın en tehlikeli insanlarıdır."

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Call. "Pişman görünüyor muyum?"

Ustaların süitlerinin sıralandığı koridorda Anastasia Tarwquin'in kapısının başında dikiliyordu. Call, Aaron ve Tamara meclis üyesinin odasına gitmeden önce kendilerine biraz çekidüzen vermeye karar vermişlerdi. Mücevherleri ve o aristokrat, küçümseyici tavrıyla Tarquin'in göz korkutan bir havası vardı. Call güzelce giyinirlerse kadının üçünün özürlerini daha ciddiye alacağını düşünmüştü. Bu yüzden Call ve Aaron ödül töreninde giydikleri ceketleri, Tamara da siyah,

sırtı açık ve kolsuz bir elbise giymişti.

Yıkım onlarla gelmemişti. Call, Yıkım'ın özür dilemesini gerektiren hiçbir şey yapmadığını söylemişti.

Tamara alnına düşen bir saç tutamını havaya kaldıracak kadar güçlü bir nefes verdi. "İyi görünüyorsun," dedi. "Bininci kez söylediğim gibi." Ürperdi ve, "Burası soğuk," diye yakındı. "Çal şu kapıyı artık."

Aaron bir kaşını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum," dedi Tamara. "Kız kardeşimi gördüğümden beri ondan başka bir şey düşünemiyorum." Yutkundu. "Ve bugünkü dersler. Makar olmadığım için bende bir terslik varmış gibi sizden ayrılmak hoşuma gitmiyor. Ayrıca Usta Rufus bana her zamankinden iki kat sert davranıyor."

"Eh, pazartesi yine aynı şey olacak," dedi Call. "Alma bize ruh dokunuşu diye ürkütücü bir şey öğretecekmiş."

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi Tamara. "Tüylerimi diken diken ediyor."

Aaron kapının dibine yürüdü. "Şu işi yapalım da bitsin artık."

Aaron kapıyı çaldı. Çıkan ses koridorda patlayıp yankılandı. Anastasia'nın kapısı açıldı. Üçünün karşısına, üzerinde muhteşem beyaz, ipek bir üstlük; altında ise daha da güzel bir sabahlıkla çıkan Anastasia'nın ayaklarında beyaz, deri terlikler vardı. Gümüşi kaşlarından birini kaldırıp, "Hiç gelmeyeceğinizi düşünmeye başlamıştım," dedi.

"Hım," dedi Call. "İçeri girebilir miyiz? Özür dilemek istiyoruz."

Anastasia kapıyı daha da araladı. "Aa, tabii. Girin." Üç çocuk yanından geçerken gülümsedi. "İlginç bir sohbet olacak."

Tamara, Call'a imalı bir bakış attı. Call omuz silkti. Belki Anastasia elini kana bulamaya niyetlenmişti; her halükârda üçü onun niyetini öğreneceklerdi ve bu da Call'u bir nebze ferahlatıyordu. Meclis üyesi ağır kapıyı arkasından sertçe kapatıp oturma odasına, üçünün yanına geçti. Anastasia uzun boyluydu; öyle ki kasanın olduğu uzak duvara vuran gölgesi kocaman ve örümceksiydi. Kasa ise yerinde yoktu. Call ustaların kasayı nereye koyduklarını merak ediyordu.

"Lütfen oturun," dedi Anastasia. Kulaklarındaki elmaslar parlıyor, ışıltıları saçlarından yansıyordu.

Call, Tamara ve Aaron beyaz kanepeye yerleştiler. Anastasia karşılarına, fildişi bir sandalyeye oturdu. Önlerindeki sehpada beş fincan ve altında kemik gibi duran bir şeyle işlenmiş bir tepsi olan bir çaydanlık vardı.

"İçer miydiniz?" diye sordu Anastasia. "Çok hoş lavantalı ve limon otlu ıhlamurum var. Size yemekhanedeki mantar ve likenden sonra iyi gelecektir." Yüzünü buruşturdu. "Yeraltı mutfağıyla aram hiç iyi olmamıştır."

Üç çocuk geri çekildi. "Mevcut şartlar altında," dedi Tamara,"sanırım ben almayacağım."

Anastasia'nın yüzünde yapmacıklı bir gülümseme belirdi. "Anlıyorum," dedi. "Şimdi, bu size mantıklı geliyor mu? Odama gizlice girip bana ait eşyayı çalan sizsiniz. Elementallerin hapishanesine de gizlice girdiniz. Sizin benim için bir tehdit olmanız benim sizin için bir tehdit olmamdan daha olası değil mi?"

Kızgın görünen Tamara, "Biz öğrenciyiz," dedi. "Siz bir erişkinsiniz."

"Siz Makar'sınız," dedi Anastasia. "Eh, yani ikiniz." Call ve Aaron'a işaret etti. "Ayrıca lafın gelişi öyle söyledim. Bana bir zarar vermeyeceğinizi biliyorum. Aynı şekilde benden de size zarar gelmez. Ben sadece sizi kolladım. Şüphelenilmeyi hak etmiyorum."

Call kaşlarının saç çizgisine yaklaştığım hissetti. "Ya? O halde yatağınızın altındaki tuhaf bir kutuda neden Constantine Madden'ın bir fotoğrafı var ve kasanızın şifresi neden onun kardeşinin adı?"

"Ben de pekâlâ sana Constantine Madden'm bilekliğini nasıl ele geçirdiğini ve ele geçirdikten sonra ne diye koluna taktığını sorabilirim, değil mi?" Anastasia, Call'a imalı bir bakış attı.

Call'un beti benzi attı. Eli bilekliğine gitti ve bilekliği ceketinin yeninin iyice altına itti. O an bilekliğin üzerini örten kumaşta belli belirsiz bir iz bıraktığını fark etti. "Nereden anladınız?"

Anastasia çaydanlığı alıp kendisine bir fincan çay doldurdu. "Bileklik olmadan zaten odama giremezdiniz. Sebebi basit... Uzun zaman önce bileklikleriniizi senkronize etmek için büyü kullanırdım. Onu tanıyordum, anlıyorsunuz ya, henüz

çocukken. Biliyorum, sizin nesliniz için kudretli Ölümün Düşmanı'nı bir oğlan olarak düşünmek afallatıcı fakat Magisterium'a geldiğinde henüz çocuktu.

Ona ve Jericho'ya olanlardan dolayı kısmen kendimi sorumlu tutuyorum. Constantine ve Jericho'ya dair yadigârlar aynı zamanda başarısızlığımın yadigârları." Anastasia gözlerini yere çevirdi. "Neler olup bittiğini anlamam, Joseph oğlanları o kadar zorlamadan onu durdurmam gerekirdi. Bir açıdan, Jericho'nun ölümünden ve Constantine'ın dönüştüğü şeyden ben sorumluyum. Kendime bunu asla unutturmayacağım."

Anastasia çayından bir yudum aldı. "Bu oğlanlara bir borcum var. Bu borcu da bir sonraki Makaris nesline zarar gelmemesini sağlayarak ödeyeceğim. Ben yaşlı bir kadınım ve büyük kayıplar yaşadım fakat ölmeden önce ikinizin de güvende olduğunuzdan emin olmak istiyorum. Callum ve Aaron, siz daha iyi bir gelecek ümidimsiniz."

"Demek bu yüzden buraya gelip casusun bulunmasına yardım etmeye gönüllü oldunuz?" diye sordu Tamara.

Anastasia başını yavaşça salladı. "Ve emin olun, casusun kim olduğunu bilsem bir an bile tereddüt etmem."

"Özür dileriz," dedi Aaron. "Yani buraya zaten bunu söylemeye gelmiştik fakat gerçekten özür dileriz. Eşyanızı karıştırmamız, odanıza gizlice girmememiz, tüm bunları yapmamamız gerekirdi. Demek istediğim, Call'un emniyetini sağlamaya çalıştığımız için özür dileyecek halimiz yok fakat bunu yapma şeklimizden dolayı üzgünüz."

Tamara başını salladı. Call herkesin onu korumak için risk almasından rahatsızdı.

Anastasia gülümsedi. Aaron cazibesini konuşturduğunda erişkinlerin yüzünde beliren türde bir gülümsemeydi bu. Fakat Anastasia yanıt veremeden kapı çalındı. Call, Aaron ve Tamara telaşla birbirlerine baktılar.

"Endişe edecek bir şey yok." Anastasia ayağa kalktı. "Gelen dördüncü misafirimiz. Bize katılması için davet ettiğim biri."

Usta Rufus mu bu? Yoksa bir başka meclis üyesi mi? Call'un aklından bu sorular geçerken Anastasia kapıyı açtı. Eşikte beliren kişi Alma

Amdurer'dı. Üzerinde koyu kırmızı bir pançe olan kadın odaya girdi. Anastasia kapıyı kapattı.

Alma gülümseyerek, "Merhaba çocuklar," dedi. "Anastasia size her şeyi açıkladı mı?"

"Açıklamadım," dedi Anastasia. Alma'nın yanına gitti. Beyazlar içindeki Anastasia ve kırmızılar içindeki Alma, Call'un aklına *Alice Harikalar Diyarında*'daki Beyaz ve Kırmızı kraliçeleri hatırlattı. "Senin bunu daha iyi yapabileceğini düşündüm."

Alma koyu renkli gözlerini üçüne dikti. Lafı hiç dolandırmadan, "Meclisin tüm kaos taşıyan hayvanları toplayıp ortadan kaldırma planından elbette haberiniz vardır," dedi.

Call gözlerini kırpıştırdı. Bunun Anastasia ya da oradakilerin herhangi biriyle ne ilgisi olduğunu bilmiyordu.

"Bu korkunç," dedi Call.

Alma gülümsedi. "Güzel. Çoğu insan farklı düşünüyor. Fakat Karmaşa Mezhebi seninle aynı fikirde ve o hayvanların güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmak istiyoruz."

"Eh, biz de yardımcı olmak isteriz," dedi Aaron. "Fakat elimizden ne gelir?"

"Ormanda yakalanan hayvanların nakledildiğini biliyoruz," dedi Alma. "Bu hayvanları nakil araçlarından güvenli bir yere aktarmak için bir Makar'ın yardımına ihtiyacımız var."

Tamara bir elini kaldırıp Aaron ve Call'un teklifi kabul etmesine engel oldu. Gözleri öfkeli bakıyordu. "Olmaz. Çok tehlikeli."

Alma üç arkadaşa sert bir bakış attı. "Yıkım'a değer veriyorsanız bana yardım etmelisiniz. Burada onun kaos kardeşleri söz konusu. Hatta belki öz kardeşleri."

"Size yardım edeceksek -ve evet, Makar olmasam da sizinle geleceğim- bizim için bir şey yapmanız gerek," dedi Tamara.

Anastasia yüzünde küçük bir gülümsemeyle, "Eh, bence bu gayet adil," dedi.

Alma, "Anastasia size güçlüklerden bahsetti," dedi. "Ayrıca kulağımıza gelen bazı şeyler var. Mezhep büyücüler dünyasından tamamen kopmuş değil. Size casusu bulmanızda yardım etmek isterim."

Aaron oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. "Size casusu bulabileceğinizi düşündüren nedir?"

"Çünkü," dedi Alma, "sorguya çekebileceğimiz bir görgü tanığımız var."

Call, "Fakat hiç tanık yoktu!" diye itiraz etti. "Meclis hiç tanık bulama..."

Alma sakince, "Jennifer Matsui var," dedi.

Sessizlik çöktü. Nihayet Tamara, "O öldü," dedi. Alma'ya kadın aklını kaçırmış gibi bir bakış attı. "Jen öldü."

Alma, "Mezhep yıllardır kaos büyüsü üzerinde çalışıyor," dedi. "Ölümün Düşmanı'nın yaptığı türden büyüler üzerinde. Yaşam ve ölümün büyüsü. Usta Lemuel ölülerle konuşmanın yolunu öğrenmişti. Kaos taşıyan hayvanlar konusunda bize yardımcı olursanız Jennifer Matsui'yle konuşup ona kimin saldırdığını öğrenebiliriz."

Call gözlerini Tamara'nın şaşkın suratından Aaron'ın ümitli bakan yüzüne çevirdi. Muhtemelen Aaron casusu yakalamayı hepsinden hatta Call'dan da çok istiyordu.

"Peki," dedi Call. "Bizden tam olarak ne yapmamızı istiyorsunuz?"

↑≋△○@

O gece Call ve Tamara, Yıkım'ı yürüyüşe çıkarmak için mağaralardan ayrıldılar. Aaron da ikisine katılmak istese de buna pek de hevesli olmadığı belliydi. Bir battaniyeye sarınmış, Alastair'in Call'a gönderdiği çizgi romanları okuyordu. Bazı insanlar canları sıkkınken etrafta koşuşturur, bağırıp çağırırlardı. Call, Aaron'ın diğer insanlar gibi davranmasını tercih eder, onun bu hallerini daha endişe verici bulurdu.

Yıkım burnunu birtakım otlara sokarken Tamara, Call'a, "Bu senin suçun değil, biliyorsun," dedi. Kurt bir ağaç filan bulup ihtiyacını giderir gidermez ikisinin onu içeri döndüreceklerini bildiğinden elinden geldiğince dışarıda oyalanıyordu.

"Bunu biliyorum," diye iç çekti Call. "Doğmayı ya da nasıl desem yeniden doğmayı ben seçmedim."

Tamara homurdandı. Gece göğü berrak, yıldızlar parlaktı ve hava yılın o zamanına göre o kadar da soğuk değildi. Tamara üniformasının üzerine ceketini giymemişti bile. "Ben bunu kastetmemiştim," dedi.

Call derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti. "Sadece, bana geçmişte Constantine, Usta Jo-

seph, Usta Rufus ve Alastair arasında bir şeyler geçmiş gibi geliyor. Magisterium'dayken bir şeyler keşfetmiş olabilirler. Önemli şeyler. Demek istediğim, Karmaşa Mezhebi ölülerle konuşabiliyor demek? Bu çok önemli bir konu. Yine de kimse bunu bilmiyor gibi."

"Kimse bunu bilmek *istemiyor*," dedi Tamara. "Hayır, boş ver bunu. Bahse girerim insanların haberdar olmamasını isteyen meclistir."

Call, Tamara'ya hayretle baktı. "Ya anne-baban? Onlar da meclis üyesi."

"Ravan'a olanları bile öğrenmemi istemediler." Tamara botunun ucuyla bir toprak parçasını tekmeledi. "Haklısın. Anastasia ve Karmaşa Mezhebi Constantine'ı henüz öğrenciyken tanıyorlarmış; bu da bizim bildiklerimizden fazlasını bildikleri demek oluyor. Çok daha fazlasını.

"Ayrıca kaos büyüsünün nasıl işlediğini de daha iyi biliyorlar." Call, Yıkım'a içeri dönmesi için seslendi. "Hem belki casus hakkında da bir şeyler biliyorlardır."

Tamara dalgınca, "Neslimizin en büyük Makar'ı," dedi. "Demek ki bir başkası, okuldan biri kaos bü-

yüsü kullanıyor. Sadece onu bunu yaparken yakalayamadılar."

"Biz yapamadık," dedi Call. "Fakat onlar yapacaklar."

Rüzgâr ağaçlardan yaprakları koparıp üzerlerine yağdıracak kadar şiddetlendi. Tamara'nın tokasız saçlarını dalgalandıran rüzgâr ikisinin birbirlerini işitmesine de engel oldu. Kısa bir hüsranın ardından Call eliyle Magisterium'a işaret etti ve ikisi başlarını eğip görev kapısına doğru hareketlendiler. Yıkım hızlı adımlarla peşlerinden geliyordu.

İçeri, karanlık koridorlara ve dar mağara geçitlerine girdiklerinde Call mağaraların içlerine ilerledikçe omuzlarına binen ağır yükü hissetti: Yine kime güvenebileceğini bilememenin verdiği ağırlıktı bu.

↑≋△○@

Pazartesi günü Usta Rufus cuma günü bir sınav yapılacağını ve tüm Bronz Yıl öğrencilerinin rekabet edeceklerini duyurdu. Usta Rufus; Tamara,

Aaron ve Call'a mor pazubentler getirmişti. Üç kişilik bir takım olacaklarını söyledi.

Callum homurdandı. Demir Yıl'da ejderhalarla savaşmak zorunda kaldıklarından beri sınavlardan hoşlanmıyordu. Bakır Yıl'da okuldan kaçıp Ölümün Düşmam'mn kellesiyle geri döndüğünden beri birkaç sınava girmeme şansı olmuştu. Fakat anlaşılan bu seferki sınavdan kaçma şansı olmayacaktı.

Aaron hoşlanılmayan ya da en azından okuldaki herkesin kuşkulandığı birine dönmesinin verdiği karamsarlıkla tek kelime etmeden pazubendi aldı. Call, Aaron'a kendisinin asla popüler biri olmadığını fakat bunu hiç de sorun etmediğini söylemek istese de sözlerini Aaron'ın pek de teskin edici bulmayabileceğinden endişe ediyordu. Zaten bir şey dese de karamsar Aaron tartışmaya normal Aaron'dan bile hevessizdi.

Tamara, "Bize sınavdan bahsedebilir misiniz?" diye sordu. "Az da olsa?"

Usta Rufus başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Üçünüz -birçok nedenden dolayı- olağandışı bir grup kabul ediliyorsunuz. Bu sınavdan alnını-

zın akıyla çıkmazsanız birçok insanı hüsrana uğratacaksınız. Ben dahil. Sizden elinizden gelenin en iyisini yapmanızı bekliyorum. Bunu da hiçbir *ipucu* olmadan yapabileceğinizi umuyorum."

Tamara omuz silkip sırıttı. "Şansımı denediğim için beni suçlayamazsınız."

Usta Rufus, Tamara'ya pekâlâ suçlayabileceğini belli eden bir bakış atsa da konuyu uzatmadı. Bunun yerine bir insanın elinde çok fazla büyü olduğunda ve bir büyü istenildiğinden daha fazla büyüdüğünde neler yapılması gerektiğine dair bir nutuk atmaya koyuldu. Özeti şuydu: Büyüyü kontrol etmek o kişinin sorumluluğuydu.

Bugünlerde üçünün aldıkları dersler hep sorumluluk ve kontrolle ilgiliydi ve bu derslerin hiçbir faydası da olmuyordu.

↑≋△○◉

Odalarına dönerlerken Gwenda'nın koridorda gizli gizli dolandığını gördüler. Koridorlar soğuktu; Gwenda'nın üzerinde bir süveter ve blucin, yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Üçü ona doğru

yaklaştığında Gwenda neşelendi ve ısınmak için ellerini kollarına sürttü.

"Neyse ki sizi yakaladım," dedi Gwenda.

"Ne var?" diye sordu Tamara. Aaron geride kaldı; Gwenda'nın kendisine çıkışacağından ya da öfkeyle bakacağından endişe eder gibiydi. Fakat Gwenda'nın yüzünde sadece umutlu bir bakış vardı.

"Sizinle konuşmam gerek çocuklar," dedi Gwenda. "Yeni süitinize gidebilir miyiz?"

Üçü birbirleriyle bakıştı. Call içindeki heyecan kıvılcımını arkadaşlarının gözlerinde de görebiliyordu. Gwenda casus hakkında bir şeyler biliyor olabilir miydi? Belki de bir şeyden ya da birinden kuşkulanmıştı.

Üçü Gwenda'yı süitlerinin ortak odasına götürdü. Call içeri biri aniden girmesin diye Yıkım'a kapıda nöbet tutturdu. Yıkım gözünü dört açarak nöbet tutmaya başladı.

Üçü kanepeye yerleşip ümitli gözlerle Gwenda'ya baktı. Kız onlara, "Bakın," dedi, "konu şu ki..."

"Haydi Gwenda," dedi Tamara. "Bize her şeyi çekinmeden anlatabilirsin."

Ağzından, "Süitinize taşınmak istiyorum!" sözleri dökülen Gwenda'nın koyu kahverengi teni kızardı. "Süitleri aynı gruptan öğrencilerin paylaşması gerektiğini biliyorum fakat araştırdığımda isteyenin odasını değiştirebileceğini öğrendim. Sizin de fazladan bir boş odanız varmış ve işin özü daha fazla *dayanamayacağım*!"

"Neye dayanamayacaksın?" diye sordu Aaron.

Gwenda hiddetle, "Jasper ve Celia'ya!" dedi. "Durmadan kanepenin üzerinde sarılıyor, öpüşüp salyalarını kulaklarından içeri akıtıyorlar. Korkunç bir şey."

Call hayal kırıklığı içinde, "O halde onlara bunları yapmayı kesmelerini söyle," dedi. Tamara ise epey eğleniyor gibiydi.

"Kesmiyorlar ki," dedi Gwenda. "Denedim; Rafe de denedi. Hiç ümit yok. Kimseye kulak asmıyorlar. İşte bu yüzden çırak gruplarında ilişkiler berbat."

Trajik öykülerle gelen insanlara yardım etmeye bayılan Aaron, "Usta Rufus'a sormamız gerek," dedi. Muhtemelen Gwenda'nın Jasper'ın yüz yalama yöntemlerini Aaron'ın suçlu imajından daha

çok önemsemesi Aaron'ı sevindirmişti.

Call, Gwenda'ya öfkeli bir bakış attı. Tamam, Gwenda'yı seviyordu fakat üçünün etrafında dönen dolaplar ve gizli kapaklı işler düşünüldüğünde süitlerini Gwenda'ya açmalarının hiç de uygun olmayacağını düşünüyordu.

Call, "Annem ve babamın ilişkileri de çırak grubundayken başlamıştı," dedi.

Gwenda düşüncesizce, "Eh, bahse girerim gruplarındaki geri kalan herkes onlardan nefret ediyordu," dedi.

Call ağzını açıp anne-babasının Ölümün Düşmanı ve onun kardeşiyle aynı grupta olduklarını söyleyecek olsa da vazgeçti. Bu tam olarak bir sır sayılmazdı fakat herkesin bildiği bir şey de değildi. Call'a insanlar ondan bahsederken Constantine Madden'm adını ağızlarına almazlarsa daha iyi olacağını hissediyordu.

Ayrıca Gwenda, Ölümün Düşmanı'nın Call'un anne-babası tiksinti verici bir şekilde öpüşüp durdukları için bir Kötülük Efendisi'ne dönüştüğünü ima etmeye başlarsa, Call'un onu öldürmesi gerekebilirdi.

Tamara, "Gwenda..." diye söze girdi. Belli ki o da Call'la aynı endişeleri hissediyordu.

Kapı sertçe çalındı. Gwenda irkildi. Hemen sonra yüzüne ümitli bir ifade oturdu. "Gelen Usta Rufus mu?" diye sordu. "Oda meselesini hemen sorabilirsiniz ona."

Aaron başını iki yana salladı. "Usta Rufus olsa kapıyı çalmadan içeri girerdi," dedi. Ayağa kalkıp odanın diğer yanına gitti ve kapıyı açtı.

Gelen Jasper'dı.

"Ah, Tanrım," dedi Gwenda. "Neden senden kaçamıyorum ben?"

Jasper şaşırmış gibiydi. "Kim benden neden kaçmak istesin ki?"

Gwenda, Call ve Tamara'ya doğru döndü. "Jasper buraya sık sık geliyor mu? Mesela böyle davetsizce?"

"Her zaman," dedi Tamara.

Call, "Bu bir sorun," diye Tamara'yı destekledi.

Gwenda kollarını kaldırdı. "O halde unutun gitsin," dedi. "Bu fikri hepten unutun."

Gwenda şaşkın Jasper'ın yanından uzun adımlarla geçip odadan çıktı.

"Mesele neydi ki?" diye sordu Jasper.

Call, "Daha çok senin berbat biri olman," diye yanıt verdi. "Tabii bilmediğimizden değil."

Jasper odaya girdi. Kapı ardından kapandı. Bir nefes alıp bir şeyler diyecekti ki Yıkım sıçrayıp onu yere derdi. Jasper bağırdı.

"Of," dedi Call. "Yıkım'a kapıda nöbet tutmasını söylemiştik, o da bu yüzden..."

Jasper haykırmaya devam ederken Call oğlanın bunu yapmasına gerek olmadığını düşündü. Yıkım, Jasper'a asla zarar vermezdi. Jasper'ı tanıyordu o. Tek yaptığı dilini sarkıtarak, yüzünde dalgın bir bakışla Jasper'ın üzerinde oturmaktı.

Jasper dişlerinin arasından konuşarak, "Onu... tepemden...indir," dedi.

Call iç çekti. Islık çalıp, "Buraya gel Yıkım," dedi. Yıkım, Jasper'm üzerinden indi. Kurt övgüler işitip kulağını okşatmak için Call'un yanına giderken Jasper ayağa kalıp gösterişçi hareketlerle süveterindeki tozu sildi.

"Peki Jasper," dedi Tamara. "Konuş bakalım. Neden buradasın?"

Ayağa kalkan Aaron soğuk bir sesle, "Ya da öylece git," dedi. "Bu da bana uyar."

Tamara kaşlarını kaldırdı. Call'un ağzı şaşkınlıktan hafifçe açıldı. Aaron kimseyle bu şekilde konuşmazdı. Ayrıca kimseye o an Jasper'a baktığı gibi, her an yüzüne bir yumruk indirebilirmiş gibi bakmazdı.

Call canının feci bir şekilde patlamış mısır çektiğini fark etti.

Jasper huzursuz görünüyordu. "özür dilemek istedim."

Aaron'ın ağzından tek kelime çıkmadı.

Jasper, "Söylentiyi çıkaranın ben olduğumu düşündüğünü biliyorum," diye ekledi. "Demek istediğim, babanla ilgili konu öyle söylenti de değildi. Gerçek sonuçta."

Aaron her nasılsa daha da tehditkâr görünmeyi başarmıştı. "Bu bir sırdı," dedi. "Sen de bunu biliyordun."

"Evet." Jasper hiç olmazsa lütfedip mahcup görünüyordu.

Aaron hissizce, "Ve geri kalanı yalan," dedi. "Call'a asla zarar vermem. En iyi arkadaşım o. Karşı ağırlığım."

"Biliyorum," dedi Jasper. Call bu yanıta şaşır-

mıştı. "Kimseye ona zarar vereceğini de söylemedim. Gerçekten! Evet, Celia'ya babanla ilgili meseleden bahsettim ve bunu yapmamam gerekirdi. Gerçekten ama *gerçekten* üzgünüm. Sadece herkes senden bahsediyordu ve ben de boş bulundum. Geri kalanların hiçbirini ben söylemedim."

Call'un aklına Jasper'ın yemekhanede söyledikleri geldi: *Aaron geçmişi hakkında sana iki farklı hikâye anlattı. Bu epey kuşku verici. Nereden geldiği ya da gerçek ebeveynlerinin kim oldukları hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Aniden öylece ortaya çıkıveriyor ve sonra hop! Makar oluveriyor.*

Jasper, Call'a baktı. Muhtemelen söylediği sözler onun da aklındaydı.

"Sanmıyorum," dedi Jasper. "Söylentiler yayılmaya başladığında kafamda bir soru işareti vardı. Fakat senin casus olabileceğini düşündüğümü sadece Call'a söyledim."

Aaron, Call'a hüzünle baktıktan sonra gözlerini yeniden Jasper'a çevirdi. "*Sanmıyorsun* demek?"

"Hayır," dedi Jasper. "Sen casus değilsin, tamam mı? Casus olduğuna inanmıyorum ve Celia'ya babandan bahsettiğim için üzgünüm. Ve senin için

bir değeri var mı bilmem fakat o da üzgün. Meselenin böyle çığırından çıkacağı hiç aklına gelmemişti. Sadece iki kişiye söyledi ve bunu sır olarak saklamalarını istedi. Fakat sonra söylenti yayılıverdi."

Aaron iç çekti. Tartışacak hali kalmamıştı. "Bence sorun değil. Call'un peşinde olduğum söylentisini gerçekten sen çıkarmadın değil mi?"

Jasper tuhaf bir resmiyetle ayağa kalkıp bir elini kalbinin üzerine koydu. "DeWinter soyadı üzerine yemin ederim."

Ağzından alaycı bir gülüş çıkan Call, Jasper'm öfkeli bakışından epey keyif aldı. Her şey normale dönmüş gibiydi.

"Yo, hayır," dedi Tamara. "Her şeyin yoluna girmesini istiyorsan Aaron için yapman gereken bir şey var. Celia da sana yardım etmeli."

Jasper endişeyle Tamara'ya bakıp, "Neymiş o?" diye sordu. Jasper'ın bu endişeli hali ne zaman olsa Call'un hoşuna giderdi fakat Tamara gözünde bir parıltıyla Jasper'a bakarken daha bir keyif vericiydi.

"Celia okuldaki dedikodu ağının içinde," dedi

Tamara. "Okulda ya da herhangi bir yerde başka bir Makar olup olmadığını öğrenin. İşlerini gizlice yürüten biri. Bir de eskiden Drew'un çok sık konuştuğu biri olup olmadığına bakın."

Call araya girip, "Söylentiyi kimin çıkardığını da bulun," dedi.

Jasper başını salladı. Kendisine yönelik öfkeyi savuşturmak istiyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamamdır."

"Güzel. Özrün kabul edildi." Aaron kendisini kanepeye bıraktı. "Zaten bizden daha önemli sorunların var. Gwenda süitinizden taşınmak istediği için bize gelmiş."

"Benim yüzümden mi?" diye sordu Jasper. "Bu çok saçma."

Tamara yüzünde muzip bir gülümsemeyle, "Belki de romantizme çok da meraklı değildir," dedi.

Jasper davet edilmemesine rağmen Aaron'ın yanına oturdu. "Sadece benim gibi bir erkek arkadaşı olmadığı için kıskançlık ediyor. Müthiş bir erkek arkadaşım ben. Bir kızı nasıl mutlu edeceğimi çok iyi biliyorum."

Tamara gözlerini devirdi. Call; Tamara, Jasper'ın iddiasını ikna edici bulmadığı için memnundu. Celia'nm ilgisi Jasper'a kaydığından beri Call kızları nelerin etkilediğinden emin olamıyordu.

Jasper, "Üzüntümün ne kadar samimi olduğunun kanıtı olarak size bazı romantik tüyolar verebilirim," dedi.

Bir süredir kanepenin kolçaklarından birinin üzerinde oturan Call öyle bir gülmeye başladı ki kanepeden düştü. Sakat bacağı yere sertçe -canını bir hayli yakacak şekilde- çarpsa da bu onu neşeyle gülmekten alıkoymadı.

Tamara gülümsüyor, belli ki gülümsememek için kendisini zorluyordu. Dudaklarının kenarları seğiriyordu.

Aaron, "İyi misin?" diye sordu ve Call'un kalkmasına yardım etmek için eğildi.

Call ancak, "Evet!" diyebildi ve hemen ardından yine kahkahalar atmaya başladı. Aaron'ın diğer yanma oturduğunda hâlâ hırıltılar çıkararak soluyordu. "İyiyim! Ben iyiyim!"

Jasper birazdan paylaşacağı bilgece tüyoları hiç de umursamadığı anlaşılan Call'a kaşlarını

çatıp, "Bir numaralı kural," dedi, "bir kızla konuşurken doğrudan gözlerinin içine bakacaksın. *Gözünü kırpamazsın* da. Bu çok önemli."

Aaron, "O zaman gözlerin sulanmaz mı?" diye sordu.

Jasper üzerine basa basa, "Doğru yaparsan hayır," dedi. Call bunun ne anlama geldiğini merak ediyordu. Yoksa bir kertenkele gibi ikinci, saydam bir gözkapağı mı geliştirmek gerekiyordu?

"Tamam, birinci tüyo bir kızın gözlerinin içine bakmak," dedi Call. "O kızdan hoşlanıyorsan yani."

"İkinci tüyo," diye devam etti Jasper, "kızın ağzından çıkan her söze kafa sallamak ve bol bol gülmek."

Tamara kuşkuyla, "Kıza mı gülmek?" diye sordu.

"Kız çok espriliymiş gibi gülmek," dedi Jasper. "Kızlar oğlanları cezbettiklerini düşünmeye bayılırlar. Üçüncü tüyo: Kızı eritin."

Aaron hayretle, "*Eritmek* mi?" dedi. "O da nedir?"

Jasper dik durup saçını geriye attı. Gözlerini kısıp dosdoğru üçüne dikerken dudaklarının kenarları somurturmuş gibi kıvrıldı.

Call, "Deli gibi görünüyorsun," dedi.

Jasper gözlerini daha da kısıp gözlerinden birini yumdu ve diğer gözüyle imalı bakışlar atmaya başladı.

"Şimdi de korsana benzedin," dedi Tamara.

"Celia'da işe yarıyor," dedi Jasper. "Ben bunu yapınca eriyor."

"Korsanlardan hoşlanıyor herhalde," dedi Tamara.

Jasper gözlerini devirdi. "Dördüncü tüyo iyi bir saç kesimi fakat belli ki ikiniz için durum ümitsiz."

"Saçlarımda bir sorun yok!" dedi Aaron.

"Fena değil," dedi Jasper. "Call'un saçları ise keskin bir taşla kesilmiş gibi."

"Beş numaralı tüyo var mı peki?" diye sordu Tamara.

"Kıza kedili bir takvim almak," dedi Jasper. "Kızlar kedili takvimlere bayılır."

Yıkım havladı. Tamara gülmeye başladı. Kanepenin kenarında yuvarlanıp topuklarını havaya savurdu. Call, Tamara'yı hiç bu kadar neşeli görmediğini düşündü.

"Ha, bir de kız konuşurken aklınız başka şeyle-

re giderse ona güzelliğinin dikkatinizi dağıttığını söylemelisiniz," diye ekledi Jasper. "Ayrıca üzerinde hangi giysi olursa olsun renginin en sevdiğiniz renk olduğunu söyleyin."

Aaron, "Birden fazla en sevdiğin renk olduğu kızın tuhafına gitmeyecek mi?" diye sordu.

Jasper omuz silkti. "Muhtemelen hayır."

Tamara'nın kıkırdamaları hıçkırıklara dönüştü. "Jasper," dedi. "Bana bir iyilik yap."

"Evet?" dedi Jasper.

"Benden asla o şekilde hoşlanma."

Jasper alınmış gibiydi. "Hiçbirinizin anladığı yok," deyip ayaklandı. "Eh, benim buradaki görevim sona erdi. Özür diledim ve size tüyolar verdim."

Call, "*Ve* Celia'ya işimize yarayacak bilgiler toplatacağın sözünü verdin," diye hatırlattı.

Jasper başını salladı. "Onunla konuşacağım."

Jasper kapıya doğru giderken Tamara, "Eritmeyi unutma!" diye bağırdı. Jasper yüzünü gözünü buruşturarak kapıyı açtı ve kaşlarını çattı.

Bir kâğıt parçasını kapıdan koparıp, "Kapınıza bir not iliştirilmiş," dedi. "Call'a ve Aaron'a bırakılmış."

Katlanmış bir nottu bu. Önünde eğri büğrü bir

el yazısı vardı. *Callum Hunt ve Aaron Stewart'a.*

Hızla ayaklanan Aaron, "Ben alırım," dedi. Fakat Jasper çarpık bir gülümsemeyle katlanmış kâğıdı açmaya çalışıyordu bile.

"Of!" dedi Jasper. Statik elektriği andıran küçük bir kıvılcım kâğıttan sıçrayıp Jasper'ın elini çarptı.

Tamara memnun bir sesle, "Kâğıtta büyü var," dedi. "Sadece Call ya da Aaron açabilir."

Jasper kıskançlıkla karışan bir hayranlık hissediyor gibiydi. "Notu tutup Aaron'a doğru fırlattı. "Sonra görüşürüz."

Jasper koridorda gözden kaybolurken Aaron kapı kapandıktan sonra notu açtı. Kâğıda bakarken kaşları gözlerine yaklaştı. "Anastasia Tarquin'den," dedi. "Cuma günü gece yarısına on kala görev kapısında onunla buluşmamızı istiyor. Yıkım'ı da getirmemizi söylemiş."

Tamara oturduğu yerde sırtını doğrultup, "O gün sınavımız var," dedi. "Ne konuşacakmış bizimle?"

Gözlerini kâğıttan ayırmayan Aaron, "Konuşmak istediğini sanmıyorum," dedi. "Bence o gün harekete geçeceğiz. Kaos taşıyan hayvanları o gün çalacağız."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cumaya dört gün vardı. Call, Aaron ve Tamara o dört günü Alma'nın planı ve sınav yüzünden endişelenmekle geçirmişlerdi. Usta Rufus derslerde gizemli laflar ediyor, üçüne tuhaf ödevler veriyordu. O hafta Call (a) Tamara'nın onun üzerine attığı ateşi yakalamayı, (b) Aaron onun oksijenini kesmek için hava büyüsü kullandıktan sonra nasıl nefes alacağını ve (c) Usta Rufus onu epeyce ıslattıktan sonra giysilerini nasıl kurulayacağını öğrenmişti. Ne yazık ki sonuncusu büyüyle yapılmamıştı.

Herkesin canının sıkkın olması da cabasıydı.

Tamara durmadan yanıp sönen mum alevlerine ve şöminelere bakıyor, sanki oralarda kız kardeşinin yüzünü görebileceğini düşünüyordu. Aaron birinin ona yiyecek bir şeyler atmasını beklermiş gibi yemekhanede dolanıyor, Call ise gölgesinden bile korkuyordu. Call'un durumu öyle kötüleşmişti ki bazen Yıkım'ı bile ürkütüyordu.

Üstelik Jasper'ın dedikoduları yetiştirme konusunda hiçbir faydası da olmamıştı. Celia'ya göre Drew'un zaten fazla arkadaşı olmamıştı. İçe kapanık biriydi ve çevresiyle ilişkisi Usta Lemuel'la nasıl başa çıkacağına dair tavsiyeler almak için üst sınıflardan öğrencilerin peşine takılmaktan ibaretti. Anlaşılan Alex Strike, Drew'a Usta North'la konuşmasını tavsiye etmiş fakat Drew bu tavsiyeye uymamıştı. Muhtemelen Drew fazla göze batmamak ve okul müdürüne şikâyette bulunmamak için emir almıştı.

Jasper, Aaron hakkındaki söylentileri ilk kimin çıkardığı konusunda da hiçbir şey öğrenememişti. Hafta sonuna kadar daha fazla bilgi edinme sözü vermişti.

Perşembe gecesi geldiğinde Call -ne kadar en-

dişe etse de- cumaya hazırdı. Bazı yanıtlara ulaşmak için ne gerekirse yapmaya hazırdı. Fakat yemekhanede Usta Rufus, Alma'nın geri döndüğünü, onun üçüyle gece geç saatte ders yapacağını söyledi.

"Tamara, ders kaos büyüsüyle ilgili..." diye söze girse de Tamara onun sözünü kesti.

"İzlemek istiyorum," dedi Tamara. "İlginç olacak. Kaos büyüsüne bizzat şahit olmak çok az insana nasip oluyor ve ben epey şahit oldum. Nasıl işlediğini öğrenmek istiyorum."

Usta Rufus başını sallasa da pek de memnun görünmüyordu. Elbette Usta Rufus'un yüz ifadesi genellikle kasvetli olduğundan belki de yüzüne bakıp bir sonuç çıkarmamak gerekiyordu.

Likenlerini, mantarlarını ve bulanık gri renkte yeraltı *smoothie*'lerini bitirdikten sonra üçü her zamanki sınıflarında toplandılar. Usta Rufus odada bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Kısa bir asaya yaslanan Alma konuşmasına başladı. "Bildiğiniz gibi kaos ya da diğer adıyla Boşluk büyüsünün zıddı ruhtur. Son derste bir ruhu nasıl göreceğinizi öğrendiniz. Şimdi sizden büyünüzle bir başka

insanın ruhuna dokunmayı öğrenmenizi istiyorum, kısacık bir dokunuş."

Call, "Sanırım daha önce bunu yapmaya itiraz ettiğimi belirtmiştim," dedi. "Tuhaf ve ürkütücü bir şey ve daha diğer kişiye ne etkisi olduğunu bile bilmiyoruz."

Alma uzun, dertli bir nefes verdi. "Daha önce söylediğim gibi sadece karşınızdaki kişiyi bayıltıyorsunuz. Hepsi bu kadar. Fakat sen bu konuda hassassan bence Aaron başlasın. Senin üzerinde alıştırma yapabilir."

Call, "Ben, şey..." dedi.

Bir süredir yaslandığı kaya duvarından onları izleyen Tamara yerinden kalktı. "Ben yaparım."

Call, "Yapamazsın!" dedi. "Ayrıca herkes neden beni nakavt etmeye bu kadar meraklı, anlamıyorum."

"Suratından dolayı herhalde," dedi Tamara. Call her zamankinden de gülünç davranıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Fakat asıl kastettiğim Aaron'ın benim üzerimde alıştırma yapabileceğiydi. Ruhuma dokunulması için gönüllüyüm."

Aaron, Tamara'ya kuşkuyla baktı. "Neden? Canını yakmak istemiyorum!"

Tamara omuz silkti. "Nasıl işlediğini öğrenmek istiyorum. Belki pek bir şey anlamayacağım fakat belki de anlayacağım. Sen canımı yakacağından endişe ediyorsan canımın yanıp yanmadığını söyleyebilirim sana."

Call duraksadı. Bu denemeye itiraz ettiği için kendisini aptal gibi hissediyordu. Dokunuşla insanları uykuya daldırmayı öğrenmek epey müthiş bir şeydi. Tabii ruhlarına bir zarar gelmediği sürece. Biri Call'u kızdırırsa küçük bir ruh dokunuşu icabına bakardı. Bu şekilde Jasper'ı durmadan bayıltabilirdi.

"Peki, peki," dedi Call. "Bana da nasıl yapılacağını öğret."

Tamara, Call'a sert bir bakış atsa da Alma'nın yüzü gülüyordu. Call'a, "Kolay," dedi.

Kolay değildi. Alma teoriyi anlamışsa da ruh dokunuşunu kendisi asla gerçekleştirmemişti ve bir Makar'a bunu denetmesinin üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmişti. Alma'ya göre ruh dokunuşu için müthiş bir odaklanma gerekiyordu; önce

ruh görülmeli, ardından da çok az kaos büyüsü kullanarak ruha dokunulmalıydı.

Call, Alma'yla eşleşirken Aaron da Tamara'yla eşleşti. Call bu duruma epey bozulmuştu. Doğru dürüst tanımadığı birinin ruhuna dokunma fikri ürpertici ve tuhaftı.

Fakat denemeliydi. Gözlerini yumup Alma'nm söylediklerini yapmaya, Aaron'm ruhunu gördüğü gibi onun da ruhunu görmeye çalıştı. Fakat aynı şey değildi. Aaron onun en iyi arkadaşlarından biriydi. Her şey karanlıkken saklambaç oynamak, etrafı rastgele yoklamak gibiydi bu. Fakat kendi bile fark etmeden Alma'nın ruhunu yakalayıverdi. Ruha sadece dokunmakla kalmıyor, ruh sudan çıkmış bir balıkmış gibi gümüş sırtının nasıl kıvrandığım hissedebiliyordu. Çelik gibi bir iradeyi, büyük bir hüznü ve aniden çöken dehşeti hissetti. Sonra zihnini Alma'dan uzaklaştırdı. Soluk soluğa gözlerini açtığında Alma'nın gözlerinin kaydığını gördü.

Alma, Usta Rufus'un Magisterium'ın bir başka köşesinden büyüyle getirdiği yastıklardan oluşan yığının üzerine düştü.

Call, Aaron'a baktığında onun zarifçe düşen

Tamara'yı yakaladığını gördü. Aaron, Tamara'yı bir süre öylece tuttuktan sonra kız gözlerini kırpıştırarak açtı. Gülerek doğruldu ve Aaron'a sırıttı.

Rufus, Alma'nın yanına koştu. "Hâlâ baygın," dedi. "Fakat bir şeyi yok." Usta Rufus'un yüzünde sert bir ifade vardı. "Hepiniz iyi iş çıkardınız."

Call başarmıştı. Bir insanın ruhuna dokunmuştu. Sadece bunu yaptığı için kendisini iyi hissetmiyordu. Hem de hiç.

↑≋△○@

Cuma gelip çattı. Yıkım, Callum'u çıplak ayaklarını yalayarak uyandırdı. Bu epey iğrenç olsa da gıdıklayıcıydı da. Hâlâ uyku mahmuru olan Call yattığı yerde dönüp ayak parmaklarını yatak örtülerinin altına çekerek korumaya çalıştı. Fakat bu sadece Yıkım'ın yatağın üzerine sıçrayıp yüzünü yalamasına neden oldu.

"Off, ıyy, hadi ama!" Call bir eliyle başını kapatıp diğeriyle de kurdu iteledi. Bazen Yıkım'ın dilinin nerelere değdiğini bilmek bilememekten beter oluyordu.

Uyku sersemi Call üniformasını giyerken Yıkım'ı ruh dokunuşuyla on beş dakika daha uyutup uyutamayacağını düşündü. Fakat sonra zaten kaos taşıyan bir hayvan olduğundan Yıkım'm ruhunun olumsuz etkilerden nasibini fazlasıyla aldığına kanaat getirdi.

Call ortak odaya geçip Tamara'nın kapısını sertçe çaldı. Sabah yürüyüşünde Call'a eşlik etme sırası Tamara'daydı. İçeriden bir homurtu geldi ve birkaç dakika sonra Tamara kapıyı açtı. Call kadar uykulu görünen Tamara mor pazıbendini takmıştı. Call bunu görünce dönüp kendi pazıbendini alması gerektiğini hatırladı. Koridora geçtiler. Ellerinde Yıkım'a takma gereği duymadıkları bir tasma kayışı vardı.

Görev Kapısı'na giden yolu yarıladıklarında Tamara, "O gün geldi," deyip pazıbendine işaret etti. "Bu sınavda herkesin bizden büyük beklentileri olacak fakat diğer öğrencilerle konuştum ve Usta Rufus bize *bireysel sorumluluk* dersleri vermeye, size de kaos büyüsü dersleri vermeye öyle çok zaman harcadı ki hazır olduğumuzu sanmıyorum."

Call ayağının takılmaması için dikkat gösteri-

yordu. Sabahları bacağı hep tutuluyordu ve açılana kadar bacağının üzerine ağırlığını vermekte zorlanıyordu. Başını salladı. Call her zaman kendisini bekleyen güçlüklere hazır olduğundan şüpheye düşse de bu kez Tamara'nın da kendisiyle aynı fikirde olmasından hoşlanmamıştı.

"Belki de kaos büyüsü kullanabiliriz," dedi. "Bizim çok da gizli olmayan silahımız bu olabilir."

Tamara dudak büktü. "Tabii herkesin hile yaptığını düşünmesini istiyorsan."

Call, "Buna hile yapmak denmez!" diye ayak diredi. "Aaron'ın ve benim büyü gücümüz bu."

Tamara kaşlarını kaldırdı. "Makar olmasan da böyle düşünür müydün acaba?"

Call makul bir yanıtla, "Herhalde hayır," dedi. "Fakat *Makar*'ım."

Tamara ona kızgınken ya da neşeliyken yaptığı gibi suratını buruşturarak karşılık verdi. Call bu mimiğin daha çok hangisine işaret ettiğinden asla emin olamamıştı. Bildiği sadece Tamara'nın yüzünde bu ifadeyi çok gördüğüydü. Özellikle de Call'un yanında.

Call taze havayı içine çekip dalları tekmeler-

ken Yıkım ihtiyacını giderdi. Ardından içeri döndüler. Orada büyücülerin zararsız olduğuna hükmedip üçüne geri verdikleri eşyayla karşılaştılar. Call'un içinden tüm eşyasına göz atmak gelse de sadece Miri'yi alıp kınına soktu ve Tamara'yla yemekhanenin yolunu tuttu. Oraya vardıklarında Aaron masalarına oturmuştu bile. Yanında Jasper ve Rafe vardı. Aaron ortadan kaybolmak istiyormuşçasına tüm bedeniyle tabağının üzerine abanmıştı.

Tamara bir sandalyeye oturup Jasper'a baktı. "Ee? İşe yarar bir şeyler bulabildin mi?"

Jasper, Tamara'ya bir kaşını kaldırarak karşılık verdi. Sonra, "Git buradan Rafe," dedi.

"Neden?" diye haykırdı Rafe. "Tanrı aşkına, neden?" Rafe tabağını alıp başka bir masaya geçerken Jasper kaşlarını kaldırarak onun ardından baktı.

"Ona aldırmayın, sabahları hep huysuz olur," dedi Jasper. "Her neyse, Celia'yla konuştum. Ondan bilgi koparabilmek için cazibemin sınırlarını cidden zorlamam gerekti."

Aaron telaşlanmış gibiydi. Call gözlerini devirdi. Aaron, "Ne olur başka erkek tüyosu olmasın,"

diye yakardı. "Sadece bize Celia ne söylediyse onu söyle. Tabii bir şeyler söylediyse."

Jasper'ın keyfi bir nebze kaçmış gibiydi. "İkiniz dışında Makar'lar olduğuna dair hiçbir söylenti yok. Yine de anlaşılan ikiniz hakkında epey konuşuluyor. İlgileniyorsanız anlatırım. Düşman'ı nasıl yendiğinizden, güçlerinizi denemeye ne zaman başlayacağınızdan, kız arkadaşlarınız olup olmadığından bahsediyorlar."

"Neden kız arkadaşları olacakmış ki?" Tamara'nın sesindeki hayret seziliyordu.

"Ne güven verici oldu bu," dedi Call.

"Ben sadece... Demek istemiştim ki... Eh, kız arkadaşa ayıracak *zamanınız* yok ki."

Jasper diğerlerine üstünlük taslayan bir bakış atıp, "Konu aşk olunca, zaman yaratılır," dedi.

Tamara homurdandı. "Ya söylentiler? Kimin başının altından çıkmış?"

Jasper başını iki yana salladı. "Hâlâ bilmiyorum. Celia söylentileri üst sınıflardaki çocuklardan birinin çıkarmış olabileceğini söyledi."

Tamara sesli bir nefes aldı. "Sence Kimiya olabilir mi?" diye sordu. "Aaron'a çok kötü davranı-

yor."

"Fakat neden böyle şeyler uydursun?" diye sordu Aaron. "Beni tanıyor. Yani az da olsa."

"Bence o yapmadı," dedi Call. "Aaron'ın düşündüğü kişi olmayabileceği olasılığı onu sarsmış gibiydi. Aaron hakkında söylentiler çıkaran biri gibi davranmıyordu."

Jasper bir mantarı havaya attı ve ağzıyla yakalayıp katur kutur çiğnedi. "Daha bir hafta oldu. Daha fazlasını öğreneceğim."

"Harika," dedi Aaron. "Bugün sınavdan canlı çıkarsak bazı yanıtlara ulaşabiliriz."

Sınav neredeyse Call'un aklından çıkmıştı. Homurdandı.

Üçü yemekhaneden ayrılırken Usta Rufus onlara doğru yürümeye başladı. Yüzünde hınzırca bir gülümseme, omzunda kocaman bir çanta vardı. "Gelin çıraklar. Sanırım bugün sizin için hazırladıklarımdan hoşlanacaksınız.

↑≋△○@

Call hiç de hoşlanmamıştı.

Sınavların çoğunun yapıldığı, Demir Yıl'da ejderhalarla kapıştıkları kocaman odaya dönmüşlerdi. Fakat bu kez oda *alevler içindeydi.* Evet, belki odanın tamamı değil fakat büyük bir kısmı. Call sıcağın hemen bedenini sarıverdiğini ve onu nazikçe, kenarları alazlanan bir *marshmallow* gibi kızartmaya başladığını hissetti.

Odanın ortasında alevler yükseliyordu. Fakat alevlerde rastgelelik yoktu. Belli bir şablon ortaya çıkarıyorlardı. Birbirlerine paralel uzanan alev çizgileri aralarında yolu andıran boşluklar oluşturuyordu. Bu manzara Call'a çalı çitlerden yapılmış labirentleri anımsattı. Fakat bu labirent canlı alevlerden yapılmıştı.

Aaron alevlere bakıp, "Bir ateş labirenti," dedi. Tamara da labirente bakıyordu; gözlerinin içinde dans eden alevlerin yansıması vardı. Ateş bir yükselip bir alçalıyor, etrafa kıvılcımlar saçıyordu. Call, Tamara'nın aklında yine kız kardeşinin olabileceğini düşündü.

Altın Yıl öğrencilerinden, muhtemelen Usta North'un çıraklarından biri üçünün yanından geçti ve kucağında taşıdığı mataralardan üçünü dik-

katlice Usta Rufus'a verdi. Rufus başını sallayıp yüzünü çıraklarına çevirdi. Mataraları gösterip, "Bunlar sizin için," dedi. Her bir mataranın üzerine üç ismin baş harfleri özenle işlenmişti. *AS. CH. TR.* "Su ateşin karşı elementidir. Bu mataralarda labirentte dolaşırken kullanabileceğiniz az miktarda su var. Bu suyun tamamını kullanıp ateş duvarlarının içinden hızla geçebileceğinizi ya da büyünüzü idareli kullanabileceğinizi unutmayın. Size hangi seçimin daha akıllıca olduğunu söylemeyeceğim."

Call, Usta Rufus'un her ne kadar kabul etmek istemese de onlara daha uygun seçeneği *söylediğinden* gayet emindi.

"Kesinlikle izin verilmeyen tek şey labirentin üzerinden uçarak geçmek. Bunu yapan hemen diskalifiye edilecek. Anlaşıldı mı?" Usta Rufus her bir çırağına sertçe baktı.

Call başını salladı. "Hile olduğu için mi?" diye sordu.

"Tehlikeli de," dedi Tamara. "Sıcak yukarı hareket eder. Labirentin üzerindeki hava kavurucu olacaktır."

"Çok doğru," dedi Usta Rufus. "Bir şey daha var: İçeri tek başınıza gireceksiniz." Usta Rufus üç çırağın şaşkın yüzlerine uzun ve sert bir bakış attı. "Grup olarak değil, yalnız başınıza."

"Durun biraz, ne?" dedi Tamara. "Fakat bizim Call'u korumamız gerek! Şu ana dek onu gözümüzün önünden hiç ayırmadık."

Aaron, "Bunun bir ekip mücadelesi olduğunu sanıyorduk," diye araya girdi. "Pazıbentler ne olacak?"

Usta Rufus yanlarında labirent için hazırladıkları çıraklarıyla dikilen diğer ustalara baktı. Üst sınıflardan bazı öğrenciler çırakların arasında mekik dokuyor, mataraları verip soruları yanıtlıyorlardı. Asistanlardı bunlar. Call altın rengi ve gümüşi bilekliklerin arasında Alex ve Kimiya'yı fark etti. Kimiya onlara bakıp Tamara'ya el sallasa da Tamara ona karşılık vermedi. Tamara'nın siyah gözlerinde sert bir bakış vardı.

"Ekip mücadelesi zaten," dedi Usta Rufus, "puanlarınızm ortalaması alınacak. Bu sınavın amacı her birinize grubunuzdaki diğer çırakların eğitim düzeylerinin sorumluluğunu almanızın önemini göstermek. Ayrıca, bir grupta görevinizi nasıl ye-

rine getirmeniz kadar tek başınıza hareket etmeyi bilmeniz de önemli.

"Call için endişelenmeyin. Kendiniz ve puanlarınız için endişelenin. Her biriniz labirente farklı bir yerden gireceksiniz. Amacınız merkeze ulaşmak. Oraya ilk varan kişinin ödülü bir gün derse girmeyip o günü galeride ekibinin geri kalanıyla geçirmek olacak."

Birden Call'un içi güçlü bir kazanma arzusuyla doldu. Tam bir gün izin; sıcak havuzların kenarında uzanmak, Tamara ve Aaron'la şeker yiyip film izlemek. Bu müthiş olurdu!

Call sınavda arkadaşları ona kol kanat germeyecekleri için minnettardı da. Her ne kadar arkadaşlarının yaptıklarını takdir etse de bir an olsun yalnız kalmamak alışık olmadığı bir durumdu ve onu rahatsız ediyordu. Ustaların planladıkları ve uyguladıkları bir sınavdı bu. Bu da *kimsenin* güvende olmadığı anlamına geliyordu. Fakat muhtemelen Call diğer öğrencilerden daha büyük bir tehlike altındaydı.

Usta North'un hava büyüsüyle güçlendirilmiş sesi sahada gürledi. Onlara kuralları bir kez daha

hatırlatan North asla uçmamaları gerektiğini özellikle vurguladı ve her bir çırağın başlangıç noktasını okumaya başladı. Call tebeşirle işaretlenmiş kendi başlangıç noktasını aradı: *BY9.*

Call, Aaron ve Tamara'ya, "İyi şanslar," dedi. Mataralarını sıkıca kavrayan iki arkadaşı endişeyle ona baktı. Call içini bir sıcaklığın kapladığını hissetti. Sebebi ateş olmayan bir sıcaklık. İki arkadaşı alevler içinde bir labirente girecek olsalar da kendileri için değil, onun için endişe ediyorlardı.

Aaron, Call'un omzunu sıvazlayıp, "Dikkatli ol," dedi. Yeşil gözleri güven veriyordu.

Tamara, "Bunu başarabiliriz," dedi. Her zamanki şevki kısmen de olsa geri gelmişti. "Göz açıp kapayıncaya kadar kendimizi galeride yüzerken bulacağız."

Tamara ve Aaron yerlerini aldılar. Call, Usta North'un sesinin alevlerin çıtırtılarını ve yaygarasını bastırdığını işitti. "Öğrenciler; dikkat, hazırlan, başla!"

Çıraklar yerlerinden fırladılar. Labirente giden birden çok yol vardı. Call kendi yolunda, ateşin daha da içine ilerliyordu. Alevler dört bir yanında

yükseliyordu. Call bedenini yalayan turuncu ve kırmızı alevlerin ardındaki diğer öğrencileri sadece birer karaltı olarak seçebiliyordu.

Labirentte ilerleyen Call bir yol ayrımına vardı. Rastgele soldaki yolu seçip yürümeye başladı. Kalbi hızla atıyor, içine çektiği kızgın hava boğazını yakıyordu. En azından çevrede hiç duman yoktu.

Ateş yanmak ister. Call'un aklına o beş dizeyi ilk işittiğinde verdiği ironik karşılık geldi. *Call hayatta kalmak ister.* Bir an için alevler kısaldı ve labirente göz gezdirebildi.

Kimseyi görmedi. Diğer öğrencilerden bir tekinin bile görünmediğini fark etmesiyle kalbi hızlandı. Labirentte yalnız gibiydi. Fakat hâlâ duvarlara yaslanan ustaları görebiliyordu.

"Aaron?" diye seslendi. "Tamara?"

Ateşin çıtırtılarında bir şeyler işitebilmek için kulaklarını zorladı. Bir an için birinin ona seslendiğini sandı; ses bir fısıltı kadar cılızdı. Sese doğru ilerlediğinde alevler yeniden etrafında yükseldi. Şimdi alevlerin boyu telefon direkleri kadar uzundu. Az kalsın yükselen ateşlerin arasında kalacakken kaçıp kurtuldu. Giysisinin yeni alev almıştı.

Bir tokatla alevi söndürse de gözleri yanıyor, neredeyse çevresini hiç göremiyor, öksürüyordu.

Matarasına uzanıp başparmağıyla kapağını açtı. Suyun o tanıdık pırıltısını görmeyi umuyordu. Gözleri gücünden faydalanıp alevleri söndürebileceği suyu aradı.

Fakat matara boştu.

Call matarayı kulağının dibine götürüp salladı. Yanılıyor olmayı, sıvının o tanıdık şıpırtısını duymayı diledi. Matarayı avucunun üzerinde ters çevirip bir tek damla düşmesini ümit etti. Bir damla bile çıkmadı. Mataranın içinde dibindeki küçük delik dışında hiçbir şey yoktu. Delindiği belliydi.

"Usta Rufus!" diye bağırdı Call. "Mataramda hiç su yok! Sınavı durdurmanız gerek!"

Fakat alevler Call'un etrafında yükseldi. Bir ateş topu üzerine gelince Call'un kaçmak için yana sıçraması gerekti. Tökezleyen Call bir dizinin üzerine sertçe düştü ve ateş duvarının içine yüzüstü devrilmekten son anda kurtuldu. Bedeninin bir yanında bir acı dalgası yükseldi. Ayağa kalktığında bir süre sakat bacağının onu taşıyabileceğinden emin olamadı.

Bir kez daha, "Usta Rufus," diye bağırdı. "Usta North! Birisi yardım etsin!"

Neden tek başınayken başının çaresine bakacağını düşünmüştü ki? Neden ustaların onun emniyetini sağlayacağına güvenmişti? Tamara ya da Aaron yanında olsaydı sularından birazını ödünç alabilirdi! Fakat sonra aklına başka olasılıklar geldi: Ya Tamara'nın ve Aaron'ın mataralarında da hiç su yoksa? Ya kendisini hedef alan kişinin planı arkadaşlarının ona yardım etmelerine mutlaka engel olmaksa?

Call'un onları bulması gerekiyordu.

Call yeniden yürümeye başladı; etrafında gitgide artan sıcağa aldırış etmemeye çalışıyordu. Ateş topları ara sıra alevlerin arasından kopuyor, işaret fişekleri gibi rastgele yönlere fırlıyordu. Ateş toplarından birinden sıyrılan Call bir köşeden döndü. İkinci bir köşeden de döndüğünde kendisini bir ateş duvarının karşısında buldu.

Bir çıkmaza varmıştı.

Kayarak duran Call arkasına döndü. Geldiği yoldan geri gitmeye hazır olsa da orada da sadece bir duvar vardı. Labirent değişirken etrafındaki

ateş alevden dillerini ona uzatıyor, onu alazlıyor; havaya yanık saçın ve kumaşın kötü kokusu yayılıyordu.

Ateş Call'un acı dolu haykırışını yuttu. *Elbette ki* labirent değişecekti. Yoksa suya neden çok da ihtiyaç olacaktı ki? Büyüyle aşılması gereken noktalar olmalıydı.

Hemen sonra duvarlardan biri Call'a yaklaşmaya başladı. Call botlarının metal perçinlerinin sıcaktan turuncuya döndüğünü görebiliyordu. Labirentten çıkmanın bir yolunu bulmalıydı. Uçamazdı. Tamara haklıydı; alevlerin üzerinde sıcaklık daha da fazla olurdu.

Hava. *Bir saniye,* diye düşündü Call. *Ateş havaya ihtiyaç duyar, değil mi? Ateş havadan beslenir.*

Bir fikri vardı.

Sol elini uzattı; büyücülerin büyülerine güç çekerken yaptıkları gibi. Aaron'dan gördüğü gibi. Call etrafını çeviren ateşin, ayaklarının altındaki taşların ötesine uzandı. Kilometrelerce yukarıda kalan çayların ve derelerin ötesine. Havanın ötesine. Hem var olan hem de var olmayan uzayın ötesindeki hiçliğe uzandı. Boşluk'un kalbinin içine.

Ateşin sıcağı azaldı. Call artık derisinin yandığını ve karıncalandığını hissetmiyordu. Aksine üşüyordu. Hiç sıcağın olmadığı, sadece hiçliğin olduğu dış uzaydaki kadar müthiş bir soğuk. Call'un avucunun ortasında siyah bir spiral dans etmeye başladı. Spiral göğe yükselen bir duman gibi gitgide yükseldi.

Ateş yanmak ister.
Su akmak ister.
Hava yükselmek ister.
Toprak bağlamak ister.
Kaos yutmak ister.

Kaos, Call'un elinden çıkmaya başladı. Gitgide hızlı bir şekilde. Siyah bir hortuma dönüşüp bileğinin ve elinin etrafında dönmeye başladı. Call insanları aşağı çeken bataklık kumu gibi kıvamlı ve yağsı kaosu hissedebiliyordu. Elini saran kaosu daha da yukarılara gönderdi. Elinden geldiğince yükseğe. Ta ki alevlerin tepesine uzanana dek.

Yut, diye düşündü Call. *Havayı yut.*

Duman dışa doğru patladı. Sonik patlamayı

andıran bir gürültü çıkmasıyla Call'un nefesi kesildi. Alevler bir ileri bir geri sallanırken siyah duman tepelerinden geçip bir bulut tabakası gibi yayılıyor, oksijeni yutuyordu. Ateşin yaşamak için oksijene ihtiyacı vardı. Call bunu fen dersinde öğrenmişti. Karanlık kaos alevleri çevreleyen oksijeni yiyip bitiriyordu.

Artık Call başka gürültüleri de işitebiliyordu: Hayretle ve korkuyla bağıran diğer çırakların seslerini. Alevler içleri dışlarına çıkıyormuş gibi bir ses çıkardıktan sonra yok oldu ve geride yere serpilen kömürleşmiş küller kaldı. Bir anda tüm oda görünür oldu. Call yere yığılmış öğrencileri görebiliyordu; içlerinden bazıları mataralarına sıkıca yapışmıştı ve hepsi de hayretle etraflarına bakınıyordu.

Call'un ortaya çıkardığı duman hâlâ havada süzülüyordu. Kapkara, bir yılan gibi kıvrımlı duman havayı yuttukça şişmiş gibiydi. Güçlükle nefes almaya başlayan Call fen dersinde öğrendiği bir başka şeyi anımsadı: Ateş gibi insanların da hayatta kalmak için oksijene ihtiyaçları vardı.

Duman aşağı inmeye, etrafı yoklamaya başladı.

Usta Rufus mahvolan labirente doğru yürüyüp, "Call!" diye bağırdı. "Şundan kurtul Call!"

Call panikle elini bir kez daha uzatıp kaosa uzandı ve onu geriye, kendisine çekmeye çalıştı. Kaosun direndiğini hissetti. Kaos Call'un çekiminden kurtulup özgür olmak istiyordu. Call'dan kendisini rahat bırakmasını istiyordu. Call elini öyle bir uzatmıştı ki parmakları ağrıyan pençelere döndü. *Geri gel.*

Aniden karanlık kaos kendi içine kıvrılıp dar bir helezona dönüştü ve yere inmeye başladı. Call haykırdı; sonra kaosun elini havaya kaldırmış olan Aaron'a yöneldiğini fark etti. Kaos Aaron'm avucunun içine girip kayboldu.

Call'a doğru koşan Usta Rufus onun bir iki metre ötesinde, yerde kayarak durabildi. Aaron elini yavaşça indirdi. Call, Tamara'yı görebiliyordu. Ağzı açık kızın yanaklarında çizgi çizgi küller vardı. Call ve Aaron kül yığınlarının ve korku içinde birbirlerine sokulan öğrencilerin arasından birbirlerine baktılar.

O gece üçünden sadece Tamara akşam yemeği için yemekhaneye gitti. Call ve Aaron'a yemek getirdi: Liken, mantar, yumru kök ve Call'un sevdiği mor puding.

Aaron, "Nasıl geçti?" diye sordu.

Tamara omuz silkti. "İyi, sanırım." Tamara iyi yalan söylediğinden Call'un onun gözünün içine bakması gerekti. Call kendisini çoktan Tamara ne derse desin gerçeklerin çok daha kötü olduğuna inandırmıştı. "Herkes sorular soruyordu. Fakat hepsi bu kadar."

"Ne tür sorular?" diye sordu Call. "Deli olduğumu filan mı söylüyorlar? Ya da kötü birine dönüştüğümü mü?"

"Paranoyaklaşma," dedi Tamara.

Aaron iç çekip, "Evet, muhtemelen deli olanın *ben* olduğumu düşünüyorlardır," dedi. En tuhafı ise Call'un bunun doğru olacağını kabullenmesi gerektiğiydi. Aaron herkesi -*Call'dan*- kurtarmışsa da (bu olay Call'un aklına geçen yılki Kötülük Efendisi listesini getirmişti çünkü bütün Bakır Yıl öğrencilerini öldürmesine ramak kalması kötülük puanlarını müthiş artırırdı) Aaron'ın kaos büyüsü

kullanması öğrencileri korkutmuş olmalıydı.

Tamara, Call ve Aaron'a, "Bu iş bitti bitecek," dedi. "Alma'ya yardım edeceğiz ve o da Jennifer'ı... Tamam, Alma'nın tam olarak ne yapacağını bilmiyorum fakat Jennifer'ı kimin öldürdüğünü öğreneceğiz ve bu da peşinde kimin olduğunu öğreneceğiz demek oluyor, Call. Bu yüzden yemeğini ye şimdi. Gücünü toplaman gerek."

"Peki kim kazandı?" diye sordu Call.

"Ne?" Tamara afallamış gibiydi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sınavı kim kazandı?" dedi Call. "Galeriye kim gidecek? Yani, merkeze en yakın kişiyi mi seçtiler yoksa yarışmayı hepten bir kenara mı bıraktılar?"

Tamara ağır ağır konuşarak, "Biz gideceğiz," dedi. Kötü haberler getirdiği birine anlayışlı davranmaya çalışırmış gibi bir hali vardı. "Sen kazandın Call."

"Ya?" dedi Call. Bu haberi neye yoracağını bilmiyordu. Orada onu tebrik eden olmamıştı. Usta North ateş söndükten sonra gürleyerek gelmiş, Call'u omuzlarından tutarak sarsmış ve ona bu deliliği neden yaptığını sormuştu. Call ona dibi de-

lik, boş matarayı gösterdiğinde ise Usta North'un yüzüne okunmaz, tuhaf bir ifade oturmuştu.

Usta Rufus ise soğukkanlı bir tavırla etrafına bakınmıştı. Suçluyu bulsa ne ceza vereceğini düşünüyormuş gibiydi. Call onun neler hissettiğini anlasa da bir an için Usta Rufus'un bakışlarının Anastasia'ya çevrilmesi onu endişelendirmişti.

Bazen Call yemekhaneye baktığında onu öldürmeye çalışan kişinin herhangi biri olabileceği fikri ona inanılmaz geliyordu.

Aaron ucuna bir yığın liken taktığı çatalını kaldırıp, "Tamara haklı," dedi. "Dinlenip kendimizi bu geceye hazırlamalıyız. Şimdiden çok fazla büyü kullandık ve uyumazsam bir kaos taşıyan ayıya sarılıp uyumam ve canlı canlı yenmem işten bile olmaz."

Sık sık kaos taşıyan bir kurtla sarmaş dolaş uyuyan Call kıs kıs güldü ve yemeğine yumuldu. Aaron'la ikisi yemeklerini hızla silip süpürdü. Yemekten sonra Call da kendisini uyuşuk ve sersemlemiş hissetti; bedeni kendisine ait değilmiş gibi. Sonra Aaron'ın kaos büyüsünü fazlaca kullandığında rahatsızlanıp kendinden geçtiğini hatırlasa

da Call daha önce kendisini hiç böyle hissetmemişti. Sağa sola yalpalıyordu. Yatmaya gitti.

Call yatak örtülerine sarınmış halde uyandığında üzerinde üniforması ve botları vardı. Kendisini ne zaman yatağa attığını bile hatırlayamıyordu. Kapının ötesinden konuşmalar geliyordu. Herhalde üçünü çağırmak için gelenlerdi bunlar.

Alex kanepelerinde oturmuş, Tamara'yla konuşuyordu. İkisi de ninjalar gibi siyahlar içindeydi. Koyu renkli kepi Alex'in kahverengi saçlarını kısmen gizlemişti. Tamara'nın üzerinde ise üzerine bol gelen, siyah bir süveter ve tayt vardı. Parlak saç örgülerini siyah kurdelelerle bağlamıştı. Alex ona her zamankinden farklı bir şekilde gülümsüyordu; Call onu bu şekilde sadece Kimiya'ya gülümserken görmüştü.

Call'un hoşuna gitmemişti bu.

Alex, Call'a doğru dönüp, "Üvey annem beni yardımcı olmam için gönderdi," dedi. "Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz? Bu gece yarısı hırsızlığı? Hafife alınacak bir şey değil."

"Senin de işin içinde olacağını bilmiyordum," dedi Call. Alex gözlerini kırpıştırdı. Call'un sesi-

nin tonu onu şaşırtmış gibiydi. Tamara bakışlarıyla Call'u kınadı.

"Anastasia'nın üvey oğlu o," dedi. "Ayrıca bir hava büyücüsü. Ondan faydalanabiliriz."

Aaron odaya girdi. O da siyahlar içindeydi fakat açık renkli saçlarını örtmemişti. Call'a başım salladı. "Seni mümkün olduğunca geç uyandırdık."

"Sınavda yaptığınız kaos büyüsü esaslıydı," dedi Alex. "Anladığım kadarıyla siz ikinize ayak uydurmakta zorlanacağım."

Call ve Aaron birbirlerine baktılar. Yüzlerindeki ifadeden ikisinin de Makar güçlerine bir kez daha başvurmayı iple çekmedikleri anlaşılıyordu. Call kendisini çok bitkin hissediyordu.

Alex, "Gidip üzerine koyu renkli bir şeyler giysen iyi olur," diye ekledi. "Otobanda fark edilmek istemeyiz."

Call odasına dönüp siyah bir blucin ve bulabildiği en koyu renkli -lacivert- süveteri giydi. Aklına sonradan gelmiş gibi Miri'yi komodinin üzerinden alıp blucininin kemerine taktı. Sonra yatakta, dili yorgana sarkmış halde uyuyan Yıkım'ı uyandırdı.

"Hadi oğlum," dedi Call. "Macera zamanı."

Peşinde Yıkım'la oturma odasına döndüğünde diğerleri Call'u bekliyordu. Alex dışarı çıkmak için kapıyı açtı. Tamara dönüp Call'a baktıktan sonra Alex'in peşinden gitti.

Call koridora adım attı ve hayretle etrafına bakındı. Her şey sıradan olsa da -koridorun taş duvarları, iki yana doğru uzanan yol- havada bir parıltı vardı. Çevrelerinde bir şey titreşiyormuş gibi.

Alex alçak sesle, "Kamuflaj," dedi. Sağ elini havaya kaldırdı; parmakları piyano çalıyormuş gibi bir dizi karmaşık hareket yaptı. "Havanın moleküler yapısını değiştirerek çevredeki insanların bizi görmelerini zorlaştırabilirim."

Call onay bekliyormuş gibi bir kaşını kaldırıp Tamara'ya baktı. Tamara omuz silkse de belli ki etkilenmişti. Bu da sinir bozucuydu. O gün etkileyici bir büyü yapan biri varsa o kişi kesinlikle Call'du.

Yine de Call meseleye bu şekilde yaklaşmamalıydı belki de.

Call, Aaron'ın da aklından aynı düşüncelerin geçip geçmediğini merak ediyordu. Çünkü hemen sonra Aaron'ın avucunda beliren kor halinde bir

ateş yollarını aydınlatmaya başlamıştı. "Hadi gidelim," dedi Aaron. "Görev Kapısı'ndan çıkacağız değil mi?"

Alex başını salladı. Aaron'ın ışığı gölgelerini duvara yansıtıyordu. Uzun boylu Alex; sonra Aaron, Call, Tamara ve en arkadan gelen Yıkım.

Kapıya giderken yollarının üzerinde sadece birkaç kişiye rastladılar. Tam da Alex'in dediği gibi kimse onları ya da gölgelerini göremedi. Celia, Rafe'le alçak sesle bir şeyler konuşuyordu. Grup ikisinin yanından geçerken Celia kaşlarını çatsa da başka bir tepki vermedi. Usta North başını elindeki kâğıt yığınına gömerek yanlarından geçip gitti ve bir kez bile başını kaldırıp bakmadı.

Call, Usta Rufus'un ne zaman onlara böyle müthiş bir büyü numarası öğreteceğini düşünüyordu. Fakat hüzünle bunun muhtemelen asla gerçekleşmeyeceğini fark etti. Usta Rufus kendi çıraklarına onları aradığında bulmasını güçleştirecek biri değildi.

Görev Kapısı'ndan çıktılar. O taraflarda yürüyüşe çıkarılmaya alışık olan Yıkım her zamanki ağaçların ve otların arasında yürümeye başladı.

Alex ise eliyle ters yöne işaret ediyordu.

Call kurduna sesini yükseltebildiği kadar yükselterek, "Bu taraftan," dedi.

Aaron, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Alma bizi bekliyor," dedi Alex. Onları her okul yılının başında Magisterium'a getiren otobüsün geçtiği toprak yola götürdü. Epey dik bir yokuştan inseler de hızlı bir iniş olmuştu. Daha önce iki kez - Bakır Yıl'da Aaron ve Tamara'yla, Aaron'ın kaçırıldığı Demir Yıl'da ise sadece Tamara'yla panik içinde- geçtiği ormana kıyasla çok daha kestirme bir yoldu bu.

Yollar harika şeyler, diye düşündü Call. Bundan böyle yolları daha çok kullanmaya ant içti. *Bundan böyle yolları daha çok kullanacak, elementaller tarafından daha az kaçırılacağız.*

Bir köşeden döndüklerinde kocaman bir kaya yığınının kenarında bir minibüs gördüler. Alma aracın penceresinden eğilip aksi bir ses tonuyla, "Siz çocukların buraya gelecek kadar cesur olacağınızı sanmıyordum," dedi. "Atlayın."

Alex minibüsün kapısını çekip açtı ve beşi apar topar araca bindi. Kapı kapanır kapanmaz Alma

gaza bastı. Call onun minibüsü gereğinden hızlı sürdüğünü düşündü. Yıkım inlemeye başladı.

"Bence 211'inci otobanda tırın önüne geçebiliriz. Asıl soru tırı yoldan çıkarmadan nasıl durduracağız. Siz 'Öyle yapsak ne olur?' diye sormadan ben söyleyeyim, bunu yaparsak hayvanlar yaralanabilir." Alma'nın konuşurken başkalarının yüzlerine bakıp tepkilerini ölçmek gibi talihsiz bir huyu vardı. Call gerçekten ama gerçekten ona gözlerini yoldan ayırmaması gerektiğini hatırlatmak istese de Alma'nm birden telaşlanıp direksiyonu kırarak aracı bir yarığın içine düşürmesinden korkuyordu.

Bu yüzden Call sadece, "Tamam," demekle yetindi.

Alex, "Bu işi nasıl oldu da Karmaşa Mezhebi'yle halledemediniz?" diye sordu.

Alma, Alex'in sorusu çok aptalcaymış gibi iç çekti. "Sence öncelikle kimden şüphelenirler? Mezhep bize kaos taşıyan hayvanları yakalama, etiketleme ve hatta bazen öldürme izni verildiğinden beri Magisterium'un çevresindeki ormanda faaliyet gösteriyor. Öldürme işini sadece gerektiğinde yapardık. Meclis bizim değerli deneklerin

öldürülmesine kesinlikle karşı olduğumuzu biliyor, bu yüzden de mezhep üyelerimizin hayvanlar kaçırıldığında orada olmadıklarını ispatlayacak sağlam kanıtları olmalı.

Alaycı sözlerine nadiren şahit olunan Aaron, Call'a, "Hayvanları öyle düşünüyor ki duygulanmamak mümkün değil," dedi. Call da onunla aynı fikirdeydi. Yıkım değerli bir denek değil, onun evcil kurduydu. Call hayvanların ölmemelerini ve Mezhep'ten daha iyi bir yere gitmelerini diledi.

"Peki sizin ispatınız ne olacak?" diye sordu Tamara.

"Benim mi?" diye sordu Alma. "Kayıtlara göre bu gece meclisin saygın üyesi Anastasia Tarquin'in yanında olduğum anlaşılacak. Sorguda elementalleri görmeme izin verdiğini ve bazı yeni deneyleri denerken zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımızı söyleyeceğiz."

Call sohbeti asıl meseleye getirmek için, "Peki ya *biz*?" diye sordu.

"Bu sizin kendi sorununuz," dedi Alma. Direksiyonu otobana kırdı. Geçen yıl Tamara'nın uşağı Stebbins'in gelip kendilerini almasını bekledikle-

ri benzin istasyonunun yanından hızla geçtiler. Otoban önlerinde alabildiğine uzanıyordu. Bir an için Call amaçsızca, sırf eğlenmek için bir yerlere gittiklerini hayal etti. Tabii yanlarında Alma olmadan çünkü bu tuhaf kaçardı.

Alma kıkır kıkır gülüp aracı durdurdu. Taze havaya kavuşmanın sevinciyle arabadan indiler. Dışarısı soğuktu; Call soğuğun yanaklarını ve çenesini ısırdığım hissetti. Etrafına bakındı. Yolun çatallaştığı, 211'inci otobanın 340'ıncı otobandan ayrıldığı noktadaydılar. O an iki yol da bomboştu ve tepelerindeki dev, soluk ay yolun ortasından geçen beyaz çizgileri aydınlatıyordu.

Alma saatine göz attı. "Beş dakikaya burada olurlar," dedi. "Zamanımız ancak bu kadar. Yollarını nasıl keseceğimizi düşünmemiz gerek." Call'a öyle bir baktı ki sanki zihninde onu yolu kapatacak canlı bir barikat olarak kullanıp kullanamayacağını tartıyordu.

"Ben yaparım," dedi Alex. Yolların ayrıldığı noktanın önünde kalan çim alana yürüdü.

Tamara, "Ne yapacak?" diye sorsa da Call sadece başını iki yana salladı. Call'un da hiçbir fikri

yoktu. Alex ellerini kaldırıp daha önceki gibi parmaklarını piyano çalıyormuşçasına oynattı.

Renkler ve ışıklar Alex'in önünde dönmeye başladı ve bunlar giderek büyürken Alex geriye kaykıldı. Call onu bir nebze kıskançlıkla izledi. Büyünün ellerinden akan ölümcül bir karanlık değil, Alex'in yaptığı gibi şeyler olacağını düşünmüştü hep.

Tamara eliyle işaret edip, "İşte oradalar," diye fısıldadı. Gerçekten Call uzaktaki büyük, siyah bir tırın doğudan kavşağa yaklaştığını görebiliyordu. Tırın farları uzaktan topluiğne başı gibi de görünse de araç hızla yaklaşıyordu.

"Acele et Alexander!" diye gürledi Alma.

Alex dişlerini sıktı. Gerçekten bu iş için varını yoğunu ortaya kokuyordu. Call, Alex'i terslediği için pişmanlık duydu. Alex'in önündeki ışık koyulaştı ve renkler maddeleşip şekillere dönüşmeye başladı; sarı ve turuncu trafik barikatlarının üzerinde iri, siyah harflerle YOL KAPALI yazıyordu. Barikatlar kocaman ve korkutucu ölçüde gerçek görünüyordu.

Tamara, "Alex, gel!" diye bağırdı. Yorgun düştüğü belli olan Alex onlara doğru seğirtti. Tır yakla-

şıp barikatların önünde durduğunda Alma çocukları minibüsün arkasına çekti.

Üzerinde hiçbir yazı olmayan on sekiz tekerli bir tırdı bu. Araçtan inen sürücünün büyüyle uzaktan yakından bir ilgisi yok gibiydi. Hatta başında bir beysbol kepi vardı. Barikatın yanına gitti ve kaşlarını çatarak engellere baktı. Tırdan birinin sesi geldi.

Ses, "Kaldır işte şunları!" dedi. Belli ki konuşan asabi ve emirlerinin yerine getirilmesine alışık biriydi. "Programın gerisinde kalamayız!"

Diğer adam, "Ya yol bozuksa?" diye sordu. "İnsanlar bu engelleri durduk yere bırakmıyor."

Call, Alex'in illüzyonunun fiziksel temasa dayanacağından emin değildi. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Alma'ya bakıp gözlerini kıstı; bir anda kadının ona ve Aaron'a ruh dokunuşunu neden öğrettiğini anladı.

"Onları bayıltmamız gerek," diye fısıldadı Call.

Aaron başını bir kez sallayarak Call'a onay verse de daha şimdiden bitkin görünüyordu. İkisi de o gün fazlaca kaos büyüsü kullanmışlardı ve ikisi de aynı derecede yorulurlarsa birbirlerini

karşı ağırlık olarak kullanamazlardı. Bu yüzden kendilerini o kadar yormamaya çalışmaları gerekecekti.

Call'un derisi karıncalandı. Ne kadar yorgun olsa da kaos kolayca parmaklarına ulaştı. Call'un zihninde rahatsız edici bir düşünce belirdi: Belki de büyüyü yapan bitkin düştükçe büyüyü yapmak kolaylaşıyordu ve fazlaca yorulursa kaos Call'u daha o farkına bile varmadan yutabilirdi.

Diğer adam da tırdan indi ve sürücünün yanına gelip kaşlarını çatarak ona baktı. Adamın üzerinde diğer meclis üyeleri gibi zeytin yeşili giysiler vardı. Call onu daha önce gördüğünü anımsasa da nerde gördüğünü hatırlamıyordu. Tamara derin bir nefes aldı. Elbette ki Tamara adamı tanıyor olmalıydı. Herhalde önemli biriydi bu adam.

Alex'in gözlerine telaşlı bir ifade oturmuştu ve Alma bile her an görevi iptal etmeye hazır görünüyordu. Call'un hızlıca, diğerleri paniğe kapılmadan harekete geçmesi gerekiyordu. Oraya tırın kasasındaki hayvanları kurtarmak için gelmişlerdi. Yıkım gibi hayvanları. Tehlike altındaki hayvanları. Sırf bunu düşünmek ve şarampolde

çömelen Yıkım'a bakmak Call'un kararlılığını tazelemeye yetmişti.

Aaron'a, "Üç dediğimde," diye fısıldadı. "Ruh dokunuşu. Sen sürücüyü ben de diğer adamı halledeceğim."

Aaron'ın dudaklarının bir yanı kıvrılırken Call onun büyüyü gerçek anlamda denemek için can atıp atmadığını merak etti. Belki hayvanları Call kadar o da önemsiyordu.

Büyüsüyle ileri uzanan Call meclis üyesinin ruhuna ulaşmak için çevresini yokladı. Magisterium'un güvenli ortamında Alma'nın ruhuna uzanmaktan farklıydı bu. Oradayken Call'un istediği kadar çok zamanı olmasının yanı sıra Alma kendisini bekleyen şeye hazırlıklıydı. Meclis üyesinin ruhu kaygan, tutması zordu. Ruh Call'dan kaçıyor gibiydi. Call neredeyse ruhu seçebiliyordu: Karmaşık sarmallar halinde kendi içine doğru kıvrılıyor izlenimi veren gümüşi bir şeydi bu. Call uzandı. Hızla ve daha öncesinde hiç sergilemediği bir ustalıkla. Kaos büyüsünün bir dokunuştan çok tokadı andıran bir hamleyle ruhla buluştuğunu hissetti.

En azından bu seferki dokunuş bir sıkma hareketi şeklinde gerçekleşmemişti.

Adam yere yığıldı. Call yeniden ana odaklandığında sırtüstü yerde yatıyordu. Aaron ve Tamara yerde çömelmiş, ona bakıyorlardı.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Tamara. "Az önce kimi bayılttığını biliyor musun?"

Call başını iki yana salladı. Tabii ki bilmiyordu.

"Jasper'ın babası," dedi Tamara.

"Vay canına." Call, Jasper'ın babasının bir meclis üyesi olduğunu bilse de onu Jennifer'ın öldüğü partide görmemişti. Şimdi diğer herkesin yüzlerindeki ifadenin ne anlama geldiğini biliyordu. "Ben harikayım! Jasper küplere binecek."

Call ve Aaron bir beşlik çaktılar.

Tamara, Call'u ayağa kaldırmak için elini uzatıp, "Hiç de olgun değilsiniz," dedi. Yıkım havladı ve sıçrayıp patilerini Call'un göğsünün üzerine koydu. Call kurdun başını kaşıyıp çevresine bakındı. Jasper'ın babası yolda huzur içinde uzanıyordu ve yeşil cüppesi asfalta yayılmıştı. Yakından bakıldığında koyu kahverengi saçlı, sakalları

düzgünce kesilmiş bu adam sıradan biri gibiydi.

Tır şoförünün baygın bedeni yolun kenarındaki bir hendeğe serilmişti. Call'un bakışları altında Alex hendekten çıkıp Jasper'ın babasının yanına gitti. Büyüyle adamı yerden biraz kaldırdı ve yolun kenarına götürdü.

Alex bitkin görünüyordu. Tüm enerjisini tüketmiş gibi beti benzi solmuştu. Call etrafına bakındı. Alma neredeydi? Alma'nın Alex'e yardım etmesi gerekmez miydi?

Aaron, Call'un zihnini okuyormuş gibi "Alma orada," dedi ve parmağıyla işaret etti. Alma tırın dorsesinin kapısı önünde dikiliyordu. Kapı bir zincir ve devasa bir asma kilitle kapatılmıştı. Alma'nm ak saçları rüzgârda uçuşuyordu. Hareket ettirdiği ellerinden kıvılcımlar fırlıyordu. Metal büyüsüydü bu. Havada ısınmış demir kokusu vardı.

Asma kilit açılıp tırın dorsesi açıldığında Tamara, "Yo, hayır," diye mırıldandı. Alma dorsenin kapısını altından tutup bir kale kapısını kaldırıyormuş gibi yukarı itti.

"Buradalar," diye bağırdı ve çığlık attı.

Kaos taşıyan hayvanlar tırdan dışarı akın etti. Hayvanlar hapsedildikleri yerden akın akın çıkarken Yıkım uzun uzun uludu. Kurtlar, köpekler, sessizce yürüyen gelincikler, ok gibi fırlayan sıçanlar, geyikler, keseli sıçanlar hatta ayılar ve çok renkli, parıltılı gözleriyle hantal hantal yürüyen çeşitli iri yaratıklar.

Hayvanlar farklı yönlere koşmaya başlayınca Alma, "Ben kafeste olacaklarını sanmıştım!" diye haykırdı. "Acele edin! Etraflarını sarmamız gerek!"

Hayvanlar onu umursamadı. Alma onların peşinden koştu ve birkaçını büyü gücüyle havaya kaldırıp tırın dorsesine geri taşıdı. Fakat bir yandan çıkanları içeri sokarken geri kalanların etrafını çevirmek güçtü.

Aaron sessizce, "Onları yok edebiliriz," dedi. "Boşluk'a göndererek."

"Hayır!" dedi Call. Hayvanlar ürkütücü görünse de bunu yapamazdı. Hatta bir kısmı onların üzerine geliyor olsa da. Üçü ve Yıkım minibüslerine doğru geri çekildiler. Minibüs bir anda Call'un gözüne çok küçük göründü.

"Çabuk." Konuşan aksak adımlarla onlara yak-

laşan Alex'ti. Hayvanlar Alex'in arkasından geliyor, yola hızla dağılıp birbirlerinin peşinden gidiyordu. Sıradan hayvanların aksine tuhaf bir sessizlik içindeydiler. Call boğuk bir hırıltı işitse de sesin Yıkım'dan geldiğini fark etti. "Bir dolama büyüsü yapmalıyız. Havayı hayvanların etrafında bir tür çit oluşturacak şekilde şekillendirmek yani."

"Sen yapabilir misin bunu?" diye sordu Call.

Alex başını iki yana salladı. "Çok yorgunum." Alex gerçekten harap görünüyordu. Gözlerinin akı bile griye çalmıştı.

Aaron kendisine ve Call'a işaret edip, "Biz de," dedi.

Alex, Tamara'ya doğru döndü. "Tamara nasıl yapılacağını sana gösterebilirim. O kadar da zor değil."

Tamara sert bir sesle, "Zor olsa da yapabilirim," dedi. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Of!" dedi Aaron. Yanından hızla bir şey geçti. Parlak ve koyu renkli, gözleri ışıldayan bir şey. Aaron sırtını minibüse yaslayıp Call'u yanına çekti. Yıkım öne atılmaya çalışsa da Call ona geri gelmesini emretti.

Alex alçak sesle Tamara'yla konuşuyor, Tamara onu dinlerken başını sallıyordu. Daha Alex'in konuşması bitmeden Tamara ellerini kaldırıp hareket ettirmeye başladı. Parmaklarını Alex gibi oynatmıyor, daha çok bir arpın tellerine dokunurmuş gibi hareket ettiriyordu. Call herkesin büyüyü farklı şekillerde yapıyor olması gerektiğini düşündü.

Call, Tamara'dan gelen gücü neredeyse hissedebiliyordu. Fakat hava yerine yükselen kor kor alevler oldu. Ateş çember şekli alıp kaçan hayvanların etrafını sardı. Fakat çit çıtırtılar çıkararak hayvanların büyük bir bölümünün etrafını çevirse de kalanlar çevreye dağıldı. Bir kısmı ormana giderken diğerleri kimi görürseler üzerine koştu. Şimdi bir de ateşten ürktükleri için gözlerine delice ve vahşi bir bakış yerleşmişti. Pek çoğu dişlerini çıkarmıştı.

İçinizde kaos taşımak nasıl bir şey? Call'un aklında bu soru vardı. Uzanıp hayvanlardan birinin ruhuna dokunmak, onlara yapılanın gerçekten ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Fakat o an tepki vermek dışında herhangi bir şey yapacak zaman yoktu.

Bir tilki Alma'nın boğazına atılınca kadın hayvanı geriye uçurdu. Bir başkası bacaklarına saldırdı. Bir yılan minibüsün altına girip kayboldu.

"Dikkat et!" İri bedenleri tankları andıran iki devasa kahverengi ayı minibüse hücum edince Alex, Tamara'yı tutup yana çekti. Alex ve Tamara kendilerini yere atarken Call ellerini havaya kaldırıp hayvanlara karşılık vereceği her şeyi -bir parça ateş ve siyah kaos, ne olursa- göndermeye çalışsa da bir kuyunun dibini eşelemekten farksızdı bu. Elleri titredi fakat hiçbir şey olmadı.

Sonra ayı Call'a yöneldi.

Ayı pençesini savururken Call, Aaron'ın haykırdığını işitti. Call ayının tek vuruşuyla yere yıkıldı. Sersemlemiş halde yerde yana yuvarlanan Call'un tepesinde iki ayak üzerine kalkan ayı kükredi. Call, Aaron'm elini uzattığını gördü. Fakat Aaron da onunla aynı durumdaydı. Parmaklarından sadece donuk kıvılcımlar çıktı. Büyü yapamıyordu.

Call omzuna uzanıp Miri'yi eline alırken Yıkını sıçradı. Kaos taşıyan kurdun çeneleri ayının boynunu kıstırıp hayvanın kalın postuna gömüldü.

Ayıdan hırıltılı bir feryat çıktı. Yıkım pençelerini ve dişlerini kullanarak ayının sırtına çıkmaya çalıştı. Ayı ağır bedenini sarsıp Yıkım'ı düşürmeye çalışsa da kurt tutundu. Sonunda ayı Yıkım'ı üzerinden attı. Kurt inleyerek yere yığılırken ayı hantal adımlarla yolun ortasına doğru gitti.

Miri'yi çıkaran Call ayaklandı. Yıkım'a şöyle bir göz gezdirdiğinde kurdun durumunun iyi olduğunu gördü. Aaron bir sopa bulmuş, onunla diğer ayıyı uzak tutmaya çalışıyordu. Tamara'yı minibüsün arkasına iten Alex koşarak Call ve Aaron'm yanma döndü. Tam o sırada ayı sopayı Aaron'ın elinden kaptı. Alex, Aaron'ı kenara itip ayının üzerine yürüdü. Avuçlarından büyü dökülüyordu.

Fakat ayı sıradan bir hayvan değildi. Gözlerinin içinde kızıla ve turuncuya çalan renkler dönen ayı pençelerini Alex'e savurdu. Haykıran Alex bir dizinin üzerine düştü. Ay ışığı altında kırmızının yayıldığı süveteri parlıyordu ve omzunda ürpertici bir yara açılmıştı.

"Alex!" Tamara minibüsün diğer yanından bağırıp onlara doğru koştu. Call'un, Alex'e Tamara'nın hiçbir şey yapmadan yerinde duramayacağını

söylemesi gerekirdi. Aaron kaos büyüsüne uzanmaya çalışıyormuş gibi ellerini oynatsa da hiçbir şey olmuyordu.

"Aaron!" diye haykırdı Call. "Yakala!"

Call, Miri'yi fırlattı. Aaron hançeri kapıp ayıya doğru savurdu. Hançer yaratığın karnıyla buluşunca etrafa kan fışkırdı. Ayı kükredi. Tamara elinde yeni yeni şekillenen alev demetleriyle onlara yaklaşırken ayı gözlerini kıstı.

Hem ateş hem de hançerle mücadele edemeyen ayı dönüp hızla oradan uzaklaştı. Fakat olan olmuş, Tamara'nın dikkati dağılmıştı. Ateş çiti düşmeye başladı. Kaos taşıyan hayvanlar yeniden çevreye yayıldı. İçlerinden bazıları gecenin karanlığında dönen parlak gözleriyle minibüse doğru ilerliyordu.

Call aksayarak arkadaşlarına doğru hareketlenirken Alex çimlerin üzerine yığıldı. Oğlanın süveterindeki kan daha da artmıştı. Call, Tamara'nın telaşlı sesini işitti ve Aaron'ın büyüden yoksun ellerine bakışını gördü. Hepsi de tükenmişti. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu ve hayvanların ilerleyişi devam ediyordu.

Fakat bu büsbütün doğru değil, öyle değil mi? Call'un içinden bir ses işte böyle diyordu. Pekâlâ yapabileceği bir şey vardı. Düşman'ın mezarındaki Kaos Taşıyanlar'ı, verdiği emirlere nasıl itaat ettiklerini anımsadı. Çünkü yaratıcıları Call'un ruhuydu.

Onları kontrol edebilmem gerekir, diye düşündü Call. *Bir şeyler yapmam gerek.*

Ruhu bu yaratıkların da yaratıcısıydı.

"Hey siz!" dedi Call. Sesi cılız ve tereddütlü çıkıyordu. "Hepiniz! Durun!"

Hayvanlar ilerleyişlerini sürdürdü. Call yutkundu. Korkaklık edemezdi. Hepsi tehlike altındaydı. Ölebilirlerdi. Hatta hendekte savunmasız halde yatan ve Call'un, üzerinde yüzlerce kaos taşıyan sincabın ayak izleri olmamasını dilediği Jasper'ın babası bile.

Call derin bir nefes alıp kendi ruhuna uzandı; kendi bedeninden önce başka, kaosa uzanan ve onu bu yaratıkların içine yerleştiren bir bedeni dolduran ruha.

"Beni dinleyin!" diye bağırdı Call. "Kaos taşıyanlar! Kim olduğumu biliyorsunuz!"

Hayvanlar donakaldı. Call da. Kalbinin atışını işitebiliyordu. Yaptığı işe yaramış mıydı? Sesini yükseltti. "Kaos taşıyanlar! Tıra dönün! Ne diyorsam yapın!"

Call'un buyruğu sustuktan sonra da havada çınlamıştı sanki.

Sözcükler Call'un kafasının içinde yankılanıyordu. Gözlerinin önünden siyah benekler geçti. Tüm hayvanlar hareket ediyordu. Call'a bazı hayvanlar dönüp bir araya geliyorlar ve aynı yöne gidiyorlarmış gibi geldi. Fakat Call'un görüşü bulanıklaşmaya başladı. Aaron'a, karşı ağırlığına uzansa da Aaron'ın büyüsü öyle sönüktü ki onu bulamadı. Karanlıkta Aaron'sız, yapayalnızdı. Ümitsizlik içinde kendisini hiçliğin içine bıraktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Call aniden, nefes nefese uyandı. Revirdeydi. Usta Rufus biriyle, herhalde Usta Amaranth'la konuşuyordu. Usta Amaranth omuzlarına yılanlar dolamaktan hoşlansa da mükemmel bir şifacı büyücüydü.

"Sınavın onu bu denli tüketeceğini düşünmemiştim," dedi Usta Rufus. "Sence iyileşecek mi?"

Amaranth'ın sesinin tonuna bakılırsa bu soruya daha önce de yanıt vermiş gibiydi. "Bir şeyi yok, sadece bitkin düşmüş. İki oğlan da büyülerini aynı anda bu şekilde kullamnca... Bence bundan böyle birbirlerinin karşı ağırlıkları olmalarına izin ver-

memelisin. İkisi de çok ileri giderlerse ne olacak?"

"Bunu düşüneceğim." Call, Usta Rufus'un elini omzunda hissetti ve gözlerini açmadan uyuyormuş numarası yapmayı sürdürdü. "Onun emniyetini sağlamak bizim görevimiz. Hepsinin emniyetini sağlamalıyız yoksa kaderimiz geçmişin tekrar etmesi olur."

"Eh, en azından genç Alex Strike kadar budala değil bu oğlan. Alex nasıl becerdiyse dikitlerin üzerine düşmüş. Cidden, bu Altın Yıl öğrencileri son kapıya yaklaştıkça ahmaklaşıyorlar."

Usta Rufus hislerini açık etmeyen bir ses tonuyla, "Geçirdiği kazayı ben de işittim," dedi. Fakat sesinde Call'a onun söylediklerinden fazlasını bildiğini düşündüren bir şeyler vardı.

Usta Rufus, Call'un omzunu sıktıktan sonra revirden ayrıldı. Call uzaklaşan büyücünün ayak seslerini işitebiliyordu. Gözlerini açmadı. Odanın bir köşesinde Usta Amaranth mırıldanıyor, her ne yapıyorsa birbirine çarpan cam kapların tıngırtıları geliyordu.

Otuza kadar sayacağım, diye düşündü Call. *Sonra uyanmış gibi yapacağım. Böylece Usta*

Amaranth, Usta Rufus buradayken numara yaptığımı anlamayacak.

Call saymaya başladı...fakat gözlerini açamadan uyuyakaldı.

↑≋△○@

Call yeniden uyandığında Tamara başında dikiliyordu. Call konuşmaya çalışınca Tamara eliyle onun ağzını kapattı. Tamara'nın eli sandal ağacı gibi kokuyordu.

"Ayağa kalkabilecek misin?" diye fısıldadı Tamara. "Başını yukarı aşağı ya da iki yana salla."

Call omuz silkince öfkelenen Tamara elini çekti. "Alex'i uyandırma ve Usta Amaranth'ı buraya geri getirecek hiçbir şey yapma. Revirden çıkması bir ömür sürdü zaten."

Call, "Tamam," diye fısıldadı ve yataktan indi. Bacakları ağırlığını taşıyordu. Aslında kendisini epey iyi, dinlenmiş hissediyordu. Üzerinde hâlâ otobanda bayıldığında giydiği giysiler vardı. "Neler oldu?"

"Şışt. Haydi." Tamara, Call'u revirden koridora

çıkardı. Call kapı kapanmadan önce geriye dönüp son bir kez içeri baktı. Alex omzunda bir sargıyla uyukluyor gibiydi. Usta Amaranth ise görünürde yoktu.

Aaron ve Alma koridorda ikisini bekliyorlardı. Tamara gibi, Aaron'ın üzerinde de okul üniforması vardı. Call'u görünce gözlerinin içi gülen Aaron öne çıkıp Call'un sırtına bir şaplak indirdi.

"İyi misin?" diye sordu Aaron.

Call, "Biraz canım yanıyor fakat evet, daha iyiyim," diye yanıt verdi. Alma'ya baktı. Kadının üzerinde dökümlü, pamuklu bir elbise ve uzun, gri bir hırka; kollarında sargılar vardı.

Call, "Tilkiler her yerini ısırdı mı?" diye sordu.

Alma'nın yüzüne öfkeli bir ifade oturdu. Alma'nın arkasında duran Aaron başını iki yana salladı ve parmağıyla boğazını kesermiş gibi yaparak Call'a baktı.

Call'a dik dik bakan Alma, "Bu konuyu açmak yok!" dedi.

"Tamam." Call, Alma'nın tırın dorsesinin kapısını açtığı için pişmanlık duyup duymadığını merak ediyordu. Call ve arkadaşlarının ayılar ta-

rafından öldürülmelerine ramak kalması büyük ölçüde Alma'nın suçuydu. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Alma, "Siz anlaşmanın kendinize düşen kısmını yerine getirdiniz," dedi. "Bana düşen kısmı yerine getirmem için de her şey hazır."

Bunun anlamı Jennifer'ın yakınlarda bir yerde olduğuydu. Öyle olmalıydı. Bu düşünce Call'u ürpertti; Call bir başka ölünün konuştuğunu görmeye hazır değildi. Bu ona Verity Torres'in başını ve sorduğu bilmeceleri fazlasıyla hatırlatıyordu. Kızı o hale sokmak gerçekten bir Kötülük Efendisi'ne yaraşır cinsten bir işti.

Aaron'ın yüzünden de aynı şüpheler okunuyor gibiydi. Fakat Tamara kararlı görünüyordu.

"Güzel," dedi Alma. "Hadi şu işi bitirelim."

Alma koridorda yürümeye başladı. Üçü onun peşinden gitti. Alex'in aksine Alma grubu güzlemek için gösterişli büyülere başvurma ihtiyacı duymuyor gibiydi. Fakat koridorların boş olduğuna bakılırsa vakit hayli geç olmalıydı. Dördü duvarların dibinden giderek gölgelerden faydalandı.

"Alex'in durumu iyi mi?" diye sordu Tamara.

Call teninin karıncalandığını hissetti. Call, Tamara o zamana dek Alex'le hiç ilgilenmese de onun Alex için endişelenmesinin normal olduğunu düşündü. Bundan bir anlam çıkarmak yersizdi. "Ustaların konuştuklarını işittim," dedi. "Ya da en azından Amaranth'm Rufus'a söylediklerini. Alex iyileşecekmiş. Bu yüzden de Kimiya'ya bunu söyleyebilirsin."

Tamara şaşırmış gibiydi. "Kimiya'nın Alex'in yaralandığından haberi yok."

Call elini sallayıp, "Eh, insan bayılınca neler kaçırdığını asla öğrenemiyor, değil mi?" dedi.

"Şışt," dedi Alma. Eliyle diğerlerine sessiz olmalarını işaret etti. Magisterium'un ustaların süitlerinin olduğu kanadına girmişlerdi. Sessizce Anastasia'nın odasına ilerlediler.

Alma kapıyı üç kez hızlıca tıklattı. Ardından bir süre bekleyip yeniden tıklattı. Hemen sonra Anastasia kapıyı açtı. Beyaz, krep elbisesinin üstüne siyah iplikten nakışlarla süslenmiş, uzun bir pelerin giymişti. Gümüşi saçlarını topuz yapmıştı. Eliyle hepsine içeri girmelerini işaret etti.

Odaya adım attıklarında az kalsın Call'un ağ-

zından bir hayret nidası çıkacaktı. Süit yine daha önce olduğu gibi pırıl pırıldı fakat bu sefer odanın ortasındaki mermer masada Jennifer uzanıyordu.

Jennifer uyuyor gibiydi. Uzun, siyah saçları başının yanında toplanmıştı. Ayakları çıplaktı ve üzerinde partide giydiği kan lekeli elbise vardı. Elleri göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu.

Alma kapıyı kilitleyip, "Cesedi cinayetten beri Collegium'da tutuluyor," dedi. "Ceset çürümeden korunuyor, kanıt olarak kullanılabileceği sürece bu şekilde muhafaza edilecek."

Call, Constantine'ın onca yıl boyunca Verity Torres'in başını da aynı şekilde korumuş olabileceğini düşündü. Call her ne yaparsa yapsın hayatındaki olayların Constantine'm hayatıyla ve kararlarıyla çakıştığını hissetti. Kendisini kendisiyle çarpışmak üzere önceden tayin edilmiş bir rotada ilerliyormuş gibi hissediyordu.

Aaron, "Jennifer'ın kaybolduğunu fark etmeyecekler mi?" diye sordu.

"Collegium daha kaybolduğunu fark etmeden cesedi geri götüreceğiz," dedi Anastasia.

Call elementallerin ne kadar hızlı yol aldıkla-

rını ve meclis üyelerinin onları kontrol etme becerilerini düşündü. Anastasia, Magisterium'daki elementallerden birini ödünç aldıysa Jennifer'ı Collegium'a son derece hızlı bir şekilde geri göndermesi mümkündü. Fakat Anastasia ve Alma, Collegium'dan bir ceset çalabiliyorlarsa casusun da bu tür gizli kapaklı işleri yapabilmesi olasıydı.

Ne de olsa casus her kimse Call'un neslinin en büyük Makar'ıydı.

Alma, Call ve Aaron'a, "Ne yapmamız gerektiğini açıklayacağım," dedi. "Epey zor bir beceri edinmeniz ve bunu çabukça öğrenmeniz gerekecek."

Call, Alma'nın verdiği ruh dokunuşu dersini anımsadı. Bir şeyi teorisini anlayan ve nasıl yapıldığına şahit olan fakat asla bizzat yapmamış birinden öğrenmek güçtü. Call ve Aaron'ın ruh dokunuşunu öğrenmeleri saatler almıştı. Call bu sefer o kadar uzun zamanları olduğundan şüpheliydi.

Anastasia, Tamara'ya, "Ve sen," dedi. "Callum ya da Aaron'ı aramaya gelen birileri olursa onları engellemen gerek."

"Ne?"dedi Tamara.

"Usta Amaranth biz işimizi bitirmeden gelip

sorumluluğundakilerin durumuna bakabilir. Geri dönüp ona Callum'un odasına döndüğünü ve Amaranth isterse yarın revire gelebileceğini söyle. Biz yasadışı bir büyü deneyi yaparken bütün okulun ayaklanıp Call'u aramaya koyulmayacağından emin olmalıyız."

Tamara iç çekti. "Tamam. Geri döneceğim."

Call, "Bizden birinin seninle gelmesi doğru olmaz mı?" diye sordu. Call bir casus etrafta serbestçe dolaşırken içlerinden birinin Magisterium'da dolanması fikrine sıcak bakmıyordu. Aaron'a bakıp onun da kendisiyle aynı fikirde olup olmadığını anlamaya çalışsa da beti benzi atmış Aaron'm gözleri Jen'in masadaki cesedinin üzerindeydi.

Tamara kapıya doğru yürüyerek Call'a, "Yıkım'ı yanıma alacağım," dedi. "En azından bu sayede bir şeyler yapmış olur, sadece dikilip etrafı gözlemem. Yardımımın dokunmayacak olması çok canımı sıkıyor." Arkasına dönmesiyle saç örgüleri sallandı. Gülümsüyordu. "Ölülerle konuşurken iyi şanslar."

Tamara çıkınca Call kendini çok yalnız hissetti. Orada Aaron'la, yaşlı ve kaçık iki kadınla ve bir cesetle kalakalmıştı.

"Peki," dedi Call. "Ne yapacağız?"

Alma ne yapacağından çok da emin olmadığını belli eden bir şekilde, "Anladığım kadarıyla," diye söze girdi, "kaos büyüsünün ölen kişinin beyninin içinde kan gibi aktığını hayal etmelisin. Beynin içine kaos enerjisi gönderip zihni harekete geçirmelisin."

Bunun kulağa epey zor bir iş gibi gelmesi bir yana pek açıklayıcı da değildi.

"Zihni harekete geçirmek mi?" diye sordu Aaron. O da en az Call kadar şaşkındı.

Alma bu kez daha kararlı bir sesle, "Evet," dedi. "Kaos büyüsü yaşam kıvılcımını taklit ederek ölülerin dile gelmesini sağlar."

Anastasia, Jen'in masanın üzerindeki bedenine işaret etti. "Call ve Aaron. Yaklaşıp kıza bakın."

İkisi tereddütle masaya yaklaştı. Jen'in gözleri kapalıydı ve yanağında kan lekesi vardı. Call kızın ödül törenindeki gülüşünü anımsadı. Bir daha asla gülümseyemeyecek, saçlarını savuramayacak, fısıltılı mesajlar iletemeyecek ya da koridorlarda koşamayacak olması ne de anlaşılmazdı.

Call, Constantine'ın engellemek istediğinin de bu olduğunu düşündü. Bu adaletsizlik hissi. Hayatın ve anlamının yitip gidişi. Call orada gerçekten sevdiği birinin olduğunu hayal etti. Alastair, Tamara ya da Aaron. Constantine'ın yaptıklarını anlamak güç değildi.

Call yeniden ana odaklandı. Yapması gereken Constantine'ı anlamak değil, casusu bulmaktı.

Alma, "Birbirinize uzanın," diye talimat verdi. "Birbirinizi karşı ağırlık olarak kullanın. İçinizde kaosun gücünü, nihai hiçliği taşıyorsunuz. Uzanacağınız ise ruh. Nihai varoluş. Bunu Jennifer'a erişmek için kullanın."

Call bunun kendisine biraz daha anlamlı geldiğini düşündü. Belki. Aaron'la kısa bir süre bakışmalarının ardından ikisi de gözlerini yumdu.

Call karanlıkta kendisini dengeledi. Pratik yaptığından artık o iç uzaya dalmak ona eskisinden daha kolay geliyordu. Her şey hızla uzaklaşıyordu sanki. Hatta bacağındaki acı bile. Her şey kararıp sessizleşse de bunun rahatlatıcı bir yanı vardı. Aşina olduğu bir battaniye gibi. Call uzanıp o iç uzayda Aaron'ı aradı. Aaron'ın özüne, onu Aaron

yapan her şeye, daha karanlık bir kararlılık ve öfke çekirdeğinin üzerini kaplayan neşeye ve güvenilirliğe. Aaron'ın da Call'a doğru uzanmasıyla Call gücün içine aktığını hissetti. Artık Aaron'ı, onun karanlığın önünde kalan parlak siluetini görebiliyordu.

Başka, silik bir siluet ikisine doğru süzülür gibiydi. Kızın bir fotoğraf negatifi gibi beyaz görünen saçları dalgalanıyordu.

Jen.

Call'un gözleri hızla açıldı. Az kalsın haykıracaktı. Jen masanın üzerinde hiç kımıldamasa da gözleri fal taşı gibi açılmış, gözlerinin siyah irisleri ince bir tabakayla kaplıydı. Aaron da gözlerini kıza dikmişti; şaşkın, biraz da rahatsız bir hali vardı.

Jen'in ağzı kımıldamasa da dudaklarının arasından vurgusuz sözcükler döküldü. "Beni çağıran kim?"

"Şey, selam..." dedi Call. Jennifer hayattayken Call'u hep tedirgin ederdi. Yaşça Call'dan büyük, popüler kızlardan biriydi o. Daha öncesinde de onunla konuşmakta zorlanan Call için şimdi kızla

konuşmak hepten sinir bozucu bir hal almıştı.

Sözlerini, "Biziz, Call ve Aaron," diye sürdürdü Call. "Bizi hatırladın mı? Bize seni öldürenin kim olduğunu söyleyip söyleyemeyeceğini öğrenmek istiyoruz."

"Öldüm mü?" diye sordu Jennifer. "Kendimi... tuhaf hissediyorum."

Jennifer'ın sesi de tuhaf çıkıyor; bir boşluk hissi veriyordu. Call orada kızın ruhunun olduğunu düşünmüyordu. Daha çok ruhun izleri, ruh ayrıldığında geride kalanların hatırası vardı. Kızın konuştuğunu işitmek bile Call'u öyle korkutmuştu ki hissettiği panik yüzünden gülmeye başlayacağından endişe ediyordu. Kalbi göğsünün içinde küt küt atarken nefes alamadığı hissine kapılıyordu. Jennifer'a artık hayatta olmadığını nasıl söyleyecekti ki?

Call kendisine oradakinin gerçekten *Jennifer* olmadığını hatırlattı. İncinecek hisleri yoktu onun.

Aaron, "Bize partiden bahsedebilir misin?" diye sordu. Call, Aaron'a minnetle baktı. "O gece neler oldu?"

Jennifer'ın ağzı belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet, parti. Hatırlıyorum. Arkadaşlarımla eğleniyordum. Hoşlandığım bir oğlan vardı. Fakat benden kaçıyordu. Sonra ışıklar söndü. Ve göğsümde bir acı hissettim. Çığlık atmaya çalışsam da yapamadım. *Kimiya! Kimiya! Ondan uzak dur!*"

"Ne?" dedi Call. "Kimiya'ya ne oldu? Orada neler oldu? Kimiya'nın uzak durması gereken kişi kim? Bunu Kimiya yapmadı, değil mi?"

Fakat Jennifer anısının içinde kaybolup gitmiş gibiydi; bedeni çırpınırken sözleri uzun, aralıksız bir çığlığa dönüştü.

Call'un büyüye odaklanması gerekiyordu. Gözlerini yumup yeniden Jen'in o silik siluetini, o fotoğraf negatifini andıran görüntüsünü görmeye çalıştı. Karanlıkta kızın silik ve harap siluetini seçti. İstese Call kıza kendisine ait olmayan sözleri söyletebileceğini biliyordu. Fakat Jennifer'ın Call'un sesine değil, kendi sesine ihtiyacı vardı. Bu yüzden Call kızın ruhundan kalan parıltıların peşinden gitti. Jennifer'ın bedeninin ruhun bedenden ayrılışından hemen sonra muhafazaya

alınmasından dolayı minnettardı. Ruh kalıntılarını açığa çıkarmak için kızın bedenine daha fazla kaos büyüsü gönderdi.

Call gözlerini açtığında kızın yüz kasları gevşemişti.

"Jennifer, beni duyabiliyor musun?" diye sordu Call.

"Evet," dedi Jennifer. Sesi monoton ve hissiz çıkıyordu. "Emriniz nedir?"

"Ne?" Call, Aaron'a baktı. Aaron'ın beti benzi atmıştı.

"Yo, hayır," dedi Anastasia. Ellerini ağzına götürmüş, üst üste koymuştu. Gözlerinde telaşlı bir bakış beliren Alma çoktan biten bir şeyi durdurabilecekmiş gibi uzandı. "Call, ne yaptın sen?"

Call, Jennifer'a, Jennifer da birer girdap gibi dönmeye başlayan gözleriyle Call'a baktı.

"Call," diye fısıldadı Anastasia. "Yo, hayır. Yine olmasın, hayır."

"Ne?" Call geriledi. Yaşadığı şok tüm bedenine yayılıyordu. *Ne?* Tek söyleyebildiği ya da düşünebildiği buydu. "Ben... Ben... Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Fakat Constantine olarak yapmıştım. Yüz kez, bin kez.

Jen yattığı masanın üzerinde sırtını doğrulttu. Siyah saçları kemik beyazı omuzlarına döküldü. Gözleri kendi eksenlerinde dönen birer ateş parçasına dönmüştü.

Jen, Call'a, "Bana emir verin efendim," dedi. "Tek isteğim hizmet etmek."

"*Senmişsin*," dedi Alma. Call'a gitgide büyüyen bir dehşetle baktı. "Küçük Makar... Neden bana söylemedin?"

Aaron, Call'u iki kadının korku dolu bakışlarından ve Jennifer'ın dik dik bakan, alev alev yanan gözlerinden sakınmak için araya girdi. Öfkeyle, "Bizden bunu yapmamızı asla istememeniz gerekirdi," dedi. "Bu korkunç. Jennifer'ın cesedini çalmanız, yaptığınız korkunç bir şeydi."

Anastasia, "İkiniz de gidin," dedi. "Bununla biz ilgileneceğiz."

Call, Aaron'm elini omzunda hissetti. Hemen ardından Aaron onu odadan koridora çıkardı. Kapüşonlu sweatshirt'ünün kollarını ellerinin üzerine çeken Call üşüyor, tüm bedeni titriyordu.

"Niyetim bu değildi," dedi Call. "Sadece onun ruhuna ulaşmaya çalışıyordum."

Aaron'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Biliyorum. Benim de başıma gelebilirdi bu."

Call, "Gelmezdi," diye tısladı. "İkimizden Ölümün Düşmanı olan benim çünkü!"

Aaron, Call'un omzunu hafifçe sıkıp bıraktı. "Sen Düşman değilsin," dedi. "Ayrıca Düşman bir zamanlar tıpkı benim gibi sadece bir Makar'dı. Belki de bunu ilk kez kazara yapmıştı." Sesini alçaltıp, "Hepsinin bizden çok korkmasının bir nedeni var," diye ekledi.

Call arkasına, Anastasia'nın kapalı kapısına baktı. *Yo, hayır, yine olmasın.* Böyle demişti Anastasia. Call'un yaptığı şeyi daha önce de yaptığını mı kastetmişti yoksa sözleri "*Yo, hayır, bir Constantine daha olmasın,*" anlamında mıydı?

Call aksak adımlarla süitlerine yürürken Aaron elleri üniformasının ceplerinde, onun peşinden gidiyordu.

"Sanırım Anastasia biliyor," dedi Call. "Gerçekte kim olduğumu. Belki Alma da."

Aaron, "*Sen Call'sun*" demek istermiş gibi ağ-

zını açsa da tek kelime etmeden kapattı. Hemen sonra, "Dün gece senin o kaos taşıyan hayvanları yönettiğini gördü," dedi. "Bir de bayılmadan önce tuhaf sözler sayıkladın. Yani, öyle açık sözler değil. Sadece hayvanların senin kim olduğunu bilmeleri gerektiği gibi şeyler."

"Ümit edelim de bu söylediklerimin sadece son derece tuhaf böbürlenme sözcükleri olduğunu düşünüp üzerinde durmasın," dedi Call. "Ağzımdan çıkanları Alex işitti mi?"

"Hayır. O sırada baygındı."

Alex'i düşününce Call'un aklına Kimiya geldi. Bir kez daha gerildi. "Tamara'yı bulmamız gerek. Ona Jennifer'ın, kız kardeşinden bahsettiğini söylememiz gerek."

Aaron, Call'u kınarcasına, "Kimiya kimseyi öldürmedi," dedi. "Ayrıca bir anda onun neslimizin en büyük Makar'ı çıkması epey tuhaf olurdu. Büyücüler böyle bir şeyi gözden kaçırmazlardı."

"Hayır, onun yaptığını düşünmüyorum," dedi Call. Karmakarışık düşüncelerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Başı zonklamaya başlamıştı. "Demek istediğim; Jennifer, Kimiya'ya seslen-

diyse ya da öldüğü sırada ona seslenmek istediyse Kimiya bir şeyler biliyor olabilir. Belki de daha önce çok da önemli görmediği bir şeyler."

Aaron başını salladı. "Keşke *yanıtlar* onda olsa. Yine de en azından elimizde bir ipucu var."

"Aaron?" dedi Call. O gece hakkında soracak bir başka sorusu vardı. Yanıtını almak istediğinden emin olmadığı bir soru. "Jasper'ın babasının durumu iyi mi?"

"Bak işte, Jasper'ı arkadaşımız olarak görüyorsun!" dedi Aaron.

"Babası bizim yüzümüzden yaralandıysa hayır, görmüyorum."

"Jasper'm babası iyi. Ellerini ve gözlerini bağlamadan önce iyi olduğundan emin olmak için onu kontrol ettik. Biz minibüsle uzaklaşırken onun küfrettiğini işittim." Aaron bir bahsi kazanmış gibi sırıtıyordu. Call hiç olmazsa ikisinden biri hâlâ gülümseyebildiği için mutluydu.

Revire gitseler de Tamara da Alex de orada değildi. Alex'in yatağı boştu.

Usta Amaranth hava büyüsü kullanarak yataklardan birini düzeltiyordu. Call'a sert bir bakış attı.

"Keşke iyileşene dek yatakta kalmasını söylediklerimden sözümü dinleyecek birileri çıksa," dedi Amaranth.

Aaron, "Alex'e ne oldu?" diye sordu.

Usta Amaranth, "Onu öldürdüm," dedi. Ardından iki oğlanın yüzlerindeki ifadeye bakıp kıkırdadı. "İşin aslı ona gitmesi için izin verdim; yaralarını kontrol ettim, iyileşmişti. Sizin aksinize o buradan sağlıklı ayrıldı."

Call, "Tamara Rajavi'yi gördünüz mü?" diye sordu.

"Evet, gelip bana sizin reviri sevmediğinizden kendi odanıza geçtiğini söyledi. İkinizin sorunu nedir, bilmiyorum çocuklar. Revir okulun en güvenli yeridir. Buradaki elementaller bunun teminatıdır."

Call tedirgince etrafına bakındı. Revirde kendisini izleyen elementaller olduğunun farkına bile varmamıştı. Revirden kaç kez ayrıldığı düşünüldüğünde belli ki bu elementaller revire girenlere ve çıkanlara engel olmuyordu. Call elementallerin neyi izlediklerini bilmiyordu. Belki hastalıkları gözlüyor olabilirlerdi. Fakat en azından bir

daha kendinden geçerse dışarıdan gelen birinin herhangi bir alarmı harekete geçirmeden ona saldıramayacağını bilmek kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Aaron, "Tamara nereye gideceğini söyledi mi?" diye sordu.

Usta Amaranth ona şaşkın gözlerle baktı. "Daha sabahın körü. Herhalde Tamara derslerden önce uyuyacağınızı düşünerek süitinize dönmüştür. Callum, madem geri döndün, belki de geceyi burada geçirmeyi düşünmelisin."

"Hayır," dedi Callum. Baş ağrısı geçmiş gibi davrandı. "Kendimi iyi hissediyorum. İyiyim *ben*."

"Eh, bu geç saatte ikinizin de koridorlarda dolaşıyor olmamanız gerek. Odalarınıza dönün. Callum, yarın dersten çıktığında benimle görüş de durumunu gözden geçirelim. Ayrıca, birkaç gün kaos büyüsü yapmak yok, tamam mı?"

Daha o gece kaos büyüsü kullandığını anımsayan Call, suçluluk hissederek başını salladı.

Call ve Aaron süitlerine döndüler. Kapıya vardıklarında, Call bilekliğiyle kapıyı açarken koridorda ayak sesleri işittiler. İkisi de dönüp baktık-

larında Alex'in onlara doğru koştuğunu gördüler. Alex'in gözleri telaşlı bakıyordu ve yüzünde yeni oluştuğu belli olan bir morluk vardı.

Alex yavaşlayıp durdu ve ellerini dizlerine götürüp soluklanmaya çalıştı.

Nefes nefese, "Tamara," dedi. "Tamara'yı kaçırdı!"

Aaron ve Call hayretle birbirlerine baktılar. Aaron, "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

"Casus," dedi Alex. "Tamara'yı kaçırdı."

Call kaskatı kesildi. Bir anda kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

"Ne diyorsun Alex?" dedi Call.

Call kadar üzgün görünen Aaron, "Bize tam olarak neler olduğunu anlat," dedi. *"Tam olarak."*

Alex, "Uyandığımda revirden çıktım," dedi. "Tamara'nın Yıkım'la görev kapısına doğru gittiğini gördüm. Peşine takıldım çünkü geçen gece bana yardım ettiği için ona teşekkür etmek istiyordum." Alex sırtını dikleştirdi. "Arkasından seslensem de beni duymadı. Dışarı çıktı ve karanlık çökmüştü bile. Bir an ağaçların arasında bir şey gördüğümü sandım ve Tamara'ya doğru koştum. Fakat zamanında yetişemedim. Biri Tamara'yı

yakaladı. Adamın yüzünü görecek kadar yakında olmasam da kesinlikle bir yetişkindi. Onları büyü kullanarak durdurmaya çalışsam da adam bana ne olduğunu bilemediğim kocaman bir güç topu gönderdi. Top beni yere serdi ve kalkıp peşlerine düştüğümde ormanda yolumu kaybettim." Alex'in mavi tişörtünde, tişörtün altında kalan sargıların olduğu noktalarda, omzunun çevresinde kırmızı lekeler vardı. Yaraları yeniden açılmış olmalıydı.

Alex, "İkinizden benimle onların peşine takılmanızı istiyorum," dedi. "O adam her kimse güçlü biri. Onunla yalnız başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Aaron ve Call panik içinde birbirlerine baktılar.

Aaron, "Birilerine bundan bahsetmemiz gerek," dedi.

"Zaman yok." Alex başını hararetle iki yana salladı. "Öncelikle, onları doğru söylediğimize ikna etmemiz gerek ve o zamana dek Tamara'nın başına her şey gelebilir."

Call, Aaron'ın Usta Joseph ve Drew tarafından kaçırıldığı o feci geceyi anımsadı. O korkunç, yılan gibi kıvrılan kaos elementalini de. O zaman

da kimseye olanlardan bahsedecek zaman olmamıştı. Bekleyecek olsalar Aaron ölmüş olurdu.

"Tamam," dedi Call. "Gidelim."

Alex'in peşinden Görev Kapısı'na koştular ve gecenin içine karıştılar. Call elinden geldiğince hızlı koşarken bacağında müthiş bir acı hissetti.

Alex nefes nefese, "Şu taraftan," dedi ve ormanın içinden geçen bir patikaya işaret etti. Ay ışığı patikayı epeyce aydınlatıyordu. Yıldızlarla ve beyaz ışıkla dolu gecenin ürkütücü bir güzelliği vardı. Ağaçlar bile parıldar gibiydi.

Hızla yaklaştıkları patika yerini koşmalarını tehlikeli hale getiren taşlar ve ağaç dallarına bırakınca nihayet yavaşladılar. Call önce Tamara'nın onu tehdit eden ve belki de canını yakan, korkunç bir erişkin büyücü tarafından patikada sürüklenişini hayal etmeye; sonra ise içinin öfkeyle dolmasıyla bu düşünceyi aklma bile getirmemeye çalıştı.

Birden, "Yıkım," dedi Call.

Elinden geldiğince hızla önden giden Alex hafifçe arkasına dönüp, "Ne?" dedi.

"Tamara'mn Yıkım'la yürüdüğünü söylemiştin," dedi Call. "Adam Yıkım'ı da yakaladı mı?"

Alex başını iki yana salladı. "Yıkım ormanın içine kaçtı."

"Yıkım bunu yapmazdı," dedi Call. "Yıkım onu terk etmezdi."

"Belki de Yıkım, Tamara'yı takip ediyordur," dedi Aaron. "Yıkım son derece sessiz hareket edebilir, sıradan bir kurttan çok daha zekidir de."

Alex, "Muhtemelen öyle olmuştur," dedi. "Korkma Call. O adamı yakalayacağız."

Call korkmuyordu. Gözleri çevrede Yıkım'ı aradı. Call'un kurdu Tamara'nın peşindeyse ikisi mutlaka kurtulurlardı. Tamara ve Yıkım birlikte müthiş bir ikili olurlardı.

Call, Alex'in küçümseyici sözlerine aldırış etmeden, "Tamara'yı kaçıranın bir yetişkin olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye sordu. Alex, Call'dan büyüktü ve muhtemelen aklının her şeye daha iyi erdiğini düşünüyordu. Belki haklıydı da fakat Alex de her şeyi bilmiyordu.

Call oraya nereden geldiklerini düşündü. Anastasia ve Alma'yı kaos taşıyan Jennifer'ın yanında bırakmışlardı. Bu yüzden de Tamara'yı kaçıran bu iki kadın da olamazdı. Onların bambaşka ve

çok tuhaf bir krizle başa çıkmaları gerekiyordu. Call'un aklına son zamanlarda tuhaf tavırlar sergileyen bir erişkin gelmiyordu. Ya Usta Lemuel? Call onu bir yıldır görmüyordu ve sadece araları kötü olduğu için ondan şüphelenmesi Call'a acımasızca geliyordu.

"Meclis üyelerinden biri olabilir mi?" diye sordu Call. "Fakat neden Tamara'yı kaçırsın ki?"

Daha soru ağzından çıkar çıkmaz yanıt kendi kendine geldi.

Beni Magisterium'dan uzaklaştırıp tuzağa düşürmek için.

"Neden o kişinin casus olduğunu söyledin?" diye sordu Call. "Onun kim olduğunu henüz bilmiyoruz."

"Eh, bir mantığı var," dedi Alex. "Sana zarar vermeye çalışan kişiden başka kim olabilirdi ki?"

"Bu da bizim bir tuzağa sürüklendiğimiz demek oluyor," dedi Aaron. "Çok dikkatli ve sessiz olmamız gerek. O kişi her kimse peşinden geldiğimizi biliyor. Muhtemelen kasten kendisini göstermiştir. Bizi görünmez yapan o büyüyü tekrar yapabilir misin?"

Alex, "İyi fikir," dedi. Ellerini havaya kaldırdı. Ellerinin etrafında gezinen hava, yaprakları havalandırdı.

Call kaşlarını çattı. Tamara'yı kaçıranın casus olması ve bunu Alex'i Magisterium'dan uzaklaştırmak için yapmış olması akla yatkın bir teoriydi. Kısmen. Akla yatkın *sayılırdı.* Fakat casus, Alex'in ustalara haber vermek yerine gidip Call ve Aaron'ı getireceğini nerden biliyordu?

Casus, Alex'in orada olduğunu nereden biliyordu ki?

Fakat bu sorunun bir yanıtı vardı. Casus ya da Tamara'yı kaçıran her kimse, Tamara ve Yıkım'ı kaçırdığında Call ve Aaron'm eninde sonunda Magisterium'dan ayrılacaklarını biliyordu. İkisi arkadaşlarını arayacaklardı.

Fakat pekâla peşlerine Magisterium'un tüm büyücülerini de takabilirlerdi.

Tekrar düşündüğünde Call dışarıda bir büyü topunun kullanıldığına dair hiçbir delil gördüğünü hatırlamadığını fark etti. Karanlık çökse de büyü kullanılmış olsa ozonun ya da yanmış ağaçların o ayırt edilir kokusu mutlaka hissedilirdi.

Call, Alex'e bakıp kaşlarını çattı. Magisterium'dan uzaklaşmışlardı ve hava daha da kararmıştı. Etraflarını çeviren ağaçlar yüzünden Call, Alex'in yüz ifadesini seçemiyordu.

Aaron'ın, "Karmaşa Mezhebi'ne giden yol bu," demesiyle Call endişeli düşüncelerinden sıyrıldı. "Fakat mezheptekiler köylerinde değil. Alma meclistekilerin hayvanları yakmaya başladıklarında mezhep üyelerine zorla köylerini boşalttırdıklarını söylemişti."

"Belki de casus Tamara'yı oraya götürmüştür." Alex'in sesi heyecanlı fakat ne büyük bir maceraya atılıyormuş gibi, ne de Tamara için telaşlanıyormuş gibi çıkmıştı. Sesinde Call'un zerre kadar hazzetmediği bir şevk vardı.

Kaos taşıyan hayvanlar olmadan orman derin, tuhaf bir şekilde boş ve onların yokluğuyla yankılanır gibiydi. Ara sıra bir baykuş ötüyordu. Rüzgâr üçünün sırtlarına vuruyor, onları önüne katıyordu. Fakat Call artık yürümez, ayak sürer olmuştu.

Alex, Call'un arkadaşıydı. Call, Magisterium'a ilk kez adım attığında somurtkan, küçük bir çocuk

olmasına rağmen akıllı, havalı ve arkadaş çevresi geniş Alex ona iyi davranmıştı. Sonrasında Alex, Kimiya kalbini kırdığında gelip Call'a açılmıştı. Call, Alex'in ondan gerçekten hoşlandığına inanıyordu.

Fakat Alex'in pek çok kapıyı açması mümkündü. Usta Rufus'un asistanıydı o. Call'un matarasını alıp altını delmiş olabilirdi. Rufus'un ne yapıp Call ve arkadaşlarının bilekliklerinin süitlerinin kapısını açmasını sağladığını da bir şekilde öğrenmiş, böylelikle Skelmis'i Call'un yatak odasına gizlemiş olabilirdi. Anastasia elementallerin tutulduğu odaya indiğinde yanında Alex'i götürmüş olabilir miydi? Call onun bunu yapmış olabileceğini düşünüyordu. Ne de olsa Alex onun üvey oğluydu. Alex kısacık bir an için yanından uzaklaşmış, Anastasia da bunu fark etmemiş olabilir miydi? Bir de geçen yıl Call'a büyücülerin Alastair'i öldürme kararı aldıklarını Alex söylemiş, Usta Rufus ise Call'a bunun tamamen uydurma bir haber olduğunu söylemişti.

Fakat Alex bunları ne diye yapacaktı ki? Gümüşi karanlığın içinde yol alırlarken Call oğla-

nın hiç renk vermeyen yüzüne baktı. Karmaşa Mezhebi'nin köyüne varmak üzereydiler. Call ilerideki geniş açıklığı, kulübelerin gölgelerini seçebiliyordu.

Jennifer'ın ağzının kıpırdayışını ve kızın son sözlerini anımsadı: *Kimiya, Kimiya, ondan uzak dur.* Fakat Kimiya partide kime yaklaşmıştı? Kimden uzak durması gerekiyordu?

Yanında sadece arkadaşları vardı. Bir de erkek arkadaşı.

Alex. Fakat bu anlamsızdı. Fakat Alex'te Call'u rahatsız eden bir şey vardı. Alex'i telaşlı ve nefessiz kalmış bir halde, mavi tişörtünün üzerinde kan lekeleriyle kapılarının önünde gördüklerinden beri içini kemiren bir kurttu bu.

Mavi tişört. Call'un kafasının içinde taşlar yerlerine oturmaya başlamıştı. Yırtık bir fotoğraf. Drew yanında Usta Joseph ve bir başkasıyla, üzerinde omuzlarından aşağı belirgin siyah çizgilerin indiği, mavi bir tişört olan biriyle dikiliyordu.

Call birden, "Üşüdüm," dedi. "Alex, sweatshirt'ünü alabilir miyim?"

Alex şaşırmıştı. *Aaron da.* Call genellikle baş-

kalarının giysilerini ödünç almazdı. Yine de Alex kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkarıp Call'a verdi.

Call donakaldı. Alex'in mavi tişörtünün omuzlarında iki siyah çizgi vardı.

Diğer iki oğlan durup Call'a baktı. Aaron'ın yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Alex'in yüzünde olmayan bir ifade.

Call elinden geldiğince sakin bir sesle, "Alex," dedi, "Drew'u nereden tanıyordun?"

Alex başını yavaşça kaldırdı. "Neden umurunda ki?" diye sordu. "Onu öldürdün."

Bu kez Aaron donakaldı. Rüzgâr etraflarındaki ağaçların dalları arasından geçip ıslıklar çalıyordu. "Neden böyle dedin şimdi?" Bir Call'a, bir de Alex'e baktı. "Neler oluyor?"

"Alex'miş," dedi Call. Kendisini uyuşmuş gibi hissediyordu. "Casus o."

Alex, Call'a doğru bir adım attı. Aaron, Alex'in daha fazla yaklaşmasına engel olmak istermiş gibi bir elini uzattı.

Aaron, Alex'i "Call'dan uzak dur," diye uyardı. "Ben bir Makar'ım Alex. Gerçekten canını yakabilirim."

Fakat Aaron'dan yaşça büyük olan oğlan onun sözüne kulak asmadı. "Drew kardeşim gibiydi," dedi Alex. "Usta Joseph Bakır Yıl'da beni yanına almıştı. Yetenekli bir hava büyücüsüne ihtiyacı vardı. Benden yeteneklisi ise yoktu. Siz çıkıp gelene kadar."

Call'un nefesi kesildi.

"Babam yaşlıydı," dedi Alex. "Magisterium'a girdiğimi bile anlayamayacak haldeydi. Joseph bana babalık etti. Bana ve Drew'a büyü eğitimi verdi. Ders saatleri dışında da. Bu sayede Rufus'un asistanı olacak kadar ustalaştım. Joseph'a haberi verdiğimde ne de gülmüştü." Alex'in yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Anastasia'yı kandırmak daha güç oldu. Fakat o da uslu üvey evlat numaramı yuttu. Yalandan babamı önemsiyor görünmek için öyle çok uğraşıyordu ki bana dikkat edecek zamanı olmadı." Alex'in gözleri yandı. "Bu arada Joseph bana her şeyi anlattı. Bana Ölümün Düşmanı hakkındaki gerçeği söyledi. Bana *seni* anlattı."

Call, "Demek başından beri kim olduğumu biliyordun?" diye sordu.

Alex, Call'u işitmiyor gibiydi. "Ne kadar nankör olduğunun farkında mısın?" dedi. "Joseph seni her şeyden fazla önemsiyor. İkinizde de güç var. Fakat sen, Call, sen özelsin. Özel olmak ne demek biliyor musun? Neyi boşa harcadığın hakkında fikrin var mı hiç?"

"Bunun anlamı sana benzemekse," dedi Call, "istemiyorum bunu."

Alex'in yüzü çarpıldı. Call'u koruma refleksi harekete geçen Aaron'ın elinden parlak ışıklar yayıldı; ateş şimdiden avucunda büyüyordu. Fakat tam o anda iki yanlarından, ormanın içinden gölgeler fırladı. Siyahlar içinde erişkinlerdi bunlar. Yüzlerini siyah maskelerle gizlemişlerdi. Güçlü eller ve kollar Call'u ve Aaron'ı zaptetti.

Alex, "Onları köye götürün," dedi.

Sırtından itilen Call tökezledi. Etraflarındakiler Call ve Aaron'ı patikadan aşağı ite kaka götürüyorlardı. Call kendisini kimin tuttuğunu bilmiyordu. Fakat kaos taşıyan bir yaratık değildi bu. Alex onları kontrol edemezdi.

Yoksa edebilir miydi? *Neslinizin en büyük Makar'ı.*

Hayır, Alex kaos büyüsü kullanabiliyorsa bu özelliğiyle mutlaka böbürlenirdi. Call'un bundan şüphesi yoktu. Anlaşılan insanların Kötülük Efendisi olma özlemlerinin illa ki kaosla ilgisi olması gerekmiyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Call kendisini, onu tutan kişilerden kurtarmaya çalışsa da bunu başaramadı. Çok güçlüydüler. Ellerine büyüyle ateş çağırmaya çalışsa da ateşin kıvılcımları çıktığında biri başının arkasına bir tokat indirdi ve konsantrasyonunu kaybeden Call'un ateşi söndü.

Hemen ardından Call terk edilmiş Karmaşa Mezhebi köyünün ortasındaki çimlik alana atıldı. Boş binalar ay ışığı altında ürkütücü görünüyordu. Çevrede paketler, yiyecekler ve yanan küçük bir ateş vardı.

Alex tek başına çalışmıyordu. Maskeli figürler

her kimseler bir süredir orada Alex'in kendilerini çağırmalarını bekliyor olmalıydılar.

Call yattığı yerde yan döndü ve gözleri Aaron'ı aradı. Aaron da çimlerin üzerindeydi. İri, maskeli bir figür botuyla Aaron'ın sırtına basıyordu. Call ayağa kalkmaya çalışsa da tepesindeki onu yere yapıştırdı.

"Bırakın yerde otursunlar." Alex'in sesiydi bu. Call dizlerinin üzerine oturmak için çabalarken Alex'in onlara yaklaştığını gördü. Alex'in sağ kolunda kocaman, bakır bir eldiven vardı. Eldiven dirseğine kadar uzanıyordu.

Alkahest'ti bu. Makar katili.

Call eldiveni Constantine Madden'ın cesedini ortadan kaldırmak için kullanmıştı. Eldivenin canlı birine neler yapacağını hayal bile edemiyordu. Alkahest, Call'un ya da Aaron'ın içindeki kaosu çekip onunla ikisini içeriden parçalayabilirdi.

Alex, Alkahest'in metal parmaklarını oynatıp, "Korktun mu Makar?" dedi. Ardından Call'un yüz ifadesine bakıp güldü. Call bir an için yanında çömelen Aaron'la bakıştı. Aaron'ın sarı saçlarının

arasında küçük dal parçaları olsa da neyse ki yaralanmış gibi bir hali yoktu.

En azından şimdilik.

Alex'i konuştur, diye düşündü Call. *Onu konuşturmaya devam et, paniğe kapılma ve onun Aaron'ı incitmesine izin verme.*

"Tamara?" dedi Call. "Ona zarar verdin mi? O burada mı?"

Call'un bu sözleri Alex'i daha da güldürmüştü. "Sen gerçekten bir budalasın, bunu biliyor musun? Tamara'nın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Onu kaçırmaya bile yeltenmedim. Siz ikinizi sadece konuşarak kandırmak varken neden kendimi onca külfete sokacaktım ki? Tamara ve o aptal kurdun şimdi uyuyorlardır herhalde. Uyandıklarında ve size neler olduğunu öğrendiklerinde epey üzülürler herhalde.

"Usta Joseph, Alkahest'i senin aldığını biliyor mu?" diye sordu Aaron. "Bunu yapmanı sana o mu söyledi?"

Alex başını geriye atsa da bu kez ağzından zorlama bir kahkaha çıktı. "Planımdan haberi yok onun; Alkahest'i alıp yerine bir illüzyon bıraktım.

Sahte görüntü sonsuza dek sürmese de yeterince uzun sürer. Usta Joseph beni eğitmeye başladığından beri bana sizden bahsediyor. Muhteşem Constantine'm dönüşünden ve kendimizi hazırlamamız gerektiğinden. Yüce Constantine Madden öyle önemliydi ki Drew hileyle Magisterium'a katılıp beni tanımıyormuş gibi davranmak zorunda kaldı. Sonra aradığımız *sen* çıktın. Ne büyük bir hayal kırıklığı."

Call iğneleyici bir ses tonuyla, "Ah, ne üzüldüm," dedi.

Aaron, "Peki onu öldürmeye nasıl karar verdin? İntikam mı istedin?" diye sordu. Call, Aaron'm da *Alex'i lafa tutma* kervanına katıldığı için memnundu. Çünkü kendisi öyle korkuyordu ki konuşmakta güçlük çekiyordu. "Bu yaptığın Usta Joseph'ı kızdırmayacak mı?" diye ekledi Aaron.

Alex, Alkahest'i kaldırıp, "Onun sadece bir Makar'a ihtiyacı var," dedi. "Ve şimdi nasıl Makar olacağımı öğrendim. Alkahest'i baştan şekillendirdim. Artık sadece sizden kaos büyünüzü söküp almakla kalmayacak. O gücü bana aktaracak."

"Bu mümkün değil!" diye haykırdı Call. Fakat

Constantine Madden'ın bedeni Alkahest tarafından yutulurken gücün nasıl kendisine geldiğini hatırladı. Belki de Alex'in söylediği mümkün olabilirdi.

Alex umursamazca, "Konuşana bak, on dört yıldır ölü olan bir oğlan," dedi. "Hiç onu düşündüğün oluyor mu? Daha kendine ait bir tek söz edemeden ölen zavallı Callum Hunt. Senin, Constatine tarafından öldürülen Callum. Tıpkı kardeş bildiğin tek insanı öldürdüğün gibi. Tıpkı kendi kardeşini öldürdüğün gibi. Bu güç asla sende olmamalıydı. Şimdi de o gücü senden alıp asla olamayacağın kadar iyi bir Ölümün Düşmanı olacağım."

"Tamam," dedi Call. "Sadece Aaron'a zarar verme."

Aaron boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Alex gözlerini devirdi. "Doğru ya, Aaron, kıymetli karşı ağırlığın. Bu yüzden mi fırsatı elinin tersiyle ittin Call? *Arkadaşların* için mi?"

Call panik içinde, "Hangi fırsatı elimin tersiyle itmişim?" diye sordu. Magisterium'dan birilerinin çıkıp geleceğine inanmak istiyordu. Birilerinin onları bulacağına. Alex çıldırmış, aklını kaçırmış-

tı. "Constantine olma fırsatını mı? Ben bunu hiç istemedim ki."

"Call'a zarar vermemelisin," dedi Aaron. "Büyüyü benden çekip alabilirsin."

"Tüm bu asalet gösterisi gerçekten mide bulandırıcı," dedi Alex. Kahverengi saçlarından bir tutamı geriye atan oğlanın altın bilekliği ışıldadı. Alex ay ışığı altında bir hayalet gibi görünüyordu. Kötü bir ruh gibi. "Fakat sizi rahatlatacaksa söyleyeyim, benim planım da buydu zaten. Call'u öldürüp kaza süsü verecek, ardından senin Makar gücünü alıp seni öldürecektim Aaron. Fakat şimdi ikiniz de karşımdayken seçim yapmak güç."

Aaron, "Call'u öldürürsen Usta Joseph da seni öldürür," dedi. "Düşman'ın mezarında Call'u korumak için önüne atlamıştı. Bunu biliyor muydun? Call için kendi hayatını feda edecekti!"

"Call'un yola gelip ona katılacağını düşündü hep," dedi Alex. "Onun ölümü yenmeyi isteyeceğini. Fakat gerçek şu ki sen, Call, korkağın tekisin. Bu güç onu istemeyen birinde olmamalı. Ben aslında Usta Joseph'a iyilik ediyorum."

Alex, Call'a doğru hareketlendi. Aaron ayağa

kalkmak için çabalasa da engellendi. Ellerinde siyah ateş beliren Aaron, "Call'dan uzak dur!" diye bağırdı.

Alex elinde Alkahest'le Aaron'a doğru döndü. Anlamıyor musun?" dedi. "Bana karşı bir hamle yaparsan seni öldürürüm. Sonra da Call'u. Yavaş yavaş."

Aaron yumruklarını sıktı. Sıçramaya ya da kaçmaya çalışmaya hazırlanan Call tüm bedeninin gerildiğini hissetti.

"Dur!" Açıklıkta bir ses çınladı. Tamara'ydı bu. Yıkım peşinden geliyordu. Hırlayan kurdun geriye yatırdığı kulakları başına değiyordu. Tamara elini ileri uzattı. Avucunda kızıl bir ateş yanıyordu. "O şeyle canımı yakamazsın Alex," dedi. "Ben bir Makar değilim."

"Tamara!" diye bağırdı Call. "Bizi nasıl buldun?"

"Yıkım," diye seslendi Tamara. "Odadaydık ve onu dışarı henüz çıkarmama rağmen Yıkım birden hırlamaya ve kapıya atılmaya başladı. Kapıyı açtım, sonrasında beni buraya getirdi." Tamara, Alex'e öfkeyle baktı. "Ve bana yaklaşan herkesin boğazını yerinden sökecek. Bu yüzden bunu ak-

lından bile geçirme." Tamara onlara yaklaşırken Alex'in yardakçıları bir adım geriledi. Ateşi şimdi daha da kuvvetlenmişti. Call, Alex'in etrafındakilerin kimler olduğunu merak ediyordu; Usta Joseph'ın hayranları mı yoksa büyü gücü olmayan, büyü etkisi altındaki sıradan insanlar mı? Call, Alex'in çılgınca planıyla, yardakçılarıyla ve durmadan böbürlenmesiyle Kötülük Efendisi puanlarını bir güzel topladığını itiraf etmeliydi.

Call ayağa kalkmaya çalışsa da onu sıkıca tuttular. Yanı başında Aaron'ın çırpındığını görebiliyordu.

"Ah ne iyi," dedi Alex. "Bir izleyicimiz var şimdi."

Tamara öfkeden çılgına dönmüş gibiydi. Call kızın arkasında Magisterium büyücülerini görmeyi umsa da orada kimse yoktu. Bunun kendi hatası olduğunu biliyordu. Üç yıl boyunca Tamara ve Aaron sır saklamış, önemli şeyleri herkesten hatta Usta Rufus'tan bile gizlemişlerdi. Şimdi de gerçekten ihtiyaç duydukları anda kimseden yardım istemiyorlardı.

Alex, Alkahest'i onlara doğru çevirip kolunu ileri uzattı. "Belki de seçimi Alkahest yapmalı. Belki

de onu ikinizin de üzerinde kullanır, neler olduğuna bakarım. Belki *ikinizin de* büyü gücünü alır. Buna ne diyeceksiniz?"

Call uzanıp Aaron'ın elini tuttu. Aaron bir saniye için şaşırmış göründü. Sonra o da Call'un elini sıkıca kavradı.

Call en iyi arkadaşına ne kadar üzgün olduğunu söylemek istese de Constantine Madden olduğu için tüm bunlar onun suçuydu. O ağzını açmaya fırsat bulamadan Aaron konuştu.

"En azından birlikte öleceğiz," dedi Aaron. Sonra gülümseyip Call'u şaşırttı.

Ölmeyeceğiz. Call'un içinden böyle söylemek geliyordu. *Yaşayacağız.* Fakat konuşmaya başladığında bir ışık parlaması gözlerini kamaştırdı. Tamara bir ateş topu atmıştı. Alex toptan kaçtı ve elini uzatıp ateşin yönünü değiştirmek için hava büyüsü kullandı. Ateş topu Call'a yöneldi.

Call'u tutan adam geriye sendeledi ve Call'u tutan eli gevşedi. Gömleği alev alan maskeli adam çığlık attı. Call bacağındaki acıyı umursamadan ayağa kalktı. Aaron'm elini bırakmadan onu da ayağa kaldırdı. Her şey bir anda olup bitmiş gibiydi.

Tamara, "Yıkım, *haydi*!" diye haykırdı.

Hızla Alex'e doğru koşan Yıkım ancak siyah bir karaltı olarak seçiliyordu. Aaron elini Call'un elinden çekti. Avucunda simsiyah kaos şekillenmeye başlamıştı. Alex kolunu kaldırdı. Alkahest taşıdığı enerjiyle parıldıyordu. Aaron elini ileri uzatsa da elinden çıkan karanlık ışık hedefini şaşırıp Alex'i değil, yanındaki kapüşonlu figürlerden birini yere indirdi. Alkahest'in pençeyi andıran eli açıldı ve eldivenin parmakları arasından bakır rengi bir ışık demeti fırladı.

Zaman donmuş gibiydi. O ışığın kaosla hiçbir ilgisi yoktu. Parlaktı, alev alev yanıyordu ve bir bıçağın keskin yüzü gibi soğuktu. Call ışığın kendisine çarptığında onu öldüreceğinden son derece emindi.

Gözlerini yumdu.

Bir şey Call'u arkadan itti. Call çimlerin üzerinde yuvarlandı. Işık topu birkaç santim farkla onu ıskaladı -Call yerde yuvarlanırken bir şeyin yanağını dağladığını hissetti- ve yerde yan dönen Call başım kaldırdığında ışığın Aaron'ın göğsüne çarptığını gördü.

Işık topunun gücü Aaron'ın ayaklarını yerden kesti. Metrelerce öteye düşen Aaron'ın kocaman açılmış, donuk gözleri göğe bakıyordu.

Biri, "Hayır," dedi. "Aaron, yo, olamaz, hayır!" Call bir saniye için bunun kendi sesi olduğunu sansa da konuşan Tamara'ydı. Çimlerin üzerine Aaron'ın yanına uzanmıştı.

Call'u iten Tamara'ydı. Tamara onu Alkahest'in güç topunun yolundan çekmiş, hayatını kurtarmıştı.

Aynı şeyi Aaron için yapamamıştı.

Call yanağına dokundu. Yanağı yanmıştı. Belki Alkahest, Aaron'ı da sadece yakmıştı. Call ayağa kalıp Aaron'ın yanına gitmeye çalışsa da bacakları tutmuyordu. Bu yüzden tüm duyularını hareketa geçirip zihniyle Aaron'a uzandı.

Call, Aaron'ın ruhuna dokunmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Dünyada var olan, parlak ve hissedilir bir şeyin verdiği o hayat hissi.

Fakat şimdi orada hiçbir şey yoktu. Aaron bir kabuktu. Ruhu gitmiş, geride sadece Aaron'ı Aaron yapan her şeyin parıltılı gölgelerini bırakmıştı.

Call, Alex'e doğru döndü. Alex, Alkahest'i kolundan çıkarmıştı. Tabii ki eldiven şimdi Alex'in de canını yakıyordu. O eldivende şimdi Aaron'ın gücü vardı. Alex süpernovaya dönen bir yıldız gibi yanıp sönüyordu. Teni parıldıyor; ışık ve karanlık şeritleriyle dalgalanıyordu.

Alex nefes nefese, *"Güç,"* dedi. Elini kaldırmasıyla karanlık elinin etrafına duman gibi sarıldı. "Hissedebiliyorum. Kaosun gücü, içinde akıyor..."

"Tabii ben engel olmazsam," dedi Call. Elini uzattı. Avucundan çıkan bir siyah ışık demeti Alex'e yöneldi. Call bunun Alex'i öldüreceğinden onu çığlıklar içinde Boşluk'a göndereceğinden emindi.

Bunun için mutluydu da.

Büyü mızrağı Alex'e doğru uçtu. Alex elini uzatıp mızrağı yakaladı. Bir saniye için hayretle mızrağa baktı. Call da endişeyle ona bakıyordu. Alex artık bir Makar'dı. Kaosu kontrol edip şekillendirebiliyordu. Üstelik Call'dan daha usta, yaşça daha büyük ve daha deneyimli bir büyücüydü.

Sonra Alex bir çığlık attı. Yıkım birden karanlığın içinden fırlayıp dişlerini Alex'in bacağına geçirmişti.

Alex kaos gücünü kullansa da Yıkım ondan çevikti. Hızla yana kaçan kurt hırlamaya devam etti. Tekrar atıldığında bu kez Alex'in tepki verme fırsatı olmamıştı: Yıkım onu yere devirdi. Dişleri Alex'in gömleğini yırtıyordu.

"Alın şunu tepemden!" diye haykırdı Alex. "Şunu tepemden alın!"

Kapüşonlu figürlerden çoğu koşmaya başladı; Yıkım Alex'i bıraktı. Sendeleyerek ayağa kalkan oğlanın vücudunun birçok noktasından kan akıyordu. Teni dalgalanırken yüzü çarpılıyordu. Call'un aklına kendi kaos büyüsü ortaya çıktığında yaşadıkları geldi: Kendisini nasıl kontrolsüz ve hasta hissettiği.

Alex elini Yıkım'a doğru savurdu. Fakat bu kez büyü elinde patlayıp rastgele dağıldı. Karanlık dört bir yana saçıldı. Filizler halinde akıp yükselerek göğe ulaştı. Dokunduğu her şey parçalanıyordu. Kaosun temellerini yiyip bitirdiği Karmaşa Mezhebi evlerinden biri çöktü. Yakınlardaki üç ağaç tek parça halinde yutuluverdi. Parçaları yer yer Boşluk'a savrulan zemin bile delik deşik oldu. Maskeli figürlerden ikisini kaos dağılmadan önce çığlıklar içinde yutuldu.

Alex ellerine baktı. Dehşet içinde olduğu kadar şaşırmıştı da. Boğuk bir sesle geride kalan yardakçılarına, "Alkahest'i getirin!" dedi. "Buradan gitmemiz gerek!" Bir an için Call'a baktı ve dudağını büzdü.

"Senin icabına sonra bakacağım," diye tıslayan Alex hızlı adımlarla açıklıktan ayrıldı. Hayatta kalan yandaşları onun peşine takıldı.

Alex'in söyledikleri Call'un umurunda bile değildi. Arkasına döndüğünde Tamara'nın Aaron'ın hareketsiz bedeninin üzerinde eğildiğini gördü. Hıçkırıklar içindeki Tamara'nın tüm bedeni titriyordu ve iki büklüm olmuştu. Yıkım Tamara'nın yanına gidip siyah burnunu kızın omzuna sürdü. Fakat Tamara ağlamaya devam etti. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Call artık ayaklarını hissetmiyordu bile. Yine de gidip Aaron'ın yanına, Tamara'nın karşısına geçti. Aaron'ın henüz dakikalar önce tuttuğu eline dokundu. El soğuktu.

Tamara sessizce ağlıyordu. Call'u Alkahest'in güç topundan kaçırmıştı. Call'un hayatını kurtarmıştı.

Birden Call, Tamara'ya, "Neden yaptın bunu?" diye sordu. "Bunu nasıl yapabildin? Hayatta kalması gereken Aaron'dı. Ben değil. Ben Ölümün Düşmanı'yım Tamara. İyi olan ben değilim. İyi olan Aaron'dı."

Tamara uzunca bir süre Call'a baktı. Gözyaşları içinde, "Bilmiyorum," dedi. "Fakat... Call..."

Köyden geri kalan yıkıntıların arasında bir çığlık işittiler. "Orada!" diye bağırdı biri. Call ağaçların arasında havada süzülen küreleri görebiliyordu. Büyücüler o gece Drew'u aradıkları gibi bu kez onları aramaya gelmişlerdi. Yine çok geç kalmışlardı. Her zamanki gibi.

Usta North, Usta Rufus, Alma ve diğer birçok usta açıklığa koştu. North ve diğerleri hayretle etraftaki yıkıma, iz bırakmadan kaybolmuş toprak parçalarına, yıkık evlere ve tahrip olmuş ağaçlara bakıyorlardı. Fakat Rufus... Rufus'un gözleri Aaron'a çevrilmişti. Diğerlerini yana iten Rufus, Aaron'ın cesedinin başına koştu ve oğlanın nabzını ölçmek için dizinin üzerine çöktü.

Call, Usta Rufus'un Aaron'ın nabzını hissedemeyeceğini biliyordu. Artık Aaron yoktu. Call'un

ruhunun karşı ağırlığı yoktu. Sadece bu boşluk hissi, Call'dan yeri asla doldurulamayacak bir şeyin koparıldığı hissi vardı.

Call şimdi, Constantine Madden'ın kardeşi öldüğünde nasıl tüm dünyayı yerle bir etmeyi istemiş olabileceğini anlayabiliyordu.

Rufus gözlerini yumdu. Omuzları çöktü. O an Rufus, Call'a yaşlı göründü. Yaşlı ve perişan.

Usta North, "Burada neler oldu?" diye sordu. "Anlaşılan bir tür savaş gerçekleşmiş." Call'a kaşlarını çattı. "Ne yaptın sen?"

Öfke Call'un kafasının içinde bir bomba gibi patladı. "Ben yapmadım!" diye bağırdı. "Alex Strike ve onun...yardakçıları yaptı! Alkahest onun elinde ve Aaron'ı öldürdü. Onun kaçmasına izin veriyorsunuz! Öğretmen değil misiniz siz? Durdurun onları!"

"Hayır!" dedi Alma. Gözleri parlayan kadın Call'a doğru yürüdü ve uzun işaret parmağını ona çevirdi. "Başta anlamamıştım fakat şimdi seni görüyorum Constantine. Aaron'ı sen öldürdün. Tüm bunları suçlarını örtmek için tezgâhladın ve buna Jennifer'ın öldürülmesi de dahil."

Call'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Alma bunları söylemiş olamazdı. Call ona ne karşılık vereceğini bile bilmiyordu. Yanında Aaron'ın cesediyle dikilirken karşılık veremiyordu da.

Usta Rufus'un Alma'ya, "Sessiz ol," demesi Call'u şaşırttı. "Bir savaş olduğu ortada fakat Call'un yalan söylediğini düşünmemiz için hiçbir neden yok. Hem yalan söylüyor olsaydı bile burada şahitlik edebilecek Tamara var."

"Call doğru söylüyor," diye araya girdi Tamara. "Alex Strike yaptı. Herhalde başından beri her şeyin arkasında o vardı."

Alma başını iki yana salladı. "İkisine de inanmayın!" dedi. "Callum'un yanındaki kaos taşıyan hayvanı nasıl zaptettiği sorusu hiç mi gelmedi aklınıza? Ya da Ölümün Düşmam'm nasıl alt ettiği? Ya da geçen yılın başında bir Makar değilken nasıl olup da Constantine öldürülür öldürülmez Makar'a dönüştüğü? Artık yanıt elimizde. Constantine ruhunu Callum Hunt'a yerleştirdi. Çocuk görüntüsüne sahip bir canavara bakıyorsunuz. Onun bir ruha kaos aşılayıp bir Kaos Taşıyan yarattığını gördüm. Onun ne olduğunu biliyorum!"

Call'a göre Alma'nın abuk sabuk konuştuğu düşünülecekti. Ona kimse inanmayacaktı. Yine de kimse ona karşı da çıkmamıştı.

"Merak etme Callum," dedi Usta North. Fakat sesinde bir tuhaflık vardı. Call'u tatlı dille ikna etmeye çalışırmış gibi. "Bu meseleyi çözeceğiz. Benimle gel."

Call, Usta North'a, "Aaron'ı bırakamam," diye yanıt verdi.

Usta North, "Hepimiz Magisterium'a döneceğiz," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı Call. Yalan söylemekten, tüm bunlardan bıkmıştı. "Alex'in peşine düşmeniz gerek! Onu bulmak zorundasınız! İtiraf ediyorum, tamam mı? Alma'nın söylediklerinin hepsi doğru. Aaron'ı öldürdüğüm kısmı hariç. Onu ben öldürmedim! Evet, ben Ölümün Düşmanı'yım fakat size yemin ederim ki onu ben değil, Alex öldürdü. Size yemin ederim ki ben ona asla zarar..."

Zincirlenmeden önce Call'un söyleyebildiği son sözlerdi bunlar.

ON ALTINCI BÖLÜM

Call'un panoptikondaki* hücresinin üç beyaz, bir de tamamen şeffaf duvarı vardı. Böylece hapishanenin tam ortasındaki gözetleme kulesinden Call her an gözlenebiliyordu. Duvarların hiçbiri büyüden etkilenmiyordu. Call kaç kez duvarları yakmaya, kaosa yutturmaya, kırmaya ve dondurmaya çalışsa da yaptığı hiçbir şey işe yaramamıştı. Günde iki kez, beyaz bir kutu şeffaf pencerenin üzerindeki bir bölmeden içeri atılıyordu. Kutunun içinde neredeyse tatsız yiyecekler ve su vardı.

* Panoptikon: 1785'de Jeremy Bentham tarafından tasarlanmış, mahkûmu hücresinde tamamen izlemeye olanak tanıyan bir hapishane modeli. (e.n.)

Bunun dışında değişen bir şey yoktu.

Ona kitap, kâğıt, kalem ya da oyalanacağı hiçbir şey vermediklerinden Call günlerini ranzasında oturup herkesten, özellikle de kendisinden nefret etmekle geçiriyordu.

Bir haftadır oradaydı. Açıklıktaki o son savaşı bir hafta boyunca gözlerinin önüne getirmiş, farklı şekillerde hayal etmiş, Aaron'ın hayatta kaldığı bir son kurgulamış ve bazen kendisine acıdığı o anlarda kendisinin öldüğünü hayal etmişti. Bazen rüyalarında Aaron'm onunla konuştuğunu, ona galeriye gitmekle ilgili şakalar yaptığım ya da Yıkım'ı yürüyüşe çıkarmayı teklif ettiğini görüyordu. Bazen rüyasında Aaron ona bağırıyor, asıl ölmesi gerekenin kendisi olduğunu söylüyordu.

Call hayatta kalmak ister.

Call kendisinin beş dizeye yaptığı ekleme üzerine tekrar tekrar düşünmüştü. Kendisini tanımlayan bir özelliği varsa o da hayatta kalma arzusuydu. En azından o zamana kadar Call öyle düşünmüştü. Fakat Call hayatta kalan kişi olmak istemiyordu çünkü en iyi arkadaşı ölmüştü. Aaron'sız bir dünyada yaşamak istediğinden emin değildi.

Call, Aaron'ı geri istiyordu. O korkunç yitirmişlik hissinin verdiği hüzün ruhunda bir çığlık gibiydi. Constantine'ın Jericho'yu kaybettiğinde neler hissetmiş olması gerektiğinin farkına varmıştı.

Call, Constantine'ın neler hissettiğini anlamak istemiyordu.

Belki de hapiste; kimseyi incitemeyeceği, en azından suçlarının bir kısmı için cezalandırıldığı bir yerde olması daha iyiydi. Belki de kimsenin hatta babasının bile onu görmeye gelmemesi daha iyiydi. Özellikle de Tamara'nın gelmemesi; muhtemelen büsbütün yanlış bir tercih yaptığı için büyük bir vicdan azabı duyuyordu. Usta Rufus'un da. O da herhalde Call'un Demir Sınav'a asla girmemiş olmasını yeğlerdi.

Kim Ölümün Düşmam'm çırağı olarak seçecek kadar bahtsız olabilirdi. Hem de bir değil, *iki kez*?

↑≋△○@

Call yerde yatıyor, tavana bakıyordu. O sırada düzensiz ritimli adımları işitip başını çevirdi. Üzerinde uzun, beyaz bir palto olan; saçlarını beyaz

bir şapkanın altında toplayan Anastasia Tarquin, Call'un hücresinin dışında dikiliyordu.

Anastasia, Call'a bakıp kaşlarını kaldırdı. Bu hareketi Call'un aklına Usta Rufus'u getirmişti. Şöyle diyordu sanki: *Beni şimdi eğlendiriyorsun fakat bu uzun sürmeyecek.*

Call'un umurunda bile değildi. Yerden kalkmadı. Bir muhafız -Call'un yiyecek tepsisini gereksiz bir şiddetle yere çalan bir kadın- meclis üyesine bir sandalye getirdi. Anastasia sandalyeye otururken muhafız uzaklaştı. Call bir meclis üyesinin eninde sonunda gelip ondan ifadesini alacağını ya da onu sorguya çekeceğini tahmin etmişti zaten. Belki de bu iş için gelenin Anastasia olmasına sevinmeliydi fakat içinde hiç sevinç yoktu. Onunla konuşmak istemiyordu. Kimseyle konuşmak istemiyordu fakat tanıdığı bir kişiyle konuşmak bir yabancıyla konuşmaktan da beterdi.

Anastasia ellerini kucağında birleştirip Call'a, "Yakına gel," dedi.

Call iç çekerek pencerenin kenarına gitti ve yere oturdu. "Güzel fakat benim için iki soruya yanıt vermen gerek," dedi.

"Tamam," dedi Anastasia. "Neymiş bu sorular?"

Call duraksadı. Çünkü gecenin o en uzun saatleri boyunca bu iki soruyu kafasına takmışsa da gerçek yanıtlarıyla ne yapacağını bilmiyordu.

Call güçlükle, "Tamara iyi mi?" diye sormayı başardı. Sesi boğuk çıkmıştı. "Başı büyük bir dertte mi?"

Anastasia, Call'a küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tamara güvende. Başının ne kadar dertte olacağını zaman gösterecek. Tatmin oldun mu?"

"Hayır," dedi Call. "Yıkım? O iyi mi? Ona zarar verdiler mi?"

Anastasia'nın gülümsemesi silinmedi. "Kurdun Rajavi Ailesi'nin yanında ve gayet güvende. Yeterli mi?"

"Sanırım," dedi Call. Tamara'nın iyi durumda, Yıkım'ın hayatta olduğunu öğrenince Call ne zamandır ilk kez rahat bir nefes almıştı.

"Güzel," dedi Anastasia. "Çok vaktimiz yok. Sana söylememem gereken bir şey var. İsmim Anastasia Tarquin değil."

Call'un yüzüne şaşkın bir ifade oturdu. "Ne?"

"Uzun zaman önce Magisteerium'da okuyan iki oğlum vardı," dedi Anastasia. "Büyünün nesilden nesle geçtiği ailelerden değildik biz. İtiraf etmeliyim ki kendi büyü gücüm beni huzursuz ediyordu ve oğullarımın büyü eğitimiyle pek de ilgilenmezdim. Ne öğretmenleriyle görüşür ne veli toplantılarına katılırdım. Tüm bu işleri kocama bırakmıştım. Bunun ölümcül bir hata olduğu ortaya çıktı." Anastasia derin bir nefes aldı. "Constantine ve Jericho Madden'ı tanıdığımı ve onlara borçlu olduğumu söylediğimde sana gerçeğin sadece bir kısmını söylemiştim. Anlıyorsun ya, *onların annesiydim ben*... Bu da demek oluyor ki senin de annen sayılırım."

Call'un şüphe ettiği her ne ise kesinlikle bu değildi. Hayretle Anastasia'ya baktı. "Fakat... Fakat nasıl? Magisterium, onların bilmesi gerekirdi..."

"Bilmeleri mümkün değildi," dedi Anastasia. "Tüm bunlar uzun zaman önceydi ve dediğim gibi, büyücüleri pek tanımıyordum. Fakat her iki oğlum da...öldüğünde...Usta Joseph benimle temas kurdu. Kocam, senin baban canına kıydıktan sonraydı bu." Anastasia'nın sesi duygusuzdu. "Joseph

bana Constantine'ın yaptıklarından bahsetmişti. Constantine'ın ruhunu nasıl bir başka bedene aktardığını da. Daha önce yanında olmadığım oğluma yeni bedeni içindeyken destek olmakta kararlıydım. Ülkeyi terk edip anavatanıma döndüm. Orada benim yaşlarımda bir kadının kimliğini çaldım: Anastasia Tarquin. Görünüşümü değiştirdim. Yeni bir adanmışlıkla büyü gücümü geliştirdim. Sonra güçlü bir büyücü olarak yurtdışından döndüm ve mecliste bir koltuk elde etmek için Augustus Strike'la evlendim. Kimse kim olduğumu ya da gerçek amacımı tahmin edemedi."

"Gerçek amacın mı?" Call'un kafası allak bullak olmuştu.

"Sen," dedi Anastasia. "Bu yüzden okula geldim. Bu yüzden meclise katıldım. Hepsi senin içindi. Hâlâ da senin için." Anastasia ayağa kalkıp elini saydam fakat cam olmayan pencereye yasladı. Tek istediği elini pencerenin diğer yanına uzatıp Call'un eline dokunabilmekmiş gibi. Gözleri hüzünlü fakat kararlı bakıyordu. "Bu kez seni kurtaracağım oğlum. Bu kez seni özgürlüğüne kavuşturacağım."

YAZARLAR HAKKINDA

Holly Black ve **Cassandra Clare** on sene önce Holly'nin ilk imza gününde tanıştılar. O zamandan beri iki iyi dostlar ve (birçok şeyin yanı sıra) -*Yüzüklerin Efendisi*'nin çarpıcı tasvirlerinden Batman'in Gotham şehrindeki kahramanlıklarına ve klasik kılıç ve büyü destanlarından *Yıldız Savaşları*'na dek uzanan bir yelpazede- fantezi türüne besledikleri ortak aşkları dostluklarını pekiştirdi. İki yazar Magisterium'da birlik olup kahramanlara ve kötü adamlara, iyiliğe ve kötülüğe ve seçilmiş bireylerin isteseler de istemeseler de büyük güçlere kavuşmasına dair kendi öykülerini yazmaya karar verdiler.

Holly çok satan *Spiderwick Günceleri* serisinin yazarı ve iki yaratıcısından biri olmasının yanı sıra *Doll Bones* romanıyla da Newberry Onur Ödülü'nü kazanmıştır. Cassie içlerinde çok satan *Ölümcül Oyuncaklar* ve *Cehennem Makineleri* serilerinin de olduğu çok satan genç erişkin serilerini kaleme almıştır. Bugün iki yazar Batı Massachusetts'te, birbirlerine yaklaşık on dakikalık mesafede yaşıyor. *Bronz Anahtar*, *Demir Yıl*'la başlayıp *Bakır Eldiven*'le devam eden Magisterium serisinin üçüncü kitabı.